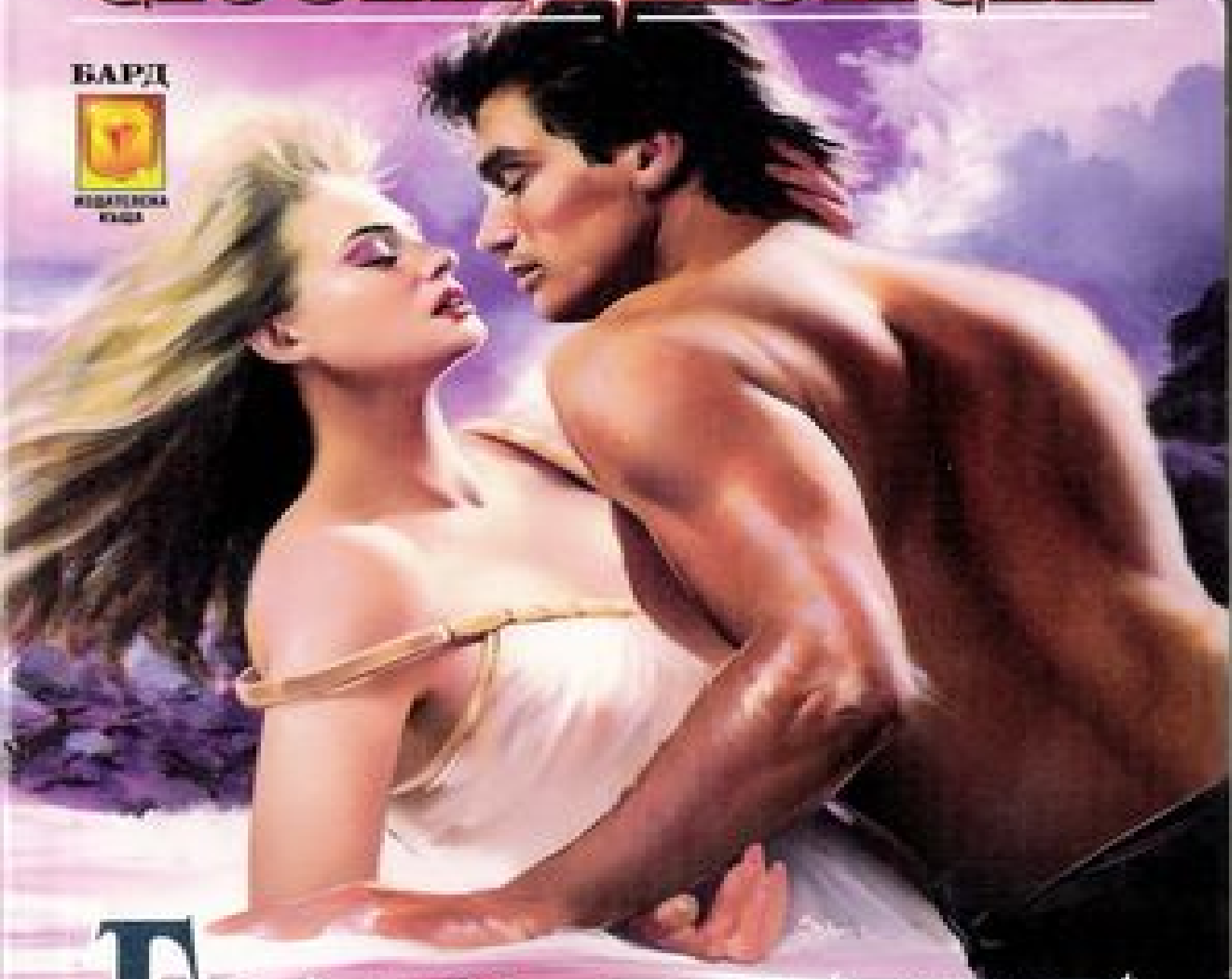

СЮЗЪН ДЖОНСЪН

БАРД

МЕДИУМ
БУК

ГРЕХОПАДЕНИЕ

СЮЗЪН ДЖОНСЪН Е КРАЛИЦАТА
НА ЕРОТИЧНИИ ВЪЛНУВАЩ РОМАНС!

Романтик Таймс

СЮЗЪН ДЖОНСЪН ГРЕХОПАДЕНИЕ

Превод: Росица Панайотова

chitanka.info

Беатрикс е заварена в деликатна ситуация: заключена в парижки апартамент с трупа на убит мъж. Остава ѝ само надеждата, че тайнственият непознат, който я намира ще повярва на историята ѝ за отвличането и убийството и ще я пусне да се завърне при малкия си син в Англия. Но мъжът се оказва крайно недоверчив и, което е лошо, съблазнен от изкусителната красота на Беатрикс.

Ще станете свидетели на сладострастно пътешествие, завършило с откриването на опасна тайна...

ГЛАВА 1

Вила в околностите на Париж

Март, 1825 г.

— Одил е твърде млада и откакто почина Жулом, много уязвима — отбеляза Тео с тъга, след като прочете писмото, с което дъщеря им съобщаваше за новата си любов. — А Ланжелие е цели двадесет години по-стар от нея.

После отмести посърналия си поглед от Сена, която се виждаше през прозореца.

— И освен това е голям комарджия.

— Не знам дали е уместно да го споменавам, но Ланжелие има метреса някъде в Маре — отбеляза нехайно синът им и вдигна дългите си крака от облегалката на дивана, за да се намести по-удобно. Предишната безсънна нощ започваше да си казва думата. — Дили трябва да проумее, че чарът и театралната му слабост да рецитира Гьоте само прикриват неговата елементарност.

— Знаеш какво означава за нея поезията — измърмори Тео и смръщи изящните си вежди. — Този мъж съвсем ѝ е завъртял главата.

— Да се надяваме, че мерзавецът се е задоволил само с това — изръмжа Андре Дюра и снажната му фигура се очерта на фона на притъмнялото небе. — Макар че не ми се вярва, като знам що за хищник е.

— Особено ако му падне някоя красива млада вдовица — подхвърли саркастично Паша.

— И то богатата млада вдовица — отбеляза през зъби Дюра. — Май е време да поговоря с него.

— Ще дойда с теб — въодушевено предложи Паша, свали крака от дивана, седна и прокара пръсти през гъстата си черна коса, след което се протегна лениво. — Дочувам, че бил добър с рапирата — измърмори той с опасен блясък в погледа. — Папа, нека ти стана секундант! Или пък ти на мен. Това ще сложи край на домогванията му към Дили.

— За бога — възкликна Тео, — не са нужни чак толкова драстични мерки. Не може ли просто да поговорите с него по мъжки? Сигурна съм, че Одил не е най-сериозният флирт, който върти в момента.

Паша обаче знаеше по-добре, защото познаваше Филип Ланжелие. Заедно играеха комар и от време на време се засичаха по сексуални оргии като онази от миналата нощ. На този човек със сигурност му трябваха пари.

— Вероятно един разговор ще свърши работа — каза обаче той, тъй като нямаше желание да тревожи майка си. — Папа, мисля, че знам къде можем да го открием.

— Не ни чакай! — Дюра пристъпи да целуне Тео за довиждане.

— Добре — отвърна тя и се надигна от креслото. — Но ще спя по-спокойно, ако съм в Париж.

Когато чуеше този тон, Дюра предпочиташе да не спори, обаче сега беше непреклонен.

— Не можеш да дойдеш с нас при Ланжелие.

— Защото ще си приказвате по мъжки и току-виж ми пламнали ушите?

Дюра погледна сина си. Паша се засмя.

— Ще го уплашим до смърт, мамо. Гледката няма да е приятна.

— Само без насилие! Макар че — устните на Тео се извиха в усмивка, — едно сплашване сигурно ще свърши добра работа.

Нещата обаче се развиха по друг начин. Когато бащата и синът влязоха в апартамента на Ланжелие през незаклучената врата, го намериха мъртъв.

Красивата му метреса беше гола, а все още топлото му тяло лежеше сред локва кръв.

— Някакъв с брадва. — Изрече го спокойно и отметна една къдрица с цвят на мед от челото си. — Как да стъпя в тази кръв! — Очевидно не я беше толкова грижа, че е гола или че любовникът ѝ е убит, колкото да не си изцапа краката. — Бихте ли ми помогнали?

Паша прояви най-голямо усърдие — тя наистина беше зашеметяващо красива.

— Благодаря — промълви момичето и го погледна с бляскавите си виолетови очи, докато той я настаняваше в съседната стая. — Какво да правя сега?

Паша изобщо не се замисли, поколеба или усъмни:

— Нека ви помогна!

— Ще съм ви признателна до гроб!

Беатрикс Гросвенър възнамеряваше светкавично да изчезне от апартамента на Ланжелие и затова дари с усмивка красивия млад мъж, който я разглеждаше с интерес.

— Мисля, че е най-добре да се махаме, преди да са дошли властите — заяви Дюра след кратък оглед на апартамента.

— Бихте ли желали да ви наметна с палтото си? — Въпросът на Паша бе толкова естествен, все едно ненадейно бе захладняло.

— Предпочитам да се облека — Беатрикс вдигна разперени пръсти, — само за пет минути! — С тези думи се обърна и изчезна в тоалетната стая.

Извади малкия си куфар, намери бързо ключа във вътрешния джоб на сакото на Ланжелие и започна да събира принадлежностите си. Действаше бързо, съсредоточена само върху настоящия момент, без да позволява на съзнанието си да се отнася към кратката кървава саморазправа, застигнала този, който я държеше тук против волята ѝ. Опитваше се да прогони от мислите си жестокото убийство, писъците на Ланжелие и леденото хладнокръвие на убиеца. В крайна сметка инстинктът ѝ за оцеляване надделя. Дрехите... Малкото лични вещи... Очакваше я завръщане вкъщи след четири дълги седмици затвор.

След като събра нещата си, тя се облече бързо и започна да търси пари, надявайки се, че все пак Ланжелие е скрил нещо някъде, макар че непрекъснато губеше огромни суми на карти. Прерови едно след друго чекмеджетата. Усещаше как я обхваща паника. Отчаяно се нуждаеше от пари, за да се прибере.

Проклинаше полугласно вероломството на този мъж и собствената си наивност. Да ми е обица на ухото, гневно си помисли тя на път към следващото бюро. Отвори поредното чекмедже. Никога вече нямаше да бъде толкова лековерна! Малко по-късно, с изпотено лице и сърце, което биеше така, сякаш беше пробягала десет мили, откри единствения таен резерв на Ланжелие, заровен под мръсните му копринени шалове. Петстотин франка. Едва се сдържа да не се разплаче. Изобщо нямаше да ѝ стигнат, за да се върне у дома в Англия.

За миг се зачуди дали да не поиска заем от тези непознати, но веднага отхвърли идеята, защото така щеше да изложи на показ явната

си безпомощност. Вече нямаше капка доверие на никой мъж в Париж. Пое си дълбоко въздух и оправи полите на роклята си. Нима изобщо имаше значение как изглежда една толкова самотна и бедна жена, помисли си тя и леко се усмихна. Макар че, хрумна ѝ със същата последователна прагматичност, която ѝ бе помогнала да оцелее в плена на Ланжелие, всъщност може би имаше значение как изглежда.

Един бърз поглед в огледалото я увери, че е прекрасна. Прехапа устните си, за да освежи цвета им, изрепетира мила подкупваща усмивка и набързо прехвърли възможностите, с които разполагаше — дали ще е по-полезно да излъже, или да каже истината. След което грабна куфара си и отвори вратата. Щеше да направи всичко необходимо, за да се прибере у дома.

— Разрешете да ви помогна. — Паша посегна към багажа ѝ и за миг се зачуди дали Ланжелие не си беше взел за любовница някаква безработна гувернантка. Сивата ѝ копринена рокля беше толкова демоде, че никоя уважаваща себе си куртизанка не би си позволила да се появи в подобно облекло.

— Да слезем по задното стълбище — кимна Дюра. — Не е нужно да привличаме вниманието.

— Ланжелие имаше колкото искаш врагове — отбеляза Беатрикс. — Спеше със зареден пистолет под възглавницата. Списъкът на заподозрените ще е доста дълъг. — Говореше съвсем безстрастно и собственият ѝ глас ѝ се струваше необичайно чужд, сякаш наблюдаваше отдалеч някоя актриса на сцената.

— Дължеше пари на доста хора — добави Паша, — някои от които направо отблъскващи.

— Този, който го уби, беше с вид на главорез.

— Имали сте късмет, че не сте пострадали.

— Беше абсолютен професионалист. Поръчката му не включвала жена, така каза, след като разби черепа на Ланжелие с брадвата. Много съм му благодарна.

Аз също, помисли си Паша.

— Учудвам се, че Ланжелие доживя и толкова — констатира съвсем откровено Дюра, докато държеше отворена вратата към стълбището. Гледката на смъртта не му бе непозната след годините войни в служба на Франция. — Подай ръка на дамата — нареди той на

сина си, — аз само ще погледна дали в апартамента няма никакви улики срещу нас и веднага идвам.

Луксозна карета, отбеляза мислено Беатрикс, щом слязоха на улицата, с достолепен в светлозелената си ливрея кочияш. Несъмнено важни клечки. Ако успееше да докопа съвсем нищожна част от богатството им, щеше да си купи билет до Кале и оттам до вкъщи.

След като ѝ помогна да се качи, Паша подаде куфара ѝ на кочияша и надникна.

— Изпращам каретата зад ъгъла, за да не се набива на очи. Имате ли нещо против да ви оставя за няколко минути сама?

— Разбира се, че не! — Беатрикс беше заета единствено с мисълта как да избяга и щом той затвори вратата, съзнанието ѝ трескаво заработи. Дали някъде тук имаше пари? Кога късметът ѝ най-накрая ще се усмихне след месеците нещастие? Щом каретата потегли, моментално започна да претърсва.

Така я завари и Паша — на колене, отворила едно от отделенията под седалката.

— Да помогна с нещо? — попита той вежливо, без капка изненада от поведението на дамата. Любовницата на Ланжелие трябваше да му е лика-прилика.

— Търсех нещо да наметна, защото ми захладня — отвърна притворно Беатрикс.

— Позволете! — Паша свали палтото си и ѝ го подаде.

Намествайки се с възможно най-голямо достойнство, доколкото ѝ позволяваха неловките обстоятелства, Беатрикс се наметна с палтото на сиво райе, а след миг, когато Паша седна до нея, почувства и топлината на тялото му. Купето беше тясно и не позволяваше свободни движения. Изгаряше я прилепналото до нея мускулесто бедро, коприненият ръкав, силното излъчване. Беше много едър. Когато баща му — приликата им беше очевидна — седна срещу тях, купето съвсем се смали, а усещането за мъжка сила стана още по-наситено.

— Да се надяваме, че Дили няма много да се разстрои — вметна многозначително Паша.

— Ще говоря с Бери да публикува някои от нещата ѝ. Това ще я разсее донякъде.

— Тя го харесва.

— Далеч по-приемлив е от... — Дюра изкриви устни в презрителна гримаса. — Макар че тази грижа вече отпадна. Ти накъде...

— Към къщи. Мансел знае.

Кочияшът вече беше получил указания и докато мъжете си шепнеха, Беатрикс изучаваше улиците, по които преминаваха, и внимателно запомняше всичко. Ако успееше да си набави пари за път, можеше да се наложи да напусне много бързо и затова трябваше да е наясно къде се намира.

След като пресякоха Сена при Нотр Дам, поеха на запад покрай левия бряг и скоро стигнаха до една тераса с парапет, която гледаше към реката.

Паша сложи ръка на дръжката, още преди каретата да е спряла.

— Тук никой няма да ви безпокои и разпитва — обърна се любезно той към Беатрикс, докато отваряше вратата. Скочи на земята, подаде ѝ ръка да слезе, след което се сбогува топло с баща си.

Кочияшът понесе куфара по настланата с каменни плочи пътека и го остави до входа. Градината беше поддържана с вкус, а въздухът ухаеше на люляк. Какъв прекрасен аромат, би казала Беатрикс, ако по-сериозни неща не отвлякоха мисълта ѝ далеч от подобни баналности. Нащрек за всяка възможност поради отчаяната нужда от пари, тя очакваше шанса си.

А Паша мислеше единствено за сладостното развлечение с тази пищна красавица. Тъй като очевидно се справяше сама в света, той охотно би я възнаградил, за да забавлява ден-два него самия, вместо Ланжелие.

Впечатли се обаче от сдържаността ѝ. Откакто бяха напуснали апартамента, тя почти не беше проговорила. Не по-малко го впечатлиха скромното облекло и чувствените форми под простата рокля. С нетърпение очакваше пак да види това великолепно тяло.

Щом приближиха входа, един прислужник отвори вратата и пролетната нощ се озари от пламъка на свещ.

Паша се обърна към нея като галантен домакин:

— Бихте ли желали да хапнете нещо?

Да, десет ястия и шампанско, помисли си Беатрикс. Окаяното финансово състояние на Ланжелие се беше отразило и на кухнята му, но тъй като въобще не възнамеряваше да остава за вечеря, отвърна:

— Не, благодаря, преди малко хапнах.

— Нямаме нужда от нищо, Иполит — обърна се Паша към слугата. — Отнеси само куфара на дамата в апартамента ми.

Иполит се подчини с каменна физиономия. Този млад мъж и преди е водил жени тук, реши Беатрикс, оглеждайки великолепия хол с безразличие, обхванало я от момента на убийството.

— Как намирате вкуса на Ришельо?

Обърна се и видя леката усмивка на Паша.

— Величествен!

— Не би могъл да бъде друг. Тук е пръснато цяло състояние.

— И резултатът си го бива. Ръката на Виан ли долавям в гипсовите орнаменти? — Гласът на актрисата отекна в ушите ѝ — тайнственото ѝ ново аз. Ако съзнанието ѝ не бе така обсебено от необходимостта да се прибере възможно най-бързо у дома, можеше да си поиграе.

— Вие сте необикновено наблюдателна. — Паша я изгледа с интерес. Колко куртизанки бяха чували за Виан? — Къде ви намери този Ланжелие?

— В една адвокатска кантора.

Той вдигна вежди.

— И какво правехте там?

— Уреждах лични дела — отвърна с обезоръжаваща простота Беатрикс. Молиер би се гордял с нея.

На устните му заигра усмивка.

— А!

Не си даде труд да разсее заблудата му — колкото по-малко знаеше за нея, толкова по-добре. Хладнокръвно си даваше сметка, че нямаше начин обитателят на толкова разкошна къща, да не държи вътре някакви пари. Само трябваше да ги намери. И то бързо!

— Мога ли да се поосвежа някъде — запита любезно тя, — и да си облека нещо по-удобно?

— Разбира се. Иполит ще отнесе куфара в апартамента ми. Чувствайте се като у дома си, а аз ще поръчам една-две бутилки шампанско.

— Много мило!

Докато изкачваха мраморните стълби и прекосяваха дългия коридор, застлан с обюсонски килими и облицован с гоблени,

разговорът се насочи към интериора. Но през цялото време мислите ѝ витаеха в съвсем различна посока: Колко далеч беше най-близката пътническа станция? Дали биха приели да им плати с някакъв малък и ценен предмет на изкуството? Дали богатият млад мъж щеше да направи опит да ѝ попречи да си тръгне? Тази мисъл наистина я безпокоеше. Накрая се озоваха в разкошен апартамент, достоен за кралски покои.

— Тоалетната стая е зад онази врата — отбеляза Паша и посочи към нишата в отсрещния край на огромното помещение. — Освежете се на спокойствие.

— Много съм ви благодарна...

— Паша Дюра — поклони се той.

Въпреки краткия си престой в Париж, вече бе чувала това име. Ланжелие ѝ беше говорил за него. Много богат. От видно семейство. Обстановката го потвърждаваше.

— Мадмоазел има ли име?

За миг не посмя да го погледне в очите, след което каза:

— Симон Кроа.

Френският ѝ бе с лек английски акцент. Беше толкова Симон Кроа, колкото той — цигански цар.

— Драго ми е да се запознаем, скъпа Симон.

Докато Беатрикс вървеше към тоалетната стая, Паша опипваше с безстрастен поглед грациозната ѝ фигура и се чудеше на странното ѝ поведение. Долавяше някаква изисканост, която я отличаваше, макар и малко, от публичните дами. Имаше и лек акцент, но не беше само това. Навярно непресторената резервираност — несвойствена за подобни жени. А може би, мигновената пауза, преди да излъже за името си. При повечето куртизанки притворството бе изкуство.

Да не би да е нова в занаята?

А срамежливостта ѝ неподправена ли беше?

Продължаваше да си задава подобни въпроси, докато тя се бавеше в тоалетната стая. Нима метресата на Ланжелие беше свенлива? Малко по-късно отвори вратата, но изобщо не я откри. Малката каса, в която държеше дребни пари, лежеше празна на стола. А красивата изискана Симон беше изчезнала заедно с куфара си.

Надали ще се ориентира в заплетените коридори, помисли си спокойно той, нито ще се справи със сложния механизъм на външната

врата — наследство от нееднократно обсъжданата в приятелски кръг слабост на Ришелъо към хитрите ключалки. Задният вход беше пък сравнително трудно достъпен и тя едва ли щеше да го открие.

Но Паша все пак се втурна навън, взе стълбите на няколко скока и излезе през библиотеката. Това, което видя пред главния вход, извика на устните му лека усмивка.

— Ключалката не е толкова елементарна.

Щом чу гласа му, тя се извърна стреснато и застина до металната решетка с плътно притиснати към тялото ръце.

— Не е това, което си мислиш! — Съзнанието ѝ за миг блокира напълно, претоварено от поредния неуспех.

— Ти си една малка хитруша — провлече Паша. — Ланжелие ли те научи на тия номера?

— Нищо не разбираш. Презирах го — него и всичко свързано с него.

Веждите на Паша се повдигнаха леко.

— Чудя се дали ти не си го убила. Изглеждаше напълно невинна сред цялата онази кръв. Но може би си ти.

— Не съм аз! — Каза го със собствения си глас. Обвинението бе толкова обидно, че актрисата тутакси изчезна.

Отрепетирана ярост, помисли обаче той. Обиграна актриса.

— А аз трябва да ти повярвам, така ли?

— Това е истината! — Очите ѝ проблясваха в тъмнината.

— Също и за десетте хиляди франка, които ми открадна?

Бе дотолкова благородна, или по-скоро, дотолкова интелигентна, че да прояви видимо разкаяние.

— Ще ти обясня.

— Защо не ми обясниш вътре?

— Не мога... Трябва да тръгвам! Не мога да остана...

Погледът му потъмня за миг.

— Защо мислиш, че имаш избор?

— Ако се опиташ да ме спреш, ще се разкреция за помощ. — Не можеше да си позволи да влезе сяпо в поредния капан.

— И ако случайно наистина някой се появи посред нощ — изрече тихо Паша, — аз ще му кажа, че току-що си ми откраднала десет хиляди франка.

— Не знаех, че са толкова — сопна се тя, повече за помирение, отколкото като оправдание. — Трябват ми само две хиляди. Можеш да си вземеш останалите.

— Трябваше да изчакаш. Утре сутринта щях да ти дам пет хиляди.

— Не! Не мога. Ти не разбираш.

— Ще ми обясниш след малко. — Изглежда въобще не съжаляваше, че му е взела парите. Безочieto го впечатли. Но тази нощ беше решил на всяка цена да има прекрасната мадмоазел в леглото си и това намерение надделя над любопитството. Наведе се и взе куфара ѝ.

Тя обаче отблъсна ръката му и сграбчи дръжката.

Паша хвана ударените си пръсти ѝ я изгледа с хладна вежливост.

— Мечтаех за една тиха и приятна вечер вкъщи. А сега трябва да полагам и физически усилия.

— Не ме докосвай!

— Аз обаче искам.

— Не! — Парализирана от страх, усещаше как сърцето ѝ се блъска в гърдите.

— Това не са ми го казвали от много време — отбеляза почти шепнешком той и пристъпи към нея.

— Хайде да се спазарим — избърбори тя несвързано, опитвайки се да се слее с металната ограда.

— Ще се спазарим! — Сграбчи решетките от двете страни на главата ѝ и се приведе към нея.

— Не, нямах това предвид! — Беатрикс изтърва куфара си и притисна ръце към гърдите си.

Но само след секунди усети натиска на силното му тяло.

— Кажы сега какво искаш — изрече той с нисък глас, — и ще ти кажа какво искам аз.

— Недей... Моля те! Правиш грешка! — Опита се да отблъсне смазващата я тежест. — Ужасна грешка!

— *Au contraire*^[1], имам чувството, че изобщо не греша — прошепна Паша и раздвижи тялото си бавно и сладостно.

Ерекцията му бе впечатляваща и тя усети, че я залива горещина. Подобна непочтителност трябваше да я обиди и разгневи, но вместо това, когато се приведе да докосне с устни нейните, почувства ниско в

стомаха си неочаквано сладко удоволствие. Тя обаче го заудря по гърдите и неистово изкрещя:

— Не!

Ръцете му се ключиха около нейните и я притиснаха. Беатрикс продължаваше да се съпротивлява на омаята, която не бе изпитвала от години. Не е възможно да се случва с мен, помисли си тя, ужасена и отвратена от срамната реакция на тялото си. Изведнъж я заля вълна на угризения и самосъжаление. Тогава се нахвърли върху Паша с цялата си тежест, ритайки го, където свари. Той се сгърчи от болка и се отдръпна.

— Без синини, скъпа!

— Не ме наричай „скъпа“! — Беше се изчервила и трепереше.

След толкова плътски удоволствия с парижки красавици, Паша лесно разпозна възбудата ѝ, независимо дали мадмоазел бе склонна да го признае. Затова вдигна ръце в знак на помирение.

— Не искам да ти причинявам болка.

— Точно това ме безпокои най-много — прошепна тя. Притискаше се в оградата като някакво изгубено хлапе. Тази уязвимост изведнъж го обезоръжи и той се обърна към нея като към изплашено дете:

— Искаш ли да влезем вътре. Топло е и има храна.

Когато го погледна, луната озари златната ѝ коса с лъчист ореол, който ѝ придаде искряща невинност. В дълбините на широко разтворените ѝ очи бушуваше океан от несигурност. Накрая тихо изрече:

— Наистина съм гладна.

— Хайде тогава да хапнем!

— Обаче само това!

— Никой няма да ти направи нещо, което ти самата не искаш.

— И все пак имам нужда от част от парите ти. — Беше се предала на умората и вярата я беше напуснала, но трябваше да изясни позицията си. Събитията от последните няколко часа я бяха объркали твърде много, за да загърби практичността.

— Разбрах.

— Ще ги върна... когато мога...

— Ако желаеш. — Той вдигна рамене. — Няколко хиляди не са проблем за мен. Искаш ли да взема куфара? Или предпочиташ да си го

носиш сама? А може би да го оставим тук, за да можеш по-късно бързо да избягаш.

Досега не беше виждал усмивката ѝ. Тя го порази.

— Мъжете, който живеят в такива къщи, обикновено са егоисти.

— Знам. Те са ми приятели. Но не ме мисли за светец. Ще сбъркаш.

— Разбрано, мосю Дюра.

— Паша.

Тя замълча, след което изрече „Паша“ така нежно, че той трябваше да си припомни, че има чест.

Все пак отнесе куфара ѝ вътре, но тя предпочете да го остави в трапезарията.

Тъй като трапезариите бяха няколко, остави избора на нея, въпреки първоначалния си импулс да я отведе направо в малката стаичка за закуска в дъното.

Навярно някога обаче душите им са били сродни, защото тя също предпочете нея. Заради рисунките на птици и пеперуди, както му обясни. Заради меките възглавници на канапето под прозореца, помисли си той, и заради уединеността.

Икономът и цялата прислуга бяха разбудени, за да изяви мадмоазел предпочитанията си към храната. Те се оказаха съвсем семпли, затова, за разведряване, Паша поръча специалното ягодово суфле.

— И шампанско — добави той, — ако мадмоазел е съгласна.

Потънала в меките възглавници на фотьойла край набързо стъкнатия в камината огън и запалените свещи, придаващи вълшебство на птиците и пеперудите по стените, мадмоазел се усмихна и кимна в знак на съгласие.

Усмивката ѝ бе добър знак за бъдещо приятелство, реши Паша и се приближи към нея.

Слугите се бяха оттеглили, отблясъците на огъня придаваха допълнително очарование към и без друго забележителния чар на мадмоазел, а мирът беше възстановен. Вечерта можеше да се окаже приятна.

— Хладно е за май, нали? — отбеляза Паша и се отпусна в стола срещу нея.

— Искам да ти обясня за парите — пренебрегна тя любезниченето му с възстановено от спокойната обстановка самообладание. — Не съм такава, за каквато ме мислиш.

— И не се казваш Симон Кроа — вметна той с усмивка.

— Не.

— А как?

— Не мисля, че искам да разкривам името си.

— Както решиш.

Интонацията му бе изпълнена с мекота и самочувствие.

— Така или иначе, няма да ми повярваш. Както и за останалото.

— Мадмоазел, можеш да споделиш само толкова, колкото желаяш.

— Защото всъщност изобщо не те интересува?

— Не бъди толкова обидчива. Не всички сме като Ланжелие.

— Той ме държеше там насила.

Паша присви очи.

— Като затворник?

— Като заложник — отвърна тя с горчивина.

— С каква цел? — Това бе прекалено, дори за Ланжелие.

Тя се поколеба, защото сама не беше наясно каква част от живота си иска да разкрие.

— Доколкото познавам Ланжелие, очевидно за пари — предположи Паша.

— Естествено, че за пари. — Гласът ѝ трепереше от омерзение.

— Значи е бил по-голям мръсник, отколкото съм си мислел — измърмори почти на себе си Паша. — Имаше ли други жени, които да работят за него?

— Не! Ти не ме разбра! Никога не съм му била любовница. Той искаше наследството на сина ми.

— Роднина? — Да спи с племенницата си бе въвн от рамките на благоприличието дори и за Ланжелие. Но както я беше заварил гола, му бе трудно да ѝ повярва, че не му е била любовница.

Тя въздъхна и отклони за миг поглед. После отново впери очи в него.

— Всичко е много лично.

— И запознанството ни беше много лично. А аз не съм човек, който лесно се шокира.

Настойчивият му разсъбличащ поглед я накара да пламне във вишневочервено.

— Държеше дрехите ми под ключ.

— Сериозно? Непрекъснато?

— Не — отвърна тя припряно, доловила намека. — Имах халат.

— Не и тогава, когато те видях. — Небрежните думи бяха по-скоро констатация, отколкото нападка.

Но тя изпита необходимост да му обясни, за собствено успокоение.

— Тъкмо щях да си лягам, когато Ланжелие нахълта в стаята ми и се опита да се спаси от убиеца.

— Така ли?

Отново закачливият поглед.

— Така! Мразех го. И очевидно не само аз. — Притвори за миг очи, за да се отърве от видението на страховитата кървава сцена. Не искаше да изживява повторно тези ужасяващи моменти. — Уверяваше ме, че имал жена и деца и че можело да остана при тях, докато адвокатът работи по моя случай. — Каза го с умора, припомняйки си кошмара на пленничеството. — Аз съм си виновна.

Твърде е доверчива, помисли си Паша, като ученичка, пристигнала за пръв път на екскурзия в Париж. Удивително наивна жена!

— Изобщо не съм му била любовница! — Потръпна при тази мисъл. — Всъщност спазарих част от наследството в замяна на честта си.

— Девствена ли си? — Изглежда я недоверчиво изпод тъмните си клепки. Стихийната ѝ възбуда преди няколко минути говореше за обратното.

Тя още повече се изчерви и сконфузи.

— Имам син.

Естествено. Беше му го казала и това обясняваше защо реакцията ѝ не бе на девственица.

— Значи Ланжелие се е опитал да присвои наследството от съпруга ти?

— Не.

Паша успя да прикрие изненадата си.

— Завещанието се оспорва.

— Ясно.

— Семейството на бащата е против. Нещо обичайно за извънбрачно дете.

Тя кимна.

— Вдовица съм.

Значи е била женена, но не за бащата на сина си. Нищо ново под слънцето.

— Сестра ми овдовя наскоро — отбеляза със съчувствие Паша, спестявайки й подозренията си. — Извинявай.

— Няма за какво. Съпругът ми беше пияница и мухльо.

Дамата е пълна с изненади, замисли се Паша, и необикновена във всяко едно отношение.

— Нямах желание да ти казвам всички тези неща, но предвид обстоятелствата...

— Обяснението ти изяснява ситуацията — изрече той с обиграна любезност. — А и мога да те уверя, че това, което ми разкри, ще бъде пазено в тайна. Просто не си представям...

— Трябва да ти призная нещо!

Погледът му се изостри, тъй като реши, че ще стане въпрос за връзката й с Ланжелие. Тя бе толкова великолепно женствена, че не можеше да повярва на историята с непорочното затворничество.

— Радвам се, че Ланжелие е мъртъв. — Това признание очевидно й причиняваше дискомфорт. — Знам, че не е редно... но се радвам. Едва ли не имах чувството, че убиецът е ангел, дошъл, за да ме спаси. — Във виолетовите й очи се четеше настойчива молба. — Мислиш ли, че съм луда?

— Не, разбира се, че не. Ангелът дори много се е забавил.

— Той така или иначе нямаше да ме пусне. От ден на ден ми ставаше все по-ясно. Имам натрапчивото чувство, че това беше Божията ръка, първо за... — пое си въздух, — смъртта на Ланжелие... а след това и твоята поява. Като спасител.

— Не придавай толкова голяма святост на идването ни — възпротиви се Паша с усмивка. — И без това бяхме тръгнали на специална мисия. Сестра ми се беше влюбила в Ланжелие и аз и баща ми се канехме да му предложим да си потърси друга плячка.

— Така се радвам, че се появихте — изрече тя простичко. — Причината няма значение. Оценявам всичко, което стори за мен.

— Удоволствието е мое — измърмори Паша. — Как можех да те оставя там в...

Влезе един прислужник с бутилка шампанско.

— Остави го, Жул! — Паша се надигна, за да поеме шампаниерата с леда. — Ще се оправим сами. О, от специалните бутилки! — Кимна одобрително, а след като вратата се затвори с тихо изщракване, я погледна отново. — Как се казваш, все пак?

— Беатрикс.

Застина за миг, както се занимаваше с тапата.

— Нямах вид на никаква Беатрикс.

— Точно така изглеждат Беатриксите — усмихна се тя на възражението му. — Вкъщи ме наричат Трикси.

— Ето. Знаех си, че трябва да се казваш другояче. Ти си съвършената Трикси.

— И на теб ти отива Паша.

Това бе първата лична забележка от нейна страна. Той се окуражи.

— Дедите ми по майчина линия са руснаци.

— Колко екзотично! Моето семейство е от Кент. Или поне беше. — Все забравяше, че семейството ѝ вече го няма — особено в мигове като този, когато мислите ѝ бяха заети с друго и не си беше вкъщи, за да чувства болезнено липсата.

— Моето е в Париж. Тази вечер видя баща ми. — Подаде ѝ чаша шампанско. — За твоя успех! — Вдигна чаша към нейната.

— Предпочитам да не се бях захващала — изрече тя с горчива усмивка и също вдигна чаша. — Наистина искам да се прибера у дома при сина си.

Заговориха за деца. Паша сподели, че има четирима по-малки братя и сестри и че най-малкият е петнадесетгодишен. Трикси му довери, че синът ѝ е четиригодишен и твърде умен за възрастта си. Докато говореше за нещата, които най-много обича да прави, и за любимото му конче, усмивката не слизаше от лицето ѝ. Отделиха известно време и за спомени около детските си понита. Така той си изясни някои подробности относно произхода ѝ. Единствено дете на земевладелец, достопочтената Беатрикс Гросвенър прекарала идилична младост в Кент. Не обели и дума обаче нито за съпруга си, нито за бащата на детето, а и той не желаше да я разпитва. Когато

засегнаха темата за парите, необходими ѝ да се върне в Англия, тя се извини за опита си да го измами.

— Задръж ги — предложи Паша. — Купи нещо на Крис.

— Много си мил! — Беше се стоплила от огъня, от виното и от приятелското отношение на домакина. От това, че се беше измъкнала от Ланжелие. За парите щеше да мисли по-късно.

След малко се засмя на нещо, изречено от него, и той остана очарован. Беатрикс се отпусна в креслото си, усмихна се топло и искрено, и погледите им се срещнаха за миг.

Сигурно е от виното, помисли си тя, стъписана от неочакваното желание, което изпита.

Първо ще разкопчая малките перлени копчета, представяше си той, забелязал пламването на прекрасното ѝ лице. Много бавно... А след това...

— Огънят е толкова красиво нещо — изрече ненадейно Беатрикс, разтърсена от неочакваните усещания и от тъмния горещ поглед на Паша. — Толкова е приятно в хладната вечер. Тази стая ми напомня за дома... Не разточителството на Ришельо, разбира се — добави нервно, — а тишината и топлината ѝ. — Откъде намирате ябълкови цепеници в центъра на града?

— Не знам точно. — Беше доволен от оживлението ѝ и от порозовяването на страните ѝ. Погледът му не се отместваше от ключените ѝ в скута ръце. — Да попитам ли Жул?

— О, не... Всъщност не е важно. Искях само да кажа... че... Непременно ли трябва да ме гледаш така?

— Много си красива! — Усмихна се едва доловимо. — Омагьосан съм. — Дали наистина бе толкова непорочна? Или сочната метреса на Ланжелие просто играеше до съвършенство ролята на наивница? Тази преливаща женственост изглеждаше просто несъвместима с невинността.

— Спомена, че вечерята ще пристигне всеки момент.

Разбира се, че не беше споменавал такова нещо. Дори беше внимавал да не го спомене.

— Скоро. Нека ти долея още малко шампанско.

— Не!

Резкият ѝ отказ обаче завърши с колеблива вибрация и когато се наведе да долее в чашата ѝ, тя не го спря.

— Шампанското е почти универсално лекарство — успокои я той.

Беатрикс заби нокти в дланите си, потискайки непреодолимото желание да се пресегне и да го докосне. Тялото му бе толкова близо, че в мислите ѝ се възцари пълен безпорядък — неустоима мъжественост, изумително широки рамене под скъпа копринена риза, изваяни мускули на бедрата, първична сила на големи ръце, обхванали бутилката и нейната чаша.

— Седни си на мястото — изрече тя напрегнато с нисък глас.

Погледът му я обходи смаяно, после остави чашата ѝ на масата и с леко кимване се отпусна в стола си.

Изведнъж се почувстваха сами във вселената, единствените хора на земята. Въздухът се изпълни с притаено очакване. Подчертано мъжествен, тъмен като дявола, греховно красив, той излъчваше груба и първична сила и очите му горяха от необуздало желание. В нея се разбунтуваха отдавна забравени спомени за чувствена наслада и неустоима потребност.

Ноздрите му потрепваха, сякаш долавяха аромата на копнежа ѝ.

— Още колко трябва да чакаме вечерята?

— Ей сега ще стане! — Уж невинната фраза беше изречена толкова чувствено.

В отчаяния си опит да избяга, Беатрикс скочи от стола и обърна чашата си. Шампанското се разплиска по килима и пръските припламнаха на светлината на огъня.

Паша се наведе, за да вдигне чашата, но погледът му я проследи. След малко тя застана зад облегалката на креслото си, сякаш търсеше скривалище от изкушението. Вкопчи се в нея и побелелите ѝ от наситени емоции пръсти отчупиха един тревистозелен орнамент.

— Не те желая! Не желая всичко това! Нямам никакво намерение да се оставя да ме прелъстиш тази нощ. Ясно ли се изразявам?

— Съвършено. Ще позвъня на Жул да видя какво става с вечерята.

Напрегната и развълнувана, тя остана неподвижна, докато той отиваше към звънеца. Хаос и срам заливаха всичките ѝ сетива. Как можеше да реагира така, при положение че го познаваше едва от няколко часа, и то вследствие на най-странното стечение на обстоятелствата? Как е възможно така да я привлича неговата

мъжественост, след като последното, за което трябваше да мисли, беше сексуалният копнеж? Как може да бъде толкова перверзна, след като само преди часове бе станала свидетел на най-брутално убийство?

В този миг Паша се обърна към нея и изрече внимателно:

— Моля те... седни! Ще се чувстваш ли по-добре, ако Жул остане при нас, докато вечеряме?

Колко великодушно! Очевидно е имунизиран срещу възбудата и вълнението, които разкъсваха нея самата, помисли си Беатрикс.

— Каквото и да решиш, ще го приема — добави Паша, тъй като тя мълчеше.

— Ланжелие почти напълно подкопа вярата ми в мъжете — каза Беатрикс накрая.

— Разбирам те. — Паша наля шампанско. — Ето ти една бърза забрава и сигурно спасение от неприятните спомени. — Докато ѝ подаваше чашата, на вратата деликатно се почука. След като глътна наведнъж питието си, той стана да отвори.

Влезе Жул с вечерята, следван от още прислужници, които започнаха да сервират със сребърни прибори и кристални чаши. Скоро масата бе отрупана с пикантни и ароматни ястия, както поръчаните от дамата, така и най-разнообразни съблазнителни деликатеси, които готвачът на Паша бе преценил, че са задължителни за среднощна вечеря — стриди, шоколадов крем, великолепна торта „Питивие“, бъркани яйца със сос от аспержи, круши с глазура, силабъб^[2] за дамата, ледено кюрасо за Паша и още безброй вкусотици.

Беатрикс толкова отдавна не беше виждала подобен лукс и изобилие, че устата ѝ се изпълни със слюнка. Как ѝ се искаше и Крис да беше тук, за да сподели този разкош. Домакинството им от години се водеше така пестеливо.

— Мадам, моля — чу тя обиграния глас на Паша и го видя, застанал до нея с протегнатата ръка.

— Извини ме! — Постави ръка върху неговата, изправена пред поредното изкушение на този забележително сексапилен мъж. — Храната е просто великолепна.

— Мишле ще се радва да го чуе — отвърна Паша, съпровождайки я до масата. — Жул, предай на главния готвач комплиментите на дамата.

Помогна ѝ да се настани на стола, кимна на прислугата и седна срещу нея.

Започна да ѝ предлага ястията едно по едно и в зависимост от избора ѝ, или ги оставяше на масата, или ги връщаше на количката за сервиране. Дълго време лишавана от малките удоволствия на живота, Беатрикс се поддаде на съблазънта на основните човешки потребности — храна, общуване, топла съпричастност. При двадесетото предложено блюдо обаче, разнообразието я потисна и тя изрече:

— Моля те, спри! Прекалено е.

Паша изгледа Жул многозначително и след миг прислугата напусна стаята. След суматохата и оживлението настъпи тишина. Беатрикс вдигна поглед от омара, аранжиран върху ориз с шафран и трюфели, и в очите ѝ за миг проблесна опасение. Паша си помисли дали изобщо го желае за компаньон. Но не беше чак толкова самопожертвователен, затова се усмихна над чашата с вино и каза:

— Омарът е един от специалитетите на Мишле. Той е от Марсилия. Харесва ли ти?

Тези неангажиращи фрази сякаш я успокоиха и страхът се изпари от погледа ѝ.

— Да, благодаря.

— Особено се гордее със сосовете си. Изобщо попаднах на страхотен готвач.

— И татко така казваше. — Позволи си да се отпусне. Паша бе подкупващо мил. Омагьосана от неговия чар, прокуди и последните си опасения. — Когато финансите вече не ни позволяваха да държим голяма прислуга, той сам се зае с готвенето. Имам много хубави спомени от кухнята ни в Бърли.

— Значи и ти готвиш? — Никога не бе задавал такъв въпрос на дама.

— Понякога, когато артритът на мисис Орди я мъчи. Усмиваш се. Толкова ли е странно?

В съзнанието му изникна образът на една от жените, с които спеше, с черпак в ръка. Тогава се сети за контеса Дро и слабостта ѝ да се вживява в разни роли. Преглътна с усилие усмивката си и каза:

— В моя ергенски свят е доста странно, признавам. Предполагам, приятно ти е да водиш такъв живот?

— Ти изобщо работиш ли? — запита тя внезапно, вперила поглед в него.

— Майка ми притежава златни мини, а баща ми — кораби. Имам дял в това. — Всъщност участваше доста дейно и допринасяше много за печалбите. — Става ли?

— Май че да. Мъжете без цел в живота са утайката на обществото — допълни с лека горчивина тя, припомняйки си с неприязън непрокопсания си съпруг.

— От личен опит ли го казваш?

— Да. Ако обичаш, би ли ми подал rommes Ана.

Темата очевидно е приключена, реши Паша, подавайки ѝ златистия кейк с масло и картофи.

— Остави си място за яagodовото суфле — предложи ѝ шеговито, прехвърляйки разговора към не толкова лични неща, — защото иначе Мишле ще има да се цупи с дни.

— С удоволствие. Виждам и крем „Шантили“ — добави тя с усмивка и желание да разпръсне всички спомени за съпруга си — отработван с години навик. — Ти ядеш ли яagodово суфле или то е деликатес само за дами?

— Ям почти всичко.

— Но не и тази вечер — отбеляза тя, поглеждайки празната му чиния.

— Последните няколко дни спях много малко. Умората ми разваля апетита.

— Нека тогава не те задържам повече.

Сега го измъчваше друг глад.

— Не ми е нужен много сън. А освен това ми е приятна компанията ти.

Беатрикс остави приборите си и той се зачуди дали не е казал нещо неуместно. Тя се облегна и рече:

— Искам да ти благодаря. От един месец насам не съм се чувствала в безопасност — и сита. Вече дори не ме е страх. Много си мил.

— Съжалявам, че никой не е разбрал по-рано какво ти се е случило.

— Аз съжалявам, че бях толкова наивна да приема предложението на Ланжелие. — Наведе се и отново взе вилицата и

ножа. — Но това няма да се повтори.

— Имала си лошия късмет още при първото си посещение в Париж да попаднеш точно на Ланжелие. Мога ли да ти предложа помощта на моето семейство за завещанието?

Беатрикс поклати глава.

— Един месец затвор при Ланжелие ми беше достатъчен за размисъл. Реших, че е било голяма грешка да моля за наследството на сина си. Кристофър е напълно задоволен. — Отново поклати глава. — Поне в това съм сигурна. Ще се справим, както е ставало и досега. Кло... — усети се навреме, — семейството на баща му може да си отдъхне.

— Искаш ли да те изпратя до пристанището? — предложи Паша и сам се изненада от думите си.

— Благодаря, няма нужда. — Усмивката ѝ беше прекрасна.

— Нека поне ти дам някакви пари!

Беатрикс вдигна поглед от купата с компот от праскови.

— За какво?

— Като извинение за това, което ти е сторил Ланжелие.

— Ти роднина ли си му? — изгледа го продължително. — Не е нужно да се правиш на съвестта на Ланжелие. Двете хиляди франка са достатъчни.

— Аз имам много пари, а ти нямаш. Защо не приемеш един малък заем?

— Защото никога няма да мога да го върна.

Все пак имам чест, осъзна Паша, защото не спомена нищо за метода на разплащане, който веднага му хрумна.

— Може да си намериш нов съпруг. Приеми го като дългосрочен заем.

— Паша, налей ми още малко шампанско и това е напълно достатъчно. Не мога да приема заемите ти.

Хареса му нежната топлина, с който изрече името му; хареса му и това, че се наслаждаваше на шампанското му. А нежеланието да вземе пари можеше да се преодолее. От досегашния си опит с жените знаеше, че те винаги приемаха подаръците му.

Все пак похапна, придуман от Трикси да опита задушениите гъби на Мишле. Яде и от нейното суфле, което тя му кусаше с лъжичката, и това създаде още по-голяма близост между тях. Тъй като масата беше

твърде голяма, премести стола си до нейния и, потънали в игрива интимност, унищожиха заедно пухкавото творение.

— Прядох — каза тя най-накрая, отпусна се и въздъхна дълбоко. — Какво прекрасно усещане...

Каква прекрасна гледка, помисли си той. Косата ѝ блестеше като чисто злато на светлината на огъня, къдриците ѝ се бяха разпилели, бледата ѝ кожа беше станала нежнорозова, а когато изви гръб и се протегна, пищната ѝ гръд се повдигна.

— Значи не искаш нищо повече?

Тя се усмихна — чаровна и съблазняваща усмивка, каквато не беше виждал до този момент.

— Колкото и да се опитвам да не обръщам внимание на това непростимо усещане, от един час насам все ми се иска да ти кажа... — измърмори Беатрикс и гласът ѝ се сниши до шепот, — ... едно нещо...

Сърцето му се разтуптя.

— Ще те изслушам с най-голямо удоволствие.

Откритият ѝ поглед срещна за миг неговия.

— Знам.

— Е?

— Все още — веждите ѝ се вдигнаха почти незабележимо, силата на желанието ѝ бе направо скандална, — размишлявам.

— Ясно.

— Сигурно е от шампанското. — Потърси още някаква причина, с която да оправдае непреодолимия си глад. Вече беше обвинила храната, огъня, изтощението си, натрапчивата му мъжественост, шока, изживян при Ланжелие.

— Може би... — Беше нежен, покорен, усмихнат.

— Така не ми помагаш — избухна тя, раздразнена от необичайния разкъсващ копнеж.

— Искаш извинение ли? — Настани се по-удобно и я изгледа изпод тъмните си мигли. — Не си попаднала на подходящия човек. — Погледът му изгаряше от сексуално желание.

Беатрикс се вкопчи в креслото, търсейки опора срещу необяснимата си податливост. Колко омаен беше! Колко стегнати бяха мускулите му, дори в тази отпусната поза, застинал в очакване.

Представи си го като превъплъщение на самото плътско желание и откри, че иска да се люби с него. Скандална мисъл! Копнежът ѝ бе

толкова силен и натрапчив, че се зачуди дали е с всичкия си. Как ли щеше да се чувства, ако се оставеше да бъде погълната от могъщата му мъжественост и сила, ако докоснеше силния му жилест врат, ако прокараше длани по стегнатите му рамене, ако плъзнеше пръсти по стройното му тяло... и по-надолу, където хипнотизиращата възбуда изпъваше скъпия черен вълнен панталон?

Погледът ѝ се зарея из стаята и той видя копнежа в очите ѝ.

— Хайде да ти дам това, което искаш — прошепна приглушено.

При тези сладострастни думи ерекцията му се раздвижи и тя почувства как през тялото ѝ преминава гореща вълна, разтапяща мястото между краката ѝ и предизвикваща онова проклето овлажняване. Пое си дълбоко въздух и изрече едвам, защото не можеше нито да спре думите, нито я интересуваше честта или уместността на постъпката ѝ:

— Само това, и си тръгвам! — Извърна поглед, разтреперана. Но когато отново срещна неговия, гласът ѝ беше по-уверен. — Имам чувството, че ще умра, ако не те докосна и ако ти не ме докоснеш.

— С най-голямо удоволствие ще те докосна, където пожелаеш — прошепна той с неподправена нежност.

— Няма да свършваш в мен!

Повдигна вежди и я изгледа мечтателно.

— Това заповед ли е?

Изчервена и силно възбудена от първичната му чувственост, тя запази самоконтрол.

— Да, заповед е.

Усмивката му бе по момчешки дръзка и безочлива.

— Няма проблем. — Огледа бързо стаята. — Предпочиташ ли легло?

Трикси напрегнато поклати глава.

— Тогава предлагам канапето под прозореца. Има звезди.

— Каква романтика!

Несигурността в гласа ѝ бе добър знак.

— Ще бъде приятно. — Паша си даде сметка за неудобството, което тя изпитваше. — Аз не бързам. Когато ти пожелаеш.

В очите ѝ проблесна моментно колебание.

— Сигурно правим грешка. — Отдръпна се рязко от масата, стана и отстъпи встрани.

Той не помръдна. Явно беше уплашена, пренапрегната, неспособна да осъзнае напълно степента на сексуалния си копнеж. Невинността ѝ го възбуди още повече.

— Това е необичайно за мен. — Изрече го застинала като статуя на безопасно разстояние.

— Знам.

— Не съм курва.

— Знам. Ти си Беатрикс Гросвенър от Кент.

— Не разбирам какво ми става. След... всичко, което се случи тази нощ...

Паша, когото смъртта на отрепката Ланжелие не беше потресла чак толкова, рязко смени темата:

— Колко време не си спала с мъж?

— Явно твърде дълго.

— И аз така мисля. Колко?

— Две години.

Ударната възбуда, която премина през тялото му, го накара да се изправи.

— Страшно много! — Задъха се, неспособен да проумее как се живее две години с незадоволено желание. — Това трябва да се поправи...

— И да не се притеснявам много от...

— От нищо! Особено от сладостта на желанието.

— Ами ако все пак се притеснявам?

— Недей. Това е просто наслада, чиста и естествена.

— Колко е лесно, когато ти го казваш.

— Скъпа, забрави благоприличието. Отпусни се.

— И да задоволя плътските си желания? — Объркана, че изобщо разисква безнравствеността си с този непознат, тя очакваше да я поразят гръм, и то напълно заслужено.

— Защо не? Аз ти предлагам това удовлетворение напълно неангажиращо.

— Какви гаранции ми даваш?

— Имаш предвид сина си?

— Да.

— Това е само една нощ. — Веждите му се извиха въпросително. — Или и тогава...

— Не, не, естествено, че не.

— В такъв случай можеш да разчиташ на мен.

Възцари се кратка тишина, в която внезапно и отчетливо се чу свистенето на вятъра.

— Извинявай — изрече тя накрая, объркана от непознатата за нея ситуация. Не намираше никакво разумно оправдание или извинение. — Сигурно те дразня.

— Ни най-малко. — Паша разбра, че тя се нуждае от окуражаване, за да потуши моралните нападки на съвестта си. — Нека поне ти покажа звездите! Съвсем безопасно е. — С тези думи той извади бутилка шампанско от съда с лед и се отдалечи от масата.

— Толкова съм объркана...

— Всичко е наред. — Успокояваше я внимателно и мило. — Ела! — Подаде ѝ ръка. — Седни до мен да видим дали Орион грее тази нощ.

Трябваше да откаже. Обстановката и благоприличието го изискваха. Та тя бе почтена жена! Но Паша бе толкова близо и толкова съблазнителен, че необичайната изгаряща пулсация вътре в нея отказваше да се подчини на нормалните задръжки. Бе познала само двама мъже през живота си. Първият се оказа изверг, вторият — приятел. Сега поставяше под съмнение здравия си разум, обзета от ненаситна потребност, породена от чисто физическото присъствие на непознат мъж, който ѝ подаваше ръка и ѝ предлагаше звездите.

Ръката ѝ се протегна сякаш по своя собствена воля. Пръстите им се срещнаха и неговата ръка я обхвана много нежно. Усети топлина. Сладостното усещане обля цялото ѝ тяло като река от светлина.

— Каква малка ръка имаш! — Паша я изправи на крака, вдигна пръстите ѝ към лицето си и сведе глава, за да докосне кокалчетата им с устни.

— А ти си толкова голям — прошепна тя многозначително и сведе виолетовите си очи, които съвсем откровенно изразяваха потребността ѝ.

— Няма да ти причиня нищо лошо — изрече той тихо. — Ще бъда много внимателен.

Краката ѝ изведнъж омекнаха. Зави ѝ се свят от омайна премала.

Паша я подхвана. Усети хладната бутилка шампанско до гърба си.

— Не е възможно! — Зашеметяващата ѝ реакция я шокира. Но той я крепеше здраво до силното си тяло, а ерекцията му се усещаше съвсем отчетливо.

— Целуни ме! — прошепна Паша.

— Няма! — Последната бездиханна съпротива на искрената невинност.

Беатрикс обаче вдигна лицето си към неговото.

Очите ѝ отразяваха позната страст.

Устните му поеха нейните и вкусиха бездиханната ѝ въздишка. Паша започна да брой, защото явно неувереността на дамата изискваше търпение и се налагаше да обуздае ненаситното си влечение. Беше стигнал до осемдесет и осем, когато Трикси отвърна на целувката му. Тогава я придърпа върху канапето под прозореца.

— Тази вечер звездите са специално за теб. — Вдигна поглед и постави бутилката шампанско на перваза. — А Орион пази — добави той, сгривайки устните ѝ с дъха си.

— Ще ме опази ли от скверния ми копнеж?

— Ако пожелаеш. — Постави топлите си ръце на кръста ѝ.

Тя вдигна глава и се взря през прозореца към обсипаното с брилянти небе. Когато отново го погледна, на устните ѝ грееше усмивка.

— Сигурно ме мислиш за инфантилна с всичките тези притеснения.

— По-скоро за добродетелна. В никакъв случай инфантилна. — Гърдите ѝ бяха твърде женствени, а пламенните ѝ реакции издаваха невероятна чувственост.

— Аз не знам много какво точно трябва да правя — започна тя извинително. — Не очаквай някаква опитна любовница.

— Нямам никакви очаквания. Освен за наслада.

— Каж ми, ако искаш нещо. — Поколеба се. После положи ръце на гърдите му с напрегнато изражение.

Той се засмя.

— Няма нужда да се правиш пред мен на такава, каквата не си.

— Идеално! Като се има предвид липсата ми на опит...

Тази неопитност го заинтригува. Не беше нещо обичайно за вдовица с извънбрачно дете. А за мъж, който се гордееше с

изтънчеността на любовните си партньорки, бе любопитно вълнението на непорочността. Пъхна пръста си под дантелата на роклята ѝ.

— Дай първо да махнем тази рокля. От толкова време само за това си мисля.

— А аз от толкова време те намирам за неустоим — дишаше учестено. — Как го постигаш?

— Кое?

Усмивката му беше ангелска, а гласът му бе омайно прелъстителен.

— Да ме караш да се чувствам така — прошепна тя и докосна пръстите му, докато той внимателно разкопчаваше фустата ѝ.

— От звездите е — пошегува се Паша.

— Значи те ме карат да тръпна. А не това? — Тя се изправи, седна в скута му и прокара пръсти по подутината на панталона му, усещайки горещата му ерекция — центъра на омаята и мъчителното ѝ влечение.

Паша отново започна да брои наум, не много уверен кой от двамата всъщност е по-неопитен тази нощ. Досега никога не се беше чувствал така, почти изгубил контрол, отново като юноша, стаил дъх от нейното докосване, както когато беше четиринадесетгодишен и онази прислужница на майка му го подмами в леглото си.

— Звездите май замайват и двама ни. На твое място не бих го правил — изрече той задъхан, докато тя галеше покритата с вълна дължина на пениса му.

— Кое? — Пръстите ѝ го стиснаха.

Паша отблъсна ръката ѝ и шумно вдиша.

— Недей!

Тази вечер сексът нямаше да бъде просто игра, лишена от емоции.

Беатрикс изхлузи роклята си, вдигна коприненото бельо над бедрата си и прошепна:

— Моля те... — Никога в живота си не беше молила за секс. — Моля те...

Паша вече разкопчаваше панталона си, отхвърляйки всяка мисъл за по-продължителна любовна игра. Тази изкусителна и молеща жена беше толкова гореща, че щеше да получи оргазъм както с него, така и без него.

Това го накара да преосмисли с известна доза цинизъм уверенията ѝ в непорочност.

Сега щеше да разбере, реши и разкопча последното копче. Извади пениса си навън и нареди:

— Действай! — Ненадейно го бе подразнила мисълта, че може да се е поддал на чара на една опитна актриса, затова в следващия миг го вдигна и безцеремонно измърмори: — Твой е! Целият.

Дори в полумрака видя как страните ѝ пламват.

Клепките ѝ се отпуснаха и закриха погледа ѝ. Тя прехапа долната си устна, потрепери и от притворените ѝ очи се отрониха сълзи.

Веднага се разкая, макар че се изпълни с вид перверзно удовлетворение.

— Господи, само не плачи! — Посегна да избърше лицето ѝ с ръкав.

— Извинявай! — Тя си пое въздух. Чувстваше се безцеремонността му, но най-вече от нетактичността и по-лошо, от ненаситната си потребност. — Не знам какво да правя.

— Погледни ме! — Докосна брадичката ѝ и щом разплаканият поглед срещна неговия, изрече много бавно: — Аз съм този, който трябва да се извини. И не е нужно да правиш нищо. Ето... ела тук. — Потупа рамото си. — Легни до мен.

— Не знам дали ще мога.

— Да чакаш, това ли имаш предвид?

Тя кимна и златистата ѝ коса се разпиля. Засипаха го светли къдрици. Фустата ѝ бе разкопчана, пищните ѝ гърди преливаха над изрязаното деколте на долната риза, а голите ѝ бедра изгаряха неговите.

— Искаш ли първо да си свалиш дрехите?

През тялото ѝ премина огнена тръпка на наслада и толкова наситено очакване, че ѝ се струваше, че ще експлодира, само ако помръдне. Усещаше върху плътта си горещите му пръсти, които докосваха копринената ѝ кожа, докато разкопчаваше полата. Цялата трепереше в ръцете му.

Паша погали нежно светлорусото окосмяване между разтворените ѝ бедра, после се плъзна по влажната цепнатина с възможно най-нежното движение и пъкна пръст в мамещия проход.

Мислеше, че това е началото на любовната игра, но тя на секундата достигна кулминация, стенеща, ридаетца, просълзена.

Привлече я надолу към себе си и я прегърна, докато стенанията замряха, бушуващата буря затихна, а дишането ѝ се успокои, след което прошепна с нежност, която го правеше толкова различен от мъжете, които беше познала:

— Две години е страшно много време.

Тези прости слова премахнаха срама ѝ и разпръснаха объркването. А натискът на благоприличието и морала вече не изглеждаше толкова страшен. Беатрикс вдигна поглед към него и докосна лицето му.

— Колко си мил!

— Удоволствието си е удоволствие — отбеляза той топлосърдечно. — То не означава отговорност.

Омаломощена от бързия оргазъм, тя прошепна:

— Кой знае какво си мислиш за мен. Ние почти не се познаваме.

— Нямам търпение да те опозная по-отблизо.

Пулсирането между краката ѝ се възобнови, сякаш тялото ѝ автоматично реагира на намека.

— Не знам какво ми стана. Струва ми се, че се разделих с всичките си скрупули.

— Твърде много се притесняваш — успокои я ведро той, галейки гърба ѝ.

— Значи трябва просто да се наслаждавам на това. — Положила глава върху извивката на ръката му тя докосна отново еректиралния му пенис.

— Задръж тази мисъл по-дълго!

— Кой изобщо ще разбере?

— Кой ли, наистина? Освен това ти гарантирам, че следващия път ще свършиш още по-бурно.

— Гарантираш ли ми?

— О, да!

— Ти си преспал с половината Париж?

— Защо само половината? — отвърна през смях Паша.

— Значи трябва да се възползвам от талантите ти.

— Ще ти хареса...

— Колко си убеден! — В очите ѝ проблесна игриво пламъче.

Той се засмя и плъзна пръста си по влажната ѝ цепка.

— Мисля, че няма да има никакъв проблем тази нощ да преживееш дузина оргазми.

Тя се изправи и го изгледа с детинско учудване.

— Цяла дузина?

— Да почваме ли? — Усмихна се, огрян от лунната светлина. Провокираща, игрива усмивка. — Или, докато си още в Париж, да намерим някакво друго занимание?

Не му отвърна. Не можеше да отвърне на толкова безцеремонен въпрос.

— Трябва ли да ти отговарям?

Излегна се. Истинско изкушение в бяла копринена риза и разкопчани панталони! Вдигна ръце над главата си. Нима това силно и здраво тяло беше изцяло на нейно разположение? Желаше го повече от всичко.

— Искам да се съблечеш — изрече тя пламенно, давайки воля на трескавия си копнеж. Вече беше наясно, че колкото и да се опитва, няма да намери разумно обяснение на чувствата си. — Открих, че съм страшно податлива на сексапила ти.

Думите ѝ го накараха да се усмихне, но прикри реакцията си много деликатно. Колко мило! Сякаш изразяваше възхищението си от някаква шапчица или кана за чай.

— Значи знаеш как се чувствам и аз. — Върна ѝ той комплимента. — Дай да ти помогна. — Отстрани пръстите ѝ от копринения шал. — Гледай как става... за да знаеш за следващия път.

Думите му предизвикаха нов прилив на вълнение и възбуда, макар да знаеше, че пред тях няма никакво бъдеще. Но в този момент здравият разум отстъпваше пред първичността на незадоволената страст.

Съблече я бързо и обиграно. След това тя го съблече, но без никакъв финес. Той дори мислено се удиви как е възможно любовниците ѝ да са били толкова неопитни или себични, че да я оставят толкова неуверена в себе си.

И тъй като бе изпълнена с морални задръжки, Паша реши първия път да я люби по най-традиционен начин, за да не я изплаши и за да бъде оргазмът ѝ възможно най-върховен.

Разтвори нежно краката ѝ, докато тя лежеше, обляна от лунна и звездна светлина, и се разположи отгоре ѝ. Започна да я целува, само да я целува, много продължително, по ненаситните устни, по нежната ямичка зад ухото, по топлия пулсиращ врат, по пухкавите вежди и мигли, по голите рамене и по-надолу, там, където гърдите свършваха в изящната извивка на ръката. Когато дишането ѝ се превърна от сподавени въздишки в трескави стенания, я целуна и по болезнено щръкналите зърна.

Беатрикс извика. Неизразимо удоволствие обля всичките ѝ сетива и се стече надолу към огнения център на тялото ѝ. Тя се притисна до него, молейки за още.

— Почакай — измърмори той и отново склучи устни около зърното.

Бедрата ѝ се надигнаха, сякаш за да го примами с росната жега между краката си, с чувствения ритъм на таза и с натиска на венериния си хълм.

— Горещца, малка, сладка катеричка!

Сладострастните му слова преляха чашата на неутолимия ѝ копнеж и вторият оргазъм я помете като вълна.

Само след секунди, кулминирала, но не и задоволена, все още стенеща и мокра от желание, тя прошепна:

— Скоро ще те намразя!

— Няма да го допусна. Защото ще ти дам това, което искаш.

Беатрикс вплете пръсти в дългата му вълниста коса, сграбчи го и приближи лицето му към своето.

— Не си играйте повече с мен, мосю Дюра! — Гласът ѝ отекна в ушите му странно заплашително.

Той се усмихна, доволен, че колебанията ѝ са се разсеяли напълно и е останала само горещата първична страст.

— На вашите услуги, лейди Гросвенър.

Болезненият копнеж я разкъсваше.

— Паша, моля те!

Той ѝ се подчини и навлезе в нея, отначало много бавно. Огромният му размер я разпъваше постепенно. Тя се задъхваше и стенеше, почти в безсъзнание от удоволствие. След като се потопи изцяло, застина, усещайки върху рамото си тихите ѝ блажени стонове. После се раздвижи. Внимаваше за темпото — отначало нито твърде

надълбоко, нито твърде забързано. Изчакваше тялото ѝ да го приеме. След миг тя се вкопчи в него, склучи ръце около врата му и жадно пожела още. Тогава ѝ даде онова, което искаше. Не след дълго Беатрикс полетя, зашеметена и безсрамна в спазъма на екстаза, превзел съзнанието, тялото и непорочния ѝ дух.

Възбудата ѝ нарастваше. Вече се съпротивляваше на отдръпването му, твърдо решена да задържи неземното удоволствие. Хареса му желанието ѝ да го подчини — покорните жени никога не изискваха. Въпреки че беше разбрал колко страстна може да бъде още от мигновената ѝ реакция при вратата на Ришельо.

Тазът му се люшна напред. Щедрата му мъжественост я разпъваше и се блъскаше все по-надълбоко и по-надълбоко в хлъзгавата и гореща вътрешност, докато накрая достигна устието на утробата ѝ, където се задържа, долавяйки сладостното потръпване.

Тя изстена. Ръцете ѝ се склучиха около гърба му.

— Не, не, не...

Но той знаеше какво прави. След секунди отново потъна в нея, влезе, плъзна се и притисна каменната си ерекция в най-далечните глъбини на мамещия ѝ проход. Тогава чу благодарната въздишка. Видя и усмивката ѝ, отнесения поглед и излъчването на признателност.

— Ти си чудесен, прекрасен и голям!

— Харесва ти, нали? — Реторичен въпрос, поднесен тихо и с усмивка. Още от юношеството си знаеше какво обичат жените.

— Като в рая. — Тя си пое въздух, докато той продължаваше да се движи в нея с бавен и деликатен ритъм.

— Близо си до истината. — Навлезе там, където тръпката на предчувствието се среща с блаженството на очакването. И този път викът ѝ отекна в тихата, осветена от огъня стая.

После Беатрикс забрави всичко. Съществуваше само удоволствието. Три пъти достигна сладостен оргазъм. Когато прецени, че поне засега най-после е удовлетворена, Паша си позволи да свърши, отдръпвайки се в последния момент, за да се изпразни върху корема ѝ.

— Благодаря ти, че не забрави — измърка тя, наблюдавайки го как бърше спермата си.

— Все някой трябваше да помни — изрече той със закачлива усмивка и захвърли влажната риза на пода.

Все още отмаляла от омаята на върховното блаженство, Беатрикс прошепна:

— Омагьоса ме. И тялото, и душата ми...

Приседнал до нея и все още възбуден, Паша също беше омагьосан.

— Още ли имаш настроение за любов? — С тези думи нежно отмахна къдриците от слепоочията ѝ.

— Ммм...

— Звучи ми като „да“. — Наведе се към нея и я целува, докато тя замърка доволно.

— Караш ме да горя. Усещам се ненаситна. — Пое си дълбоко въздух и отпусна клепки. — И в легло ли си толкова добър?

Той се засмя.

— Ще видиш. — Целуна върха на носа ѝ, надигна се от канапето под прозореца и отиде до масата.

— Взимам бутилка шампанско.

Колко невероятно огромен е, мислеше си тя, взирайки се в него. Каква грация и сила! Каква съвършена сплав от мускули, сухожилия и кости. Кожата му не беше загоряла, а бронзова по рождение. Тежките му черни коси се стелеха по раменете, по-дълги, отколкото беше модерно. Истинско въплъщение на класическия идеал! Идеални пропорции! Силни глезени в изящно съответствие с дължината на прасеца, елегантно мускулесто бедро, рамене и тесен таз! Завършена красота! Изящно изваяни мускули! Ръстът му също привличаше погледа — пред него повечето мъже изглеждаха като джуджета.

Когато се обърна, с бутилката шампанско в ръка, дъхът ѝ секна. Сякаш беше незадоволим, защото пенисът му се надигна от пищните черни къдрици, а лъскавата му глава почти докосна пъпа. Пулсиращите вени още повече подчертаваха размера.

— Готова ли си? — прошепна той.

Беше ли отвърщала някоя жена „не“ на подобен въпрос при подобна гледка?

— Аз ще те отнеса.

— В този вид? Без... дрехи?

— Всички спят.

— Не ми се вярва. — Подозрението ѝ беше уместно за домакин, който живееше по нощните чарове, и прислуга, която се съобразява с

навиците на господаря си.

— Затвори очи.

— Чакай да си намеря роклята. — Надигна се стреснато и заопипва около дивана...

— Няма да срещнем никого — увери я той и я вдигна на ръце. — Сложи глава на рамото ми.

— Ще ме видят!

— Слугите ми много добре знаят кога трябва да гледат и кога не.

— Колко удобно. Заради оргиите ти, предполагам.

— Не участвам в оргии. — Поне не в къщи, добави наум и отвори вратата.

Закрачи бързо по големия коридор. Зави два пъти, преди да стигне до стълбището.

Докато изкачваше широките мраморни стъпала, Беатрикс погледна през мигли и с облекчение установи, че наоколо няма никой. Не видя обаче лекото кимване на Паша, нито забеляза как лакеят на горната площадка се стопява в сенките и как слугите на първия етаж бързат да изчезнат.

Паша стигна до спалнята, затвори вратата и я целуна по челото.

— Можеш да погледнеш. Вече сме на сигурно място.

— Господи, колко бързаш!

— Май и двамата бързаме — прошепна той нежно.

Беатрикс се изчерви.

— Не се изчервявай. Харесвам смели жени.

— Щом е така, аз се осмелявам да заявя, че харесвам страхотния ти сексуален опит.

— Както го предпочитате, лейди Гросвенър. — Широко усмихнат, той я положи върху бароковото легло с балдахин. — Тук сме съвсем сами.

Даряваше я с волност и блажена свобода, каквито не беше изпитвала от много време — откакто бяха починали любящите ѝ родители и откакто живееше под непрекъснатите нападки на презрените си родственици. Чувстваше, че това е прекрасен подарък, компенсация за нещастieto, вгорчило живота ѝ през последните години.

— Ела по-близо! Искам да те докосна. — Гласът ѝ беше кадифен. — Нали знаеш, че си много красив.

Той погледна часовника над камината, очарован от сексуалния ѝ апетит, и се зачуди колко ли дълго щеше да продължи този чувствен рай.

— Друга среща ли имаш?

— Да ти приличам на глупак?

— Е, тогава да започваме — измърка тя.

Нямаше никакво намерение да се бави. Беатрикс беше великолепа и съблазнителна като прелестната Венера от митологията!

След като продължително изследваха чара на докосването, той с финес, а тя с неопитност, изведнъж забеляза огледалото отгоре, почти скрито от диплите на брокатения балдахин.

— Често ли водиш жени тук? — Беше вперила поглед в проблясващото ъгълче.

— Не. — Наистина рядко водеше жени у дома.

Беатрикс обаче изобщо не му повярва.

— Защо ти е тогава огледало?

— Чаках теб — отвърна ѝ той закачливо и се изтърколи от нея.

— Колко мило от ваша страна, мосю Дюра! — Тя го възседна. — Покажи ми отражението.

— Ей сега, чакай да си поема дъх.

— Сигурно защото не съм го правила от две години — прошепна Трикси и прокара върха на езика си по брадичката му. — Съжалявам.

— Не се оплаквам, скъпа. — На лицето му заигра усмивка. — Просто наистина трябва да си поема дъх. Брой до шейсет, миличко, след това ще махнем завесата от огледалото и ще ми кажеш как ти се струва.

Огледалото наистина ѝ достави удоволствие, като дете, сдобило се с нова играчка. След като зададе безброй въпроси, тя първо разгледа пищната рамка, а после се очарова от движенията на своето и на неговото тяло и от разнообразните пози. Простодушното ѝ въодушевление отново го омагьоса.

Накрая и двамата се разсмяха, тя се наведе към него и взе лицето му в дланите си.

— С теб е толкова весело! — Гризна леко устните му.

Паша засия, очарован от непресторената ѝ радост.

— Давам всичко от себе си.

— Ти си най-добрият, Паша, скъпи. Това десетият път ли беше? Или дванадесетият?

Не ги беше броил. Никога не броеше и не се стремеше към рекорди. Протегна ръце над главата си. Беше се излегал под нея в цялата си дължина.

— Ти брой, а аз ще се опитвам да поддържам темпото.

— Приемаш ли заповеди — измърка тя със звънък смях, след което прокара език по зъбите му. Когато го изгледа с широко отворени очи, той не можа да не се усмихне на радостното ѝ, изпълнено с очакване изражение.

— В разумни граници.

— Което означава?

— Че ще ти кажа, ако отидеш твърде далеч.

И тя го направи.

После той я шокира за миг, повдигайки я с цялото си тяло и стенойки:

— Не хапи!

— Извинявай, извинявай! Заболя ли те?

— Все ще оживея. — Уж сърдитият му отговор бе придружен с леко намръщване.

— Много се радвам. — Тя се усмихна сладко. — Ако искаш и ти можеш да ми даваш заповеди. — В думите ѝ вибрираше съблазън.

Той вдигна поглед.

— И ти ще се подчиниш?

— Разбира се!

Беше игра. Чиста и проста. Гореща и трескава. Омайна. В нея нямаше място за нищо друго, освен за чувствена страст.

Незабравима дори за мъж на крайностите като Паша.

[1] Точно обратното (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Силабъб (англ.) — вид десерт от жълтъци, захар и ром. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

— Искам англичанката да бъде намерена — заяви високият мъж с кисела физиономия и пронизващи очи, като удари с юмрук по масата. После огледа сътрапезниците си и добави с приглушено ръмжене: — Не можем да си позволим да я оставим да се добере до Клуе.

— Имаме съгледвачи в кантората на адвоката и при съдията — побърза да отговори по-ниският мъж, очевидно роднина на първия, защото си приличаха. — Освен това на конната станция в Кале и по северните маршрути. Околностите също са под наблюдение. — Вдигна поглед от забулените яйца. — А човекът на Ланжелие ми каза, че нямала приятели в града, така че...

— Така че май си се отървал от мадам Гросвенър — намеси се едно по-младо копие на първите двама. — Седни и се успокой, Жером. Тя явно е изчезнала от града. Залагам хиляда франка.

— Виктор, ти изобщо имаш ли хиляда франка?

— Бъди така добър и се храни. Малко бекон може да смекчи грубиянщината ти.

— Тази сутрин препоръчвам кафето — изрече помирително Филип, който ядеше яйца с лъжица. — И хлебчетата с гъби са изключително вкусни. Нещо ново за убиеца на Ланжелие?

— Изглежда е някакъв балкански субект — отвърна Жером и все още намръщен седна до масата. — Открили са брадвата в една канавка. — Пресегна се за кафето. — Македонска била, така казал префектът.

— Наемен убиец, значи — изфъфли Филип с пълна с яйца уста. Жером кимна.

— Нает от някой от безбройните врагове на Ланжелие. — Виктор Клоар се срещаше с него по игралните клубове.

— Искаш да кажеш кредитори — поправи брат си по-възрастният мъж. — Този човек беше задлъжнял на всичко живо.

Виктор вдигна поглед от своя brioches^[1].

— От време на време се случваше и да печели.

— Надявам се не от теб.

— Ако беше така, щях ли да го кажа? — отвърна хладно Виктор.
— Макар че вие не му осигурявахте достатъчно пари, за да играе с високи залози.

— Но достатъчно, за да държи в плен любовницата на Теодор.

— Така и не разбрах защо го направихте — отбеляза Виктор, без да прикрива отвращението си. — Да я държите под ключ! По-добре да бяхте купили съдията.

— Молбата ѝ бе разпределена при съдия Клуе. Рискът беше твърде голям.

— Но момчето е син на Тео — настоя Виктор.

— Може да е. — Филип стисна вбесен челюсти, точно както когато научи за раждането на Кристофър.

— Тео обожаваше и нея, и сина си. Ако можеше да се разведе, щяха да се оженят. Сигурен съм, че това ти е известно.

Жером присви злобно очи.

— Ти защитаваш ли я?

— Не е нужно да я защитавам. В завещанието си Тео е категоричен по този въпрос.

— Племенникът ни беше един разюздан художник. Бохем без никакъв морал — заяви раздражено Жером, режейки бекона си на правилни лентички. — Не беше човек, който да вземе практично решение относно собствения си живот.

— Някои биха поспорили с теб. — Виктор не проумяваше парадоксалното съчетание на благопристойност и безогледна отмъстителност у Жером.

— Теодор умря на тридесет и две от разврат. Всеки порядъчен човек би подложил на съмнение здравия му разум.

— Умря при злополука на конни надбягвания, а не от разврат.

— Защото и състезанията му бяха диви като него самия.

— Срам и позор за Клуе, който няма да изтълкува закона така, че да съвпадне с възгледите ти — отбеляза иронично Виктор. — Праволинейността на този мъж е пословична.

— Клуе повече няма да представлява проблем, след като англичанката изчезне. А ако се появи отново...

— Всички възможни места са под наблюдение — намеси се Филип. — Семейство Гросвенър също са известени за бягството ѝ —

продължи той със самодоволна усмивка. — Ако се върне там, ще ни бъде докладвано.

— Учудвам се, че не сте приключили с нея като с Ланжелие — отбеляза с неприязън Виктор.

— Ние сме бизнесмени — отвърна Жером и посегна към хлебчетата, — само бизнесмени. Не убийци.

— А ако тя изпадне в нищета и умре от глад?

— Ти откога стана опора на човечността, бе Виктор? Доколкото си спомням онази млада жена с дете, която изостави в Руан, не беше особено богата.

— Тогава бях много млад. И не съм живял с нея две години, за бога! Освен това, ако искате да знаете, обезщетението, което ѝ изпращам, е повече от щедро.

— Значи все пак не оставяш и последната си монета на игралната маса. Моите поздравления — подигра го Жером.

— Тео пожела наследството му да остане за момчето. И вие, разбира се, го знаете.

— Какви късметлии сме, че ти самият не си достигнал възрастта, за да разполагаш със своето наследство.

— Остават само още седемстотин дни — отвърна ледено Виктор.

— За щастие, папа разбра от рано слабостта ти към картите, иначе досега да си профукал всичко.

— За щастие, ми се налага да се появявам тук само от време на време, за да си прибирам възнаграждението. Желая ви приятен ден, братя — Виктор се надигна от стола си, — и нека алчността ви донесе всичкото щастие на света.

— Бъди така добър да издържиш до следващото плащане, Виктор — измърмори с неприязън Жером. — Не обичам, когато кредиторите ти чукат на моята врата.

— Така оставям последната дума на теб. — Виктор вече прекосяваше стаята и дори не се обърна за довиждане.

— Непоправим е — изръмжа Жером.

— Точно като Теодор.

— Не съвсем. Виктор няма и талант.

— Но пък пороците му са по-малко.

— Вярно е — съгласи се неохотно Жером. — Значително по-малко. А ако имаме късмета да се отървем от англичанката, ще

елиминираме и последния порок на Теодор.

— Полицията също я търси.

— Така разбрах и аз. Обаче нямам голяма вяра в Тулар. Ще държим нашите хора нащрек до края на седмицата.

— Докато не мине делото?

— Да.

[1] Brioches (фр.) — вид сладка кифла. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Слънцето вече беше високо на небето, когато Паша се претърколи и откри, че е сам.

Сънливостта му моментално изчезна и той огледа стаята. Отново ли беше успяла да се измъкне?

Ругаейки под нос безсънието от последните нощи, което накрая го беше надвило, Паша праметна дългите си крака през ръба на леглото и стана. Нямаше намерение да оставя Трикси Гросвенър да си отиде от живота му — поне не още. Като прехвърли мислено най-вероятния й маршрут до Кале, той прекоси тичешком стаята и блъсна вратата към тоалетното помещение.

— Щях да те събудя, преди да тръгна.

Застинал на прага, премигна от слънчевата светлина, струяща през прозорците.

— Щеше ли?

— Разбира се. Времето, което прекарахме заедно, беше наистина прекрасно.

Изведнъж се стъписа. Отговорът ѝ бе мил и любезен — като на случаен сътрапезник.

— Не се шокирай толкова. Да разбирам ли, че рядко ти благодарят.

Както стоеше гол на вратата, на устните му бавно разцъфна усмивка.

— Е, не точно по този начин. Ти си изключително мила.

— А ти си забележителен мъж. Много чувствен. Винаги ще си спомням с благодарност и топлота за тази нощ.

— Аз също, chouchou^[1]. — Протегна се с небрежна грация и всеки един от изящните му мускули се очерта за миг. — Но не е нужно да си тръгваш толкова скоро, нали?

— Трябва! — Тя взе ръкавиците си, откривайки, че не ѝ е лесно да се съсредоточи.

— Предпочитам да останеш.

Трикси се напрегна.

— Недей, Паша! — След като бе изпитала магнетизма му, вече нервно се чудеше колко добре го познава всъщност. — Не постъпвай така с мен, дори не си го и помисляй. Просто се дръпни от вратата.

— Спокойно, скъпа. Нямам намерение да те задържам против волята ти. — Отиде до близкия гардероб, отвори огледалната врата, извади халат на зелени фигури и го наметна.

— Знаеш, че не искам да оставам. — Трикси затвори припряно закопчалките на куфара. — Твърде дълго отсъствах. Искам да се прибера колкото се може по-бързо.

— Защо не ми покажеш Кент?

Тя се извърна към него.

— Просто така?

Той вдигна рамене.

— Защо не? Англия е очарователна през пролетта. А и не успях да ти се наситя.

Нито аз на теб, помисли тя с копнеж. Неподвижен в шарения японски халат, като езически принц, попаднал незнайно как в пицната стая за преобличане на Ришельо, със зашеметяваща мъжественост под деликатната материя, с блестяща на утринното слънце дълга черна коса, екзотична мургава кожа, наследство от далечни предци и чувствени магнетични очи, той разпалваше във вените ѝ огън. Но не можеше да склони толкова лесно, след като се бе посветила на своето дете и на опазването му от злините на всесилни омразни роднини. Никога не бе разполагала с неговата свобода.

— Съжалявам, но начинът ми на живот не ми позволява да те заведа у дома.

— Ако предпочиташ, можем да останем в Лондон.

Тя се втренчи в него с раздражение, ако се съдеше по извивката на веждата ѝ.

— Винаги ли получаваш онова, което искаш?

— Почти.

Самочувствието на огромното богатство, красотата и чара, помисли си Трикси.

— Не ти ли минава през ум, че ме обиждаш.

— Извинявай. Може би трябваше да излъжа. — Изрече го небрежно и невъзмутимо. — Но ми се стори, че миналата нощ ти беше

приятно.

— Без съмнение. — Думата „приятно“ бе твърде бледа, за да изрази онова, което беше изживяла! — Това обаче не е достатъчна причина.

— Не мисля така.

— За човек като теб, може би.

Нямаше намерение да спори с нея, затова отбеляза помирително:

— Можеш да ми покажеш природните красоти около Бърли Хаус.

— А ти, предполагам, ще ми покажеш на какво си способен. — Гласът ѝ бе ироничен.

Паша се засмя.

— Ако поискаш.

— Ама че наглост!

— Какво ще стане, ако поканиш на гости свой познат?

— Съседите ми са опасни хора. Гросвенър. Мразят ме. Освен това има приказлива прислуга, селяни — клюкари и дете.

— Никакъв проблем. На обществени места ще бъда най-въздържаният и благоразумен човек на света. — Гласът му изведнъж премина в шепот. — Много искам да те докосна още веднъж.

Трикси поклати глава. Напълно осъзнаваше отговорностите, които я очакваха.

— Не може, Паша.

— Колко пъти свърши миналата нощ? — попита с глас като кадифе.

Тялото ѝ се разтопи, сякаш този въпрос отново бе събудил най-съкровените ѝ копнежи.

— Не е нужно за всичко в този свят да има причина — продължи той. — Мога да ти дарявам удоволствие, при каквито условия ти определиш.

Тя се задъха и изчерви.

— Ще те любя, където пожелаеш и когато пожелаеш в мрака на нощта, зад заключени врати, навсякъде, където се чувстваш в безопасност...

Заля я непреодолимо желание, помете я вълна от наслада, пред която бе безсилна. Пленена от всички тези щедри плътски изкушения, Трикси чу неразумния си отговор:

— Ако дойдеш с мен, трябва да се съобразяваш с всичките ми условия. Абсолютно с всички.

— Дадено — прие моментално Паша.

— Не можеш да ме докосваш пред Кристофър и дори да намекваш за някаква интимност.

— Разбира се.

— И няма да стоиш много. — Като че ли строго очертаните граници щяха да я предпазят от необузданото ѝ желание.

— Ти определяш срока.

— И никога не трябва да ме гледаш така пред хората.

— Пред хората ще се държа с теб като монах.

Трикси не можа да сдържи смеха си.

— Тази роля по силите ли ти е?

— Е, има монаси и монаси — измърмори той развеселен.

— Нужни са ми гаранции, мосю Дюра — отбеляза хапливо, но шеговито и настойчиво Трикси.

— Ако е необходимо, ще бъда дори брутално безразличен. Никой няма да се досети за нищо.

Позволи си лека въздишка на облекчение.

— Признавам, че много искам да дойдеш с мен. Твърде много. — После добави тихо: — А не е редно.

— Съседите ти няма да заподозрат нищо, нито слугите, нито Крис. Обещавам!

— Не това ми беше мисълта.

— А обществените норми?

Тя кимна.

Паша прие кимването за съгласие, приближи се, придърпа я към себе си в спокойна приятелска прегръдка и ѝ предложи закрилата на своята сила и увереност. Колко е прекрасно след всичките самотни години, помисли си тя, да усещам упора — истински светъл лъч в живота ми. Щеше ли да се осмели да се наслади на удоволствията, които той ѝ предлагаше, на блажената сексуална сладост, на приятната му компания? Можеше ли да си позволи скъпо струващата наслада да бъде с него?

— Трябва да купим някакви играчки за Крис — предложи Паша.

— Не, моля те, предпочитам да не го правиш!

— Какво страшно има в няколко играчки? Всички деца обичат подаръци.

Тези прости думи засегнаха някаква струна в душата ѝ. Невъзможността да глези с подаръци сина си винаги я бе тормозила.

— Не знам... — измърмори Трикси и се поколеба дали вече не му беше задлъжняла твърде много.

— Едно-две неща — започна нежно да я увещава Паша.

— Не трябва!

Той долови обаче колебанието ѝ и попита:

— Крис има ли някоя любима книжка с приказки?

— О, Паша! — Очите ѝ изведнъж се изпълниха със сълзи. — Толкова отдавна съм бедна...

— Ето още една причина, слънчице. Аз имам много пари. Един подарък няма да те унижи, а на мен ще достави огромно удоволствие. — Удоволствието, което му беше доставила миналата нощ, заслужаваше царско възнаграждение и би ѝ го споделил, ако не бяха скрупулите ѝ. — Веднага кажи „да“ и ме направи щастлив.

Опита се да погледне на нещата от друг ъгъл — че просто доставя удоволствие на сина си. Усмихна се уклончиво, през сълзи.

— Крис обожава приказки. Благодаря ти.

— Идеално. А след това ще купим и някакви дрехи за теб — добави нежно Паша и я докосна по бузата.

Тя поклати глава.

— Не, моля те. Не ми трябва нищо.

— Първо за Крис — прошепна и се наведе, за да я целуне леко по носа, — а след това за теб — отсече с категоричния маниер ала „Паша Дюра“. — Заслужаваш го.

Багажът на Паша бе приготвен от цяла кохорта слуги със скоростта на светлината и когато половин час по-късно пристигнаха пред магазина за играчки, там вече кипеше оживление. Управителят ги посрещна на вратата с безупречен копиринен шал и блестяща коса.

— За нас бе чест, сър, да получим бележката ви. Извинете ни за малката суматоха. Скоро ще пристигне и останалият ни персонал. Дотогава за мен ще бъде удоволствие да ви помогна в избора на подаръци за...

— Сина на лейди Гросвенър — довърши Паша.

— Мадам, за мен е радост да ви услужа. На колко години е момчето ви?

Внимаваше чертите на лицето му да не издават друго, освен вежливост. Макар самият Паша Дюра да проявяваше интерес към това дете, произходът му си оставаше съмнителен.

— Кристофър е на четири години. — Трикси се усмихна на Паша, благодарна за проявената към сина ѝ щедрост. — Много ще се зарадва.

— Сигурно имаш нещо предвид, скъпа, за да помогнем на мосю Омон.

— Войничета. Много ги обича. Но съвсем малко, нали, Паша?

— Вече говорихме по този въпрос — измърмори в ухото ѝ той.

Паша, разбира се, закупи цели две армии, заглушавайки протестите на Трикси със заплахата, че ако продължава да се опъва, ще я целуне пред мосю Омон. Купи и едно голямо люлеещо се конче, както и танцуващо мече. После започна да избира игри и музикални инструменти, топки и обръчи, карнавални одежди и плюшени животни.

Във вихъра на тази вакханалия Трикси ставаше все по-нервна.

Управителят на магазина обаче беше изпаднал в еуфория.

А Паша, за свое най-голямо удивление, откри, че страшно се забавлява в магазин за играчки.

— Ето, видя ли? — попита весело той, докато помагаше на Трикси да се качи в каретата. — Струва ми се, че на Крис все нещо ще му хареса от всичките тези джунджурии. — Самият той се настани до нея и се усмихна на нацупената ѝ физиономия. — Благодаря ти все пак за съдействието.

— Мразя да ме изнудват — настръхна тя. — Поставяш ме в изключително неудобна ситуация.

— Не вдигай толкова пара за няколко франка.

Трикси се намръщи.

— Не бяха ли няколко хиляди? Това е дълг, който няма да мога да ти върна никога.

— Твоята компания ми е достатъчно заплащане. — Неохотата, с която приемаше подаръци, го изненадваше — не беше я срещал при жените, с които бе общувал досега.

— Компаньонка, това ли имаш предвид?

— Не, нямам това предвид — отвърна Паша, без да се замисли, и взе ръцете ѝ в своите. — Виж какво, не съм искал да те обидя. — Тя се опита да измъкне ръцете си, но той ги задържа. — Предпочиташ ли да ги върна? Всичките? — Погледът му бе безкрайно озадачен. — Ако залогът е твоята репутация, ще го сторя. Скъпа, разбери, моля те, аз те уважавам и обожавам, а и не ни видя никой, освен Омон, който е съвсем наясно кога трябва да си затваря устата.

— Поставяш ме в положението на метреса.

— Човек и да иска не може да те обърка с метреса, chouchou. — Усмивката му стана закачлива. — Особено пък в тази сива рокля с целомъдрена якичка. Метресите се носят в по-предизвикателни тоалети. А Омон е наясно с разликата, повярвай ми.

— Значи ни е сметнал за приятели? И само това?

— Просто приятели — излъга Паша.

— Наистина?

Той кимна и се засмя.

— Наистина.приятели. Семейни приятели. Може би дори роднини. Един мъж и една жена имат право да пазаруват играчки, без да е нужен сексуален подтекст.

— Не съм просветена в тази област. Твърде дълго живях встрани от обществото. О, боже! — Изведнъж си бе спомнила забележката му относно роклята ѝ. — Надявам се, че не съм те изложила с неугледното си облекло!

— Скъпа, за последен път ти казвам — ти си шеметно красива, в каквато и да е рокля. — Докосна една златиста къдрица на слепоочието ѝ. — Просто ти обяснявах разликата в начина на обличане между теб и една метреса.

— Предполагам тях водиш на пазар?

— Не! Въпреки че, ако се съгласиш, би ми доставило удоволствие да ти купя нова рокля.

— Няма да се чувствам комфортно. Играчките ми бяха достатъчни.

— Дали не можем все пак да постигнем някакво споразумение?

Трикси разгада намерението му.

— Отново искаш да стане така, както ти желаш.

Погледът му бе самата невинност.

— По-скоро имах предвид някакъв компромис.

Тя въздъхна леко и известно време размишлява над предложението му.

— Не мисля — изрече накрая, неспособна да превъзмогне разбиранията си за морал.

— Знаеш ли колко добре ще ти стоят малко панделки и дантели?
— Погледът му обходи бавно тялото ѝ. — Нещо по-женствено и повятърничаво...

— Моля те, Паша... — Пое си въздух и се отдръпна от него, доколкото бе възможно в тясното пространство на каретата. Изгарящият му поглед обаче остана обезпокояващо близо.

— Мисля, че виолетовата коприна ще отива на очите ти.

Изкусителната представа за виолетова копринена рокля възбуди сетивата ѝ. От колко време, помисли си с тъга, не бе носила моден тоалет? Целият ѝ гардероб се състоеше от преправените облекла на майка ѝ. Колко ли щеше да пострада душевният ѝ покой, ако приемеше подобен подарък? Щеше ли удоволствието да накърни достойнството? Въпреки че, след отминалата нощ, понятието добродетел вече не представляваше непокатима скала. Всъщност, така или иначе, никой в Париж не я познава, осъзна тя, подмамена от мисълта за нещо красиво и женствено след годините, в които бе носила само домашно шити рокли. Още повече това бе дреболия за един богат мъж като Паша. Докато се колебаеше, видението на виолетовата коприна ставаше все по-изкусително.

— Ще ме сметнеш ли за възмутително алчна и хищна, ако реша да приема предложението ти? — попита накрая, тъй като не може да прогони от съзнанието си образа на великолепната нова рокля. — Мога да ти върна парите след година, година и нещо, когато се пооправя финансово.

— Ти си най-малко алчният човек, когото познавам — отвърна съвсем искрено Паша. Според досегашния му опит, най-предпочитаните от жените подаръци бяха бижутата. — И ако желаеш, наистина можеш да ми върнеш парите, когато доходите ти се стабилизират. — Доловил противоречивите ѝ чувства и доволен от решението ѝ, той в същия момент тактично смени темата.

Разпита я за отиването ѝ до Париж миналия месец и изслуша с интерес разказа ѝ за бурния Ламанш и за спътниците ѝ, с които беше пристигнала от Кале. Накрая Паша предложи този път да заобиколят

Амиен. Спомена, че е наредил яхтата му да бъде докарана от Хавър, при което тя го засипа с оживени въпроси. Сподели, че като малка излизала в открито море с баща си.

— Просто на по няколко мили от Дувър. Не на толкова грандиозни пътешествия като твоите.

Докато си разказваха морски истории, каретата спря пред един малък магазин.

— Не знам дали ще мога... — измърмори Трикси, зървайки лъскавата витрина. После погледна отново към Паша. — Всъщност те надали са отворили толкова рано.

Паша обаче знаеше, че са отворили, тъй като бе изпратил бележка на мадам Орман, още докато опаковаха багажа му.

— Мисля, че все ще има някой, който да ни помогне. Почти девет и половина е. И не е нужно да се притесняваш. Просто избираме рокля и тръгваме.

— Магазинът ми се струва много елегантен — отбеляза нервно Трикси.

— Мадам Орман имала изискан вкус, така съм чувал. — Доста семпло изказване от страна на най-редовния и предпочитан клиент на модистката.

— Нужна ми е подкрепа — измърмори Трикси, уплашена от възможността да се държат с нея надменно или да я критикуват.

— Тя е шивачка, а не кралска особа. Отпусни се, скъпа!

Трикси си пое дълбоко въздух и оправи една гънка на полата си.

— Тази рокля наистина е старомодна!

— Не е чак толкова ужасна, скъпа! Мадам Орман ще оцени качеството ѝ. Лионска коприна?

Тя повдигна вежди, учудена от подобна компетентност у един мъж.

— Откъде знаеш?

— Имам две сестри. Човек се учи. Сега ми подай ръка, за да видим какво ще изберем. Не се бой! Аз съм до теб.

— Не ми трябва защитата ти.

— Прости ми. Изобщо не исках да прозвучи оскърбително. Желаяш ли да те представя като семейна гостенка от Англия?

Трикси се усмихна.

— Така май ще е по-добре.

— Вече се запозна с баща ми — продължи Паша, — така че твърдението донякъде отговаря на истината. — Протегна ръка и след още миг колебание Трикси я пое. — Всичко ще е наред. — Доволен, че най-накрая я е убедил, той се наведе към нея и я целуна леко. — Хайде да изберем нещо хубаво.

Мадам Орман ги посрещна учтиво и тактично. Никой не би предположил, че тя и Паша бяха на малки имена.

— Добре дошли, мосю! Мадам... — замълча дипломатично с въпросителен поглед.

— Мадам Дюра — довърши Паша с лек поклон. — Съпругата ми има нужда от нова рокля. Ще пътуваме извън Париж.

— Разбира се. Сигурна съм, че ще се намери нещо — отвърна мадам Орман, удивена от демодирания тоалет на младата жена. Не беше в стила на Паша. Пък и мадам Дюра! Твърде любопитно за мъж, известен с това, че цени независимостта си. Макар че младата красавица порозовя, когато я представи като своя съпруга. Ама че сладка клюка, при положение, че всички в Париж твърдяха, че Паша Дюра няма и една романтична клетка в тялото си. Устните на модистката се извиха в заучена усмивка.

— Би ли желала мадам Дюра чай?

Паша погледна Трикси и след лекото ѝ кимване, отговори:

— Да, ако обичате.

Високата и достолепна жена, която, освен хайлайф дамите, обличаше и куртизанките, прикри умело изненадата си при тази проява на уважение от страна на мъж, който общо взето се отнасяше към жените с високомерно пренебрежение. Не че не беше щедър — само при нея беше похарчил цяло състояние. Но никога не бе поемал ролята на покровител. Явно младата дама е наистина изключителна в леглото. Модистката направи елегантен жест с ръка.

— Надявам се, че някоя от частните ни стаи ще хареса на съпругата ви.

— Да, благодаря. — Паша подаде ръка на Трикси и прошепна: — Справяш се чудесно.

Дочула думите му, мадам Орман огледа повторно разкошната блондинка. Наистина ли беше толкова невинна? И ако беше така, къде я бе намерил Паша в този развратен свят?

Частната стая бе още по-елегантна и луксозна от приемната. Таванът беше покрит със златиста драперия, а стените с морскосиня коприна. Килимът беше изпъстрен с бледожълти рози. Ухаеше дискретно на жасмин. Изящните мебели в стил рококо бяха с размери, подходящи за жени, с изключение на огромното канапе, покрито с брокат с цвят на залез. Трикси почти като наяве видя знойни красавици от харем, изтягащи се върху пухкавите възглавници.

Мадам Орман прекъсна размишленията ѝ, като ѝ предложи малка брошурка.

— Ето някои наши модели. Осмелявам се да ви предложа номер шест! Особено ще подхожда на тена и косата ви. Мога да донеса да разгледате и още скици. Желаете ли мляко или лимон с чая?

С тези думи тя се поклони и излезе от стаята, за да подготви демонстрацията на тоалетите.

— Това е прекалено разточително — прошепна Трикси, прелиствайки скиците.

— Избери тези, които ти харесват.

— Всичките са разкошни.

— Още по-добре. Има ли нещо виолетово? — подхвърли небрежно Паша.

— Не виждам нищо виолетово. — Трикси вдигна поглед и се усмихна. — Но изживяването е прекрасно, без значение дали ще има рокля, или не. Никога не съм била в такава стая. Приликата с харем преднамерена ли е?

— И на мен ми прилича на харем — отвърна с лека усмивка Паша.

— Това канапе изглежда като правено специално за теб!

Паша го знаеше от предишни посещения. Знаеше и че идеално става за двама. Но каза само:

— Останалите мебели ще се счупят, ако седна на тях.

— Предполагам тук не идват често мъже.

Отново се наложи да премълчи, тъй като Мадам Орман обслужваше жени, които се възползваха от поддръжката на богати мъже, без значение дали бяха техни съпрузи.

— Стаята напомня дамски будоар.

— Нещо, което ти е добре познато? — попита дяволито Трикси.

— Като ерген все ми се е случвало да го посетя един-два.

— Чувствам се много развратна. Тук с теб.

— Прекрасно. Да заключи ли вратата?

— Да не си посмял! Пошегувах се.

— Няма да ни отнеме много време... Или денем си по-трудна?

— Шшт! — сгълча го тя и се изчерви. — Някой може да ни чуе.

— Все пак да заключи вратата? Някой няма да посмее да ни попречи.

— Мили боже, не! Не! — Подреди нервно купчината скици на масата пред себе си. — Няма да понеса мисълта, че всички ни зяпат, когато излизаме. Ти си твърде разпуснат и...

— Безсрамен? — довърши той с усмивка.

— Точно така. Предупреждавам те, Паша — продължи припряно, докато той се надигаше от канапето, — ако станеш, ще се разкрещя.

— Коего ще привлече тълпи от зяпачи.

— Ще си тръгна!

— Тогава нямам избор, ще се държа подобаващо. — Искаше непременно тя да си избере нови рокли.

И наистина се държа подобаващо и толкова нетипично, че мадам Орман на няколко пъти го изгледа изпитателно. Запознати с начина му на общуване, младите модистки, които разнасяха роклите, непрекъснато му се усмихваха, но флиртуването им не срещаше никакъв ответ. Вниманието му бе посветено единствено на жената, която бе довел със себе си в този безбожно ранен час, и те се зачудиха каква власт имаше тя над него, че ѝ бе толкова предан.

Докато мадам Орман описваше на Трикси всяка от роклите, Паша слушаше с внимание и от време на време даваше мнението си, но винаги зачиташе нейната оценка. Дори пи чай. Нещо нечувано и невиджано досега. И ако някой го запиташе защо се държи по този начин, той нямаше да може да му отговори.

Беше му просто приятно да наблюдава блясъка в очите на Трикси и въодушевляването ѝ, докато разглеждаше красивите тоалети.

— Какво ще кажеш за тази от морскосинята коприна?

Тя деликатно докосна обточената с дантела яка на всекидневната рокля.

— Харесва ми. С нея можеш да ходиш на публични места, дори и при викария.

— Вие имате викарии? — Гласът ѝ бе закачлив.

— Май не, но се боя, че не съм специалист по въпроса — отвърна той мило. — Имаме ли викарии, мадам Орман?

— Само англичаните имат, сър.

— Значи трябва да ме запознаеш с някой викарий, скъпа — измърмори Паша шеговито.

Трикси се изчерви до уши.

И всички погледи се отправиха към него, очаквайки реакцията му.

— Извинявай, скъпа — изрече го искрено объркан. — Не исках да те засегна. — Колко беше различна, помисли си той, от останалите освободени и изискани жени в живота ми.

Всички онемяха от почуда.

Паша Дюра никога досега не бе молил за прошка.

— Мисля, че вече знам какво искам — изрече припряно Трикси, нетърпелива да се махне от жадните за клюки зяпачи.

— Значи сме готови, мадам Орман — заяви Паша и се надигна от канапето, намеквайки ѝ да побърза.

— Ще взема морскосинята коприна!

— И жълтата китайска коприна, и зеления костюм за езда, и двата домашни халата и още три-четири, които намерите за подходящи — намеси се Паша, прекъсвайки възраженията на Трикси с кимване на главата. — И то възможно най-бързо!

— Да, сър, ще ни отнеме само няколко минути — отвърна мадам Орман, отпрати подчинените си с рязък жест и ги последва.

Трикси се нахвърли върху Паша, веднага щом вратата се затвори.

— Няма да купуваш всичките тези дрехи!

— Хайде да го обсъдим после — прошепна той, хвърляйки поглед към младата помощничка, която все още сгъваше някакви рокли.

— Добре тогава — изрече Трикси бясна, — но ще го обсъдим на всяка цена.

— Моля те, помогни ми! — Писькът сякаш експлодира в тихата, облицована с коприна стая.

Трикси се извърна и застина, приковала поглед в хубавичката тъмнокоса модистка, която се втурна и с неистови вопли се хвърли към Паша:

— Моля те, Паша, отчаяна съм! — Хвана го за ръцете и се разплака. — Ти каза... че... ще ми помогнеш... Каза го! — изхлипа тя.

Паша направи опит да я успокои.

— Значи я познаваш! — избухна Трикси и внезапно ѝ станаха кристално ясни всичките женски кикотения и шушукания, както и косите погледи. — Ти познаваш всички тук!

Паша вдигна глава.

— Мога да ти обясня.

— Не си прави труда — процеди тя през зъби, бясна от измамата. — Не съм в настроение да търпя повече лицемерие. — Вярвам, че сте се забавлявали от представлението. — Беше наранена до дъното на душата си. — Не знаех, че играя пред толкова отбрана публика.

Тъмните вежди на Паша се склочиха.

— Не е това, което си мислиш.

— Не ме интересува какво е, Паша. Довчера дори не те познавах и всичко това наистина няма никакво значение. — Беше ядосана, оскърбена, наранена и изиграна за пореден път от мъжката подлост.

— Паша, моля те! — намеси се модистката и отново зарида, а миниатюрното ѝ тяло увисна на врата му. — Трябва веднага да сториш нещо, иначе ще умра!

Трикси веднага разбра — отхвърлена любовница, поболяла се от скръб и отчаяние, бъдещ образ на самата нея, ако останеше с Паша. Мъже от този тип никога не предлагаха нещо повече от преходно удоволствие и макар че го знаеше, лекомислено бе предпочела да затвори очи за горчивите последствия. В следващия миг тя обърна гръб на позорната сцена и излетя от стаята. В ушите ѝ продължаваха да отекват риданията на младата жена.

Измами и лъжи из цял Париж! Из цял свят! Измами и лъжи!

Думите кънтяха в съзнанието ѝ, докато тичаше през приемната, без изобщо да я е грижа за шокираните погледи наоколо. Отвори рязко остъклената врата и изхвърча в хладната утрин с единственото желание да забрави грозната окаяна гледка и противната история, в която Паша се беше забъркал.

Отиде бързо до каретата, вдигна капака на багажното отделение, извади куфара си и без да обръща внимание на въпросите на разтревожения кочияш, побягна.

Още от началото подозираше, че отношението на Паша — красив, богат, разточителен и чаровен — е напълно повърхностно. Трябваше да се сети по-рано. Бягай, бягай! Още не е късно! Бягай! Бягай!

Улиците в богатия квартал, където се намираше магазинът на мадам Орман, бяха спокойни по това време, защото обитателите на внушителните къщи още не бяха започнали деня си.

Отдалечавайки се от магазина с възможно най-голяма скорост, Трикси се надяваше Паша да реши, че се е отървал безболезнено от поредната проблемна жена. Но викът му отекна по булеварда само след минути и тя се озърна през рамо, скована от страх. Той тичаше с всичка сила. Тъмната му коса се развяваше. Приличаше на хищник, преследващ плячката си.

От устните ѝ се изтръгна неволен писък.

Не си въобразяваше, че ще успее да го надбяга.

Тежкия куфар на всяка крачка се удряше в глезените ѝ, сякаш за да ѝ напомни, че беше физически по-слаба. Дробовете вече я боляха от изтощение. Отчаяно се нуждаеше от скривалище. Задъхана, с отекващ в главата пулс тя огледа улицата пред себе си.

Ранното слънце огряваше балдахина от листа, светлосенките проблясваха и танцуваха по паважа отпреде ѝ, лъчистата пролетна утрин бе безразлична към мъчителното ѝ трескаво бягство. Насили се да ускори крачка и макар силите вече да я напускаха, за нула време стигна до следващата пресечка, където тежките огради отстъпваха място на елегантни градски къщи. Може би някоя алея щеше да я спаси! Вече изнемогваща и останала без дъх, откри някакъв тесен проход между две изискани фасади. Сви рязко наляво и се втурна по сенчестия път. Долови лъч надежда. Затича с последни сили, за да потърси убежище. Смееше ли да почука на вратата на непознати? Дали нямаше да се озове в по-голяма опасност? Обхваната от паника и на границата на припадъка, Трикси стигна до един леко открянат малък портал и се шмугна в него, отправяйки хиляди благодарности към съдбата.

Притвори го тихо след себе си и изпотена и задъхана, се озова в някакъв заден двор. Припряно пробва първата врата. След това втората. Безуспешно. Трескаво задърпа третата. Тя поддаде. С въздишка на облекчение, Трикси се промъкна в сумрачния коридор.

Остави куфара на пода и се свлече до стената. Ослуша се за възможна опасност. Чуваха се само приглушени звуци, долитащи очевидно откъм горните етажи. Обгърна я благословена тишина. След известно време дишането ѝ се успокои, очите ѝ привикнаха с тъмнината и разбра, че се е озовала във входа за прислугата, защото по стените висяха спретнато подредени работни облекла, а по пода имаше тежки обуца.

Поседя така в импровизираното убежище, но остана нащрек за натрапници. Никой обаче не я обезпокои. След доста време — надяваше се достатъчно Паша да се е отказал от преследването — си позволи да надникне навън.

Задният двор все още беше безлюден. Обнадеждена, Трикси тръгна по изронения паваж към дворната врата. Тъй като не видя жив човек, облекчено намести куфара в ръката си, за да излезе отново на алеята.

— Чудех се дали не си заспала вътре — провлече един познат глас.

Извърна се рязко надясно и се втренчи в посоката, откъдето се чу апатичният говор.

Паша излезе от плътните сенки. Огромният му силует изглеждаше още по-внушителен в полумрака, черната му коса — още по-черна, а очите — като нощта. Само белият му копринен шал светло проблясваше.

— Как ме откри? — избухна Трикси.

— По парфюма. — Усмивката му грейна. — Бих го познал навсякъде.

Трикси тихо изруга.

— Предният вход беше заключен, затова можех само да стоя и да чакам. Не трябваше да бягаш — добави Паша тихо.

— Жените никога не бягат от теб, предполагам.

Паша повдигна рамене с безразличие.

— Аз обаче не съм като всички останали — отсече Трикси, отчаяна до дъното на душата си. Цялото ѝ същество негодуваше срещу невъзмутимото му самочувствие. — Губиш си времето.

— Нека аз да преценя.

— А какво стана с ридаещата дама? Толкова бързо ли се отърва от нея?

— Никога не мога да направя такова нещо. — Приблѝжи се. —
Дай ми куфара.

Трикси побърза да се отдрѝпне и скри куфара зад себе си.

Паша вдигна ръце в знак на помирение и с мек снизходителен тон, сякаш разговаряше с упорито хлапе, изрече:

— Поне ме изслушай.

— Не е нужно да ми обясняваш за нещастните си любовници!

— Жената от магазина на мадам Орман е влюбена в един от моите приятели, а не в мен. Казва се Мари Сансер и току-що е научила, че турците са пленили любимия ѝ. Затова е съвсем понятно да е разстроена. Гюстав е в гръцки затвор. Трябват ли ти още подробности?

— Паша, наистина не желая никакви обяснения. Просто не са ми нужни. Та аз изобщо не те познавам. — Дори тази Мари да не му беше любовница, със сигурност имаше десетки други, които са му били. Защо ѝ трябваше да се нарежда в списъка на отхвърлените?

Веждите му се повдигнаха и гласът му придоби язвителен оттенък.

— А други мъже познаваш ли по-отблизо?

— Не се заяждай. Знаеш какво имам предвид. Не виждам смисъл да продължаваме този разговор. Искам да напусна Париж сама, а не с теб. В момента единствената ми цел е да се прибера при сина си.

— Първо ме изслушай.

— Имам ли избор, при положение че си ми препречил пътя.

— Естествено, че имаш избор — отвърна ѝ той мило, но не помръдна. — Искам да разбереш, че отношенията ми с Мари са чисто приятелски.

Да не би да четеше мислите ѝ?

— И че никога не бих изоставил една нещастна и ридаеща жена. Затова я изпратих в кантората на адвоката ми. Чарлз ще се погрижи Гюстав да бъде освободен. С достатъчно пари всеки може да излезе от турски затвор. А моите средства сега са на нейно разположение. Ако желаеш, мога да ти обясня и връзката между Мари и Гюстав. В рода на Гюстав има съдии и прелати, които не одобряват начина на живот нито на Мари, нито на Гюстав. С тях сме приятели от години.

— Всичко това звучи много трогателно, разбирам желанието ти да помогнеш — прекъсна го Трикси, — но на мен тази жена ми

заприлича на нещо повече от приятелка. Не ти вярвам. — В същото време се чудеше дали изобщо е с всички си, като продължава този разговор. Какво значение всъщност имаше дали Мари му е приятелка, или любовница.

— Отиди тогава при адвокатата ми — предложи Паша, — и говори с Мари. — Беше твърдо решен да си върне Трикси, иначе щеше да ограничи безпрецедентните си опити да я умилостиви.

— Но инсценировката при мадам Орман си остава — напомни му Трикси, потръпвайки от унизителния спомен и от мисълта, че всички са знаели каква е всъщност тя.

— Опитах се да ти спестя неудобството. И признай си, че докато не се появи Мари, на тебе ти беше приятно.

Беше прав, но все още нямаше настроение да се съгласява с него.

— Това те оправдава, така ли?

— Беше толкова нервна, докато отивахме при проклетата модистка, че реших да те отпусна. — Вдигна рамене. — Съжалявам. Не трябваше да го правя. — Усмихна се. — Имаш позволението ми да ме налагаш по целия път до морето, ако това ще уталожить гнева ти.

Покорството на Паша за миг я направи по-благосклонна! Но все още беше сърдита и се разкъсваше от съмнения.

— И просто трябва да забравя това, което стана?

— Моля те. Сгрехих... И съжалявам... — Не можеше да я остави да си тръгне и не можеше да си обясни защо.

Трябваше да го отреже веднъж и завинаги, въпреки оправданията и разкаянието му. Всеки с капка разум в главата би го сторил.

Настъпи тишина.

По алеята с весел глъч се спуснаха две деца. Паша се наведе и отново посегна към куфара ѝ.

— И двамата не разбираме защо го правим. Не съм ходил в Англия от години.

— А преди аз дори не разговарях с непознати мъже — призна тя, озадачена от необяснимостта на постъпките си.

— Значи съм късметлия. — Окуражен от признанието, той пое куфара от ръката ѝ и я придърпа към себе си, за да направят път на децата.

Почувствала силното му тяло до своето, тя вдигна очи към него и устните ѝ се извиха в закачлива усмивка.

— Може би и аз съм късметлийка.

— Значи сме приятели? — Гласът му бе кадифен.

— Малко повече, бих казала.

— Значително повече, скъпа моя Трикси! — Наведе се и я целуна леко по бузата. — Хайде да ти покажа Ламанша от палубата на „Перегрин“.

Тя въздъхна тихо.

— Принуждаваш ме да се съглася?

— Точно такъв е планът ми. Ти казваш какво искаш и аз го правя.

— Нищо чудно, че имаш толкова любовници.

— Не е затова — измърмори той сконфузено. — С теб обаче се държа най-добре, така че не е нужно отново да се заяждаш.

Тя си пое въздух.

— Не трябва да го правя.

— Мисли за това просто като за ваканция — предложи ѝ Паша закачливо.

— В скучния ми и еднообразен живот?

— В живота и на двама ни — поправи я той. За него връзката им бе точно толкова необяснима, колкото и за нея самата. Паша лесно се отегчаваше и никоя жена не се задържаше много-много при него, но сега с нетърпение очакваше дългото посещение в Кент.

Крис наистина ще хареса играчките, помисли си Трикси. А щастieto на детето ѝ бе едно от най-важните неща за нея. И ако трябваше да е откровена пред себе си, като се оставеха настрана моралните и етически задръжки, никак не ѝ се искаше да се лиши от възхитителната компания на Паша. След годините мрачен живот той ѝ бе дарил неподправена радост и затова изкушението надделя.

— Кажу „да“!

Тя се поколеба, разкъсвана от хиляди съмнения.

— „Перегрин“ е много бърз. Ще си бъдеш къщи след три дни. — В погледа му проблесна лукавство. — И компанията ще е по-приятна от тази на пътническите кораби.

Трикси се засмя.

— Страхотен довод, мосю Дюра. Вече виждам известна полза от предложението ви.

— Благодаря! — Намекът ѝ го окуражи. — Може ли да ви дойда на гости, лейди Гросвенър? — Заумилква се като хлапак, самата

почтителност и вежливост.

— Ако бях сама, щеше лесно да ме убедиш, но трябва да се съобразявам с...

Топлите му устни прекъснаха възраженията ѝ. Целувката му бе изпълнена с обещания, гореща, омайна, обещание за розово бъдеще. И сладка. Толкова сладка.

Но точно преди да влязат в каретата, Трикси твърдо и непреклонно отсече:

— При положение, че се съгласих да дойдеш с мен, искам първо да се видя с адвоката ти.

Паша се стъписа, но само за миг.

— Никакъв проблем!

— Разбери ме, не мога да си позволя за пореден път да ме правят на глупачка. — Пое ръката му и се качи на стъпалото. — Или на наивница.

— Съвсем правилно.

— Освен това — заяви след миг, докато той се настаняваше до нея, — разговорът за всички онези рокли все още стои на дневен ред.

— Когато кажеш — изрече лукаво Паша. Роклите вече лежах в каретата.

— След адвоката.

— Става. — Остана доволен, че най-после отстъпи.

Шарл Дудо беше млад и красив. И много умен. Нормандската му кръв си личеше от русата коса и стройната фигура — наследство от древните викинги. Но физическите му качества избледняваха, минути след като наблюдателят се запознаеше с дипломатическия му и юридически опит. Трикси веднага разбра, че Паша и адвокатът му са приятели и партньори.

След разговора с Шарл, Мари дойде на себе си и се извини на Трикси.

— Паша ми разказа за ужасното нещастие, което ви е сполетяло. Моля ви, не е нужно да се извинявате — успокой я съчувствено тя.

— Той щеше да ме удуши, че съм ви прокудила — издаде ѝ Мари, хвърляйки продължителен кос поглед към Паша.

Шарл изглеждаше развеселен.

Въпреки тъмната си дяволска осанка Паша притежаваше рядката дарба да изглежда като същински ангел.

— Не беше точно така — възрази любезно той. — Шарл, предполагам вече си дал на Мари уверенията си, че Гюстав ще бъде освободен. — Очевидно не възнамеряваше да разисква с други чувствата си към лейди Гросвенър.

— Доколкото е възможно, като се има предвид информацията, с която разполагаме. Както вече споменах, макар да имаме дипломатически отношения с Турция, не съществуват никакви безусловни гаранции, макар че щом Жулемино е на наша страна, нещата би трябвало да протекат безпроблемно. Следобед ще изпратя бележка на посланика. — Подаде на Паша някаква карта. — Още не знаем точното местонахождение на Гюстав. Последното, което разбрахме, е, че е в Патрас. Знаеш на колко чиновници трябва да се дадат рушвети. Това ще отнеме известно време, но не повече от две седмици. После, в зависимост дали обвинението е измяна, или шпионаж, ще договорим цената на освобождаването. Размените са нещо обичайно. — Усмихна се окуражаващо на Мари. — Гюстав вероятно до един месец ще си е в Париж.

— Знаем ли при какви обстоятелства са го заловили? — запита Паша, докато изучаваше картата.

Младият адвокат вдигна рамене.

— Мари е получила информацията от нейни приятели в Рим и не е ясно доколко е достоверна. Когато турците са им устроили засада, е бил с бригадата на Дели Георги.

— Кога е било това?

— Преди две или три седмици.

Паша се намръщи. Беше ходил в Гърция два пъти от началото на Войната за независимост през 1821 година и знаеше, че в турски затвор се умира за много по-малко от две седмици.

— Можеш ли да го направиш веднага? — Въпросът по-скоро беше заповед.

— Всичко, което ми трябва, са пари — отвърна непринудено Шарл и се облегна на стола си.

— Нямаме време — отбеляза сухо Паша и остави картата.

— Съобщението трябва до десет дни да пристигне в Константинопол.

— Използвай някой от нашите кораби.

— Вече е сторено.

— Тогава може да не съм в града, но ще оставя координати, ако се наложи да се свържете с мен.

— Мисля, че ще успея да се справя и без теб.

— Как да ти се отблагодаря, Паша — изрече Мари с неподправена искреност. — Не знаех към кого да се обърна. Семейството на Гюстав не се интересува от него, а и при моето състояние...

— Ще ми благодариш, когато Гюстав се върне — прекъсна я тактично Паша. — Тогава ще отидем за някой уикенд в Аржантъой и ще мързелуваме.

— Като миналото лято. — Споменът я накара да се усмихне.

— Този път наистина ще те научим на ветроходство.

— Не вярвам.

Паша се засмя.

— Ще стоим там, докато се научиш. — Стана и се пресегна през бюрото, за да подаде ръка за довиждане на Шарл. — Ще изпратиш ли Мари до тях? — След като Шарл кимна, Паша се обърна и подаде ръка на Трикси. — Чака ни доста път. — Обяснението бе за Шарл и Мари. — Затова ви казваме довиждане. Лейди Гросвенър няма търпение да се прибере у дома.

След обичайните любезности и сбогувания напуснаха кантората на адвокатата, а не след дълго и Париж.

[1] Chouchou (фр.) — сладурче. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Когато стигнаха до първата станция за смяна на конете извън града, Паша каза:

— Ако искаш да стигнем до Кент за три дни, не трябва да спираме никъде.

— Имаш ли нещо против?

— Не.

— Аз също! — Сега, когато вече бе на път за вкъщи, Трикси просто имаше чувството, че лети към Бърли Хаус.

Препускаха с възможно най-голяма скорост, а кочияшът и конярите в идеален синхрон разпрягаха и впрягаха новите коне за рекордно време. Паша пиеше, а Трикси се удивяваше на способността му да поглъща толкова вино.

— Имаш ли нещо против? — запита я той, доловил напрегнатия ѝ поглед, докато отваряше третата бутилка.

— Не, ами... Аз... Не, не, разбира се.

— Няма какво друго да правя. Не се стряскай. Не създавам никакви проблеми до осмата бутилка.

Трикси внезапно пребледня.

— Това май наистина те притеснява? — Паша въртеше бутилката в ръце.

— Не те познавам добре...

— Алкохолът почти не ми влияе, ако това е, което те безпокои.

— Извинявай. Просто... ами... Съпругът ми... много пиеше. Боя се, че реагирам несъзнателно.

— Ако предпочиташ, няма да пия. — И това го казваше мъж, който прекарваше толкова време в разгул. Всеки от приятелите му би се удивил.

— Не е нужно — измърмори Трикси. — Исках само да кажа... Вярвам, че няма за какво да се притеснявам. — Бледата ѝ усмивка бе извинителна. — Може би амнезията ще ми е от полза.

— Ето малко забрава. — Подаде ѝ бутилката.

— Не, не още.

Сякаш прочел мислите ѝ, Паша се усмихна.

— Обещавам да се държа прилично.

И го стори, оставайки съвършеният джентълмен, въпреки изпитото вино. Беше непринудено чаровен. Забавляваше я със случки от живота на семейството си и редактирани версии от собственото си минало. Задаваше ѝ въпроси, които не бяха нито твърде лични, нито твърде любопитни.

След като се върнаха в каретата след краткия обяд в един от крайпътните ханове, озадачена от непрекъснатия му самоконтрол и идеално поведение, Трикси каза:

— Ти си удивително добре възпитан. Ако не бях сигурна в обратното, щях да си помисля, че си безполов.

Държанието му по време на обяда, подобно на това в каретата, бе изключително изискано, галантно и неизменно любезно.

— Просто броя часовете, скъпа. Знам, че бързаш. А аз мога да чакам.

— Не подозирах, че развратниците дотолкова се владеят — отбеляза тя. Беше прекрасен, изтегнат на седалката срещу нея, с разхлабен шал, разпусната по раменете черна коса и знойни лениви очи.

— Специално този развратник е способен.

— Забелязах.

— Искаш ли да спрем някъде? Аз имам огромно желание. — Търпеливо изчака колебанието ѝ, продължило само секунда.

— Не мога — изрече тя накрая. Знаеше колко копнее да се прибере у дома.

— Можем да си създадем удобства и тук — предложи Паша, доловил неподправеното желание в гласа ѝ.

— Тук?

— Тук. Имаме още десет часа до Кале.

— Десет часа... — Гласът ѝ заглъхна с неочаквано гореща нотка.

— Никой няма да ни безпокои. Ще дръпна пердетата.

Трикси потръпна сладостно, сякаш изкушението мигновено бе попило в плътта ѝ.

— Никой?

— Никой — прошепна Паша и посегна към пердетата.

Тя наблюдаваше как завеските една по една закриват блясъка на залязващото слънце. С всеки затъмнен прозорец пулсацията между краката ѝ ставаше все по-силна.

— Няма ли да ни притеснят на следващата конна станция?

— Не, дори там няма да ни безпокоят.

— И ще сме съвсем сами? — В гласа ѝ се прокрадна леко съмнение.

— Съвсем. — Потвърди го развеселен. Слугите му си знаеха работата. — А сега искаш ли малко вино?

— Не, благодаря. — Ерекцията му си личеше под скъпия бежов панталон и тя осъзна, че цялото ѝ внимание е съсредоточено в тази изкусителна гледка.

Той забеляза погледа ѝ.

— А нещо друго искаш ли?

— Ако нямаш нищо против — прошепна тя разтърсена от ненадейното желание.

— Господи — гласът му бе дрезгав, — чакам този момент цял ден! — Остави бутилката, наведе се, вдигна я от седалката сред облак от коприна и я положи върху коленете си.

— Вече си мислех, че никога няма да поискаш. — Ролята на джентълмен го беше изтощила до крайна степен. — Тогава — топлият му дъх докосна ухото ѝ, — трябва да махнем тази рокля.

Откопча първото перлено копче. Тя вече трепереше, обхваната от непреодолим копнеж. Неопитна по отношение на собствената си сексуалност и чувственост, Трикси положи усилия да запази контрол над усещането, чудейки се как може толкова пламенно да желае този мъж. Да се любиш в карета, където всеки може да те чуе, си бе истински разврат.

— Сигурен ли си, че трябва да го правим? — Паша разкопча поредното копче и прокара пръсти в дълбоката падина между гърдите ѝ. Тя цялата потръпна.

— Мисля, че все пак ще ти е по-удобно, ако съблечеш тази рокля. — Разкопча и останалите копчета и разтвори предницата. — А и така ще ми е по-лесно да те чукам.

При тези похотливи думи, израз на най-неподправено сексуално предложение, вместо да се обиди като всяка уважаваща себе си дама, тя долови как пулсацията между краката ѝ се усилва. Копнежът ѝ бе

неподвластен на самоуважението. Напълно покорена от това, което я караше да изпитва, тя тутакси реагира на плътското му желание, овлажни се, разтопи се и се подготви да му се отдаде.

— И двамата знаем колко ти харесва. — Уверен в усещанията, които предизвикваше в нея, той долови промяната в дишането ѝ и червенината, която плъзна от гърдите към шията. Повдигна я и я извъртя така, че да обкрачи скута му, правейки я още по-достъпна. Притискаше внушителната си ерекция към седалището ѝ, почти навлязъл в нея. Трепереща от желание, Трикси се наведе и се притисна към неустоимата му твърдина.

— Как си издържала цели две години? — прошепна той свличайки роклята от раменете ѝ.

Пламналите ѝ от страст виолетови очи срещнаха неговите.

— Чаках теб!

— Колко мило! — Погледът му се пусна надолу. Разтвори полите ѝ, за да оголи розовите ѝ бедра и златистия венерин хълм. — Ще се погрижа за теб. — Загали русите косми. Тя потръпна от това сладно обещание и от нежното докосване на ръката му. После, когато средният му пръст се плъзна по влажните хлъзгави устни и навлезе в нея, цялата запламтя.

От процепите на завесите струеше светлина. Залязващото слънце се прокрадваше в купето на каретата като разсеян отблясък, озаряваше чувствената жегга в погледа на Трикси, позлатяваше бялата ѝ кожа и сребристите къдрици под дланта на Паша.

— Радвам се, че си ме чакала! — Той се задъха и плъзна пръста си навътре, добавяйки към него втори, след което натисна, галейки влажната плът толкова умело, че Трикси се замая от разкъсваща наслада. Стенеща, тя се подчини на ритъма на ръката му и пожела тутакси да я обладае.

Заопипва копчетата на панталона му. Хвана едно. Разкопча го. След това още едно и още едно. Трескавата ѝ необходимост я изгаряше.

— Приключихме ли с подготовката? — попита я Паша развеселен и извади пръстите си.

— Имаш ли нещо против? — Изгледа го с непресторена слад.

— Дали имам нещо против да те чукам? Ти как мислиш?

— Мисля, че би чукал всяка и навсякъде, но просто сега аз съм на разположение. — Откровеността ѝ шокира дори нея самата. Явно

като общува отблизо с изключително сексуалния Паша Дюра, човек става безсрамен. Но той изобщо не изглеждаше шокиран. Вероятно вече беше чувал подобни слова. Приличаше повече на заинтригуван.

— Ти си като девственица, пусната на свобода. — Гласът му бе дрезгав и жарък.

— Искам онова, което правиш с мен. — Трикси наистина се почувства като девственица, неуверена и осъзнаваща с ужас, че го желае неудържимо.

— Тогава да видим дали можем да сложим това — той извади ерекцията си, — тук — добави тихо, галейки русолявото ѝ окосмяване.

Изглеждаше голям и страховит. Беше забравила колко е огромен. И ужасно набъбнал. Зачуди се дали здравият разум не я бе изоставил напълно, щом бе пожелала да поеме в себе си този зашеметяващ penis.

Той изглежда отгатна мислите ѝ и плъзна ръка по бедрото ѝ. Знаеше, че трябва да е нежен. Сигурно го беше правил и преди. Сигурно винаги му се налагаше да го прави, когато жените го видеха съблечен.

Трикси потръпна. Тялото ѝ я предаде. По гръбнака ѝ пролази чувствена сладост.

— Няма да те заболи.

Присъствието му наистина я караше да губи разсъдък и последните остатъци от благоприличието, но не ѝ предизвикваше болка. Точно обратното, Паша Дюра знаеше как да ѝ достави удоволствие отвъд всякакви познати граници.

Прегърна я нежно. Ръцете му обхванаха талията ѝ и я поставиха на колене. После ѝ позволи бавно да поеме преливащата от възбуда дължина, докато жестоката пулсация между краката ѝ се превърна в единствен и неповторим фокус на нейния свят.

— Ти си съвършена — изрече Паша без дъх, погълнат изцяло от свръхчувствителност. — Пасваме си — надигна таза си, — съвършено!

— Тогава бъди с мен. — Въздишката ѝ се понесе в златната светлина. Екстазът обзе сетивата ѝ.

— Ще бъда. Ти си дяволски съблазнителна.

— И ти. — Като в някаква блажена магия се спусна жадно по твърдата дължина.

— И двамата сме — поправи я той. Явно беше запазил най-безумното си желание единствено за блондинката с виолетови очи от

Кент. Натисна седалището ѝ към себе си и остана за миг неподвижно, така че тя да го усети с всеки дъх и удар на сърцето си. — Ще те изпълвам чак до Кале!

Омайно райско видение! Ако, разбира се, дотогава не умреше от екстаз. Ненаситното ѝ желание бе толкова неистово и необуздано, че просто трепереше в ръцете му. Той се надигна и ѝ го вкара още по-надълбоко с бавен и неумолим натиск. Изгаряше блажено пулсиращата сърцевина на тялото ѝ. Беше вече извън времето, когато стигна до бездиханен, разтърсващ, предизвикващ стенания, отнесен и приглушен оргазъм.

— Ти обичаш да правиш секс, нали?

— Аз... досега не знаех, че обичам... — Все още задъхана, тя се усмихна и долепи лице до рамото му.

От нея би станало възхитителна любовница, помисли си той, винаги ненаситна и жадна за ласки. Перспективата да я има, изпълнена с очакване в някое любовно гнезденце, почти го накара да се замисли дали да не поеме ролята на покровителя. Почти.

Трикси вдигна глава и му се усмихна.

— Много ти благодаря — измърка тя сладостно, — че ми го показва. Много съм ти признателна.

— А аз съм признателен, че Кале е на километри отгук.

— Може да не оживеея дотам — отбеляза закачливо и прокара пръст по тъмната кожа на шията му.

— Аз пък мисля, че ще оживееш. — Сигурно знаеше по-добре от нея. Зачуди се дали не съществува някаква особена мистична сексуалност, присъща само на заклетите ергени. В този момент сваляше презрамките на долната ѝ риза.

Без да го е грижа за подобни философски проблеми, Паша ги навиваше около пръстите си и се любуваше небрежно на големите ѝ гърди, които се поклащаха под бельото от фин лен.

— Ти носиш ли изобщо корсети?

— Отказах се преди доста време. — Едно полюшване на каретата вкара ерекцията му в зашеметяващи глъбини.

— Трябва да ти купим няколко, след като стигнем в Англия. — Паша свали леката ленена риза и разголи гърдите ѝ. Меката им плът потрепваше. Залюля тежестта им в дланите си и нежно ги повдигна — прекрасни бели кълба. — Със специални корсети, тези великолепни

гърди ще се виждат по-добре. Нощем, когато всички спят, можеш да си ги слагаш заради мен. А може и да те накарам да ги носиш денем под домашните дрехи — продължи шепнешком и притисна заоблеността им, така че се вдигнаха още по-високо.

— Всички ще се чудят защо бюстът ти е толкова изхвъркнал, но няма да смеят да попитат. А когато нико́й не гледа към нас, ще докосвам зърната ти и те ще щръкват. Направо ще трябва да ги прикриваш с ръка, защото иначе хората веднага ще разберат, че си готова за секс. Като сега — добави с нежен като коприна глас. — Отново си мокра и хлъзгава... Повдигни се сама! Покажи ми колко ме желаш.

Тя се подчини на заповедите му, напълно покорена от сексуалното му излъчване. Надигна се на колене и гърдите ѝ се оказаха точно на височината на устните му.

— Дай да видим дали не можем да те овлажним още повече, за да ме поемеш по-лесно и да не те заболи. Сега не мърдай! — Взе едно от зърната в устните си и нежно го загриза. Смучеше и дразнеше с език, докато зърната ѝ изпъкнаха и се втвърдиха, а цветът им от розов стана червен. Връхчетата им станаха толкова чувствителни, че нежният натиск на устните му я караше да стене.

Онова, което правеше с гърдите ѝ, тя усещаше между бедрата си. Вече се гърчеше и извиваше върху потопената в нея ерекция, опитвайки се да я погълне изцяло, търсейки пълното удовлетворение.

— Мога ей така да те лижа, докато свършиш — прошепна Паша, хванал здраво талията ѝ.

— Не и ако не искаш да те убия! — задъха се с подивял от желание поглед.

Той се направи, че не я разбира.

— Да не би да имаш намерение да ме чукаш до смърт?

— И това е възможност — прошепна тя.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Ама че предизвикателство!

— Моля те, Паша — изрече Трикси между две задъхвания. — Нямам твоите железни нерви!

— Нямах опит. Но и аз не съм виждал такава незадоволеност от много време. — Май всъщност никога не съм виждал, мина му през ум, давайки си сметка за стила на сексуалните си завоевания. Съжали я

заради живота, който бе водила с тази душа на щедра любовница, и се смили над нея. В следващия миг освободи талията ѝ и потъна в горещата ѝ обилно овлажнена цепка.

Трикси обви с ръце врата му в знак на неизразима благодарност и зарови лице в адамовата му ябълка. Докосваше го с език. Вкусваше го. Чувстваше, че единственото ѝ предназначение е да бъде изпълнена от него и че е величествено предопределена за секс. Екзалтирана и замаяна, тя се надигаше и спускаше, забравила целия свят.

Паша я направляваше, положил ръце върху хълбоците. Той определяше ритъма, степента и дълбочината на натиска, както и омайните приливи и отливи. Дълбоката ѝ вагина се разтваряше, когато навлизаше в нея, и се свиваше при отдръпването. Удоволствието ѝ бликаше с гърлено мъркане.

— Стегната, но не твърде. — Паша се вклини в нея със сила и горещият му дъх опари бузата ѝ. — Идеална!

Думите му се понесоха през сладната мъгла и огъня, който я изгаряше. Трикси отвори очи, за да срещне съвсем отблизо погледа му, който я върна в действителността, тъй като не издаваше никаква страст. Умираще за него и той я беше оставил тя да го чука. Почувства неземно вълнение. Беше извратеност и безсрамие да го желае толкова, още повече, че той го знаеше.

— Наслаждаваш ли се на ездата? — Гласът му бе приглушен. — Почти свършваш, нали? — И двата въпроса не се нуждаеха от отговор, а и Трикси не можеше да им отговори, дори да искаше, защото докато я питаше, затегна хватката си върху хълбоците ѝ и се вряза в нея с такава сила, че тя се почувства разпъната и ужасно широка.

И подгизнала. И пулсираща. Чу собствения си оргазмен вик да отеква във вътрешността на купето.

После се свлече върху рамото на Паша и се притисна до него, а той я прегърна нежно и телата им се залюляха в ритъма на препускащата карета. След малко, съвзела се от омаята, Трикси прошепна:

— Не... Стига толкова!

— Сигурна ли си? — Паша я придърпа към себе си и внимателно я задържа върху ерекцията си. — Ммм... Ето сега е добре. — Той се раздвижи съвсем леко, почти недоловимо, по онзи блажен начин, който я караше да отмалява.

След което вече не беше сигурна в нищо.

— Нека ти демонстрирам. Ти ще ми кажеш какво мислиш.

Горещината във вътрешността ѝ отново лумна, докато той се поклащаше леко под нея, и се разгоря до такава степен, че чак я уплаши, защото до този момент не беше познала подобна ненаситност и безумен сексуален копнеж.

— Не го прави — възпротиви се тя и направи опит да се измъкне под влияние на последните останки здрав разум, още не удавени от сладострастието.

— Това ли? — Той се плъзна още по-навътре, отърка се във всеки вибриращ и възприемчив нерв на вагината ѝ, изтръгна горещи стенания от гърдите ѝ и я накара да забрави всичко друго. Съществуваха единствено разпънатата ѝ пулсираща сърцевина и вълшебството от вкарването и изкарването на твърдия огромен пенис на Паша.

Каретата се полюшна и забави ход. Трикси вдигна замъглен поглед, обезпокоена и разколебана.

— Не се притеснявай! — прошепна ѝ той и я целуна по полуотворените устни, поддържайки сладния ритъм.

След секунди се чуха и гласове. В очите ѝ проблесна паника. Но възбудата ѝ вече беше стигнала връхната си точка и беше твърде късно, защото приливната вълна на оргазма не можеше да бъде възпряна или задържана по някакъв начин. Викът ѝ отекна, точно когато каретата спря.

— Всички чуха — прошепна малко след това и нервно придърпа ризата си, за да скрие голите си гърди, сякаш ги виждаха и тези отвън.

— Недей — прекъсна я рязко Паша и свлече роклята ѝ със замах. — Твърде сладки са, за да ги криеш!

— Паша, недей! — Ужасеният ѝ поглед се стрелна към прозореца.

— Успокой се, скъпа. Завесите са спуснати. — Той измъкна сивата коприна от пръстите ѝ. — А аз още не съм получил своето.

— Паша, не тук! — изрече тя в паника. Но дори докато произнасяше тези думи, почувства, че я обхваща първерзно вълнение.

Той разгада изчервяването ѝ и искрата на безсрамен ужас в погледа ѝ.

— Опасността възбужда ли те?

— Не говори така!

— Сигурен съм, че момчетата от станцията много биха искали отново да те чуят или да те видят. — На лицето му се изписа хищна усмивка. — Но аз съм твърде себичен. Тези са само за моите очи — прошепна и разтърка щръкналите ѝ зърна. — Ти си моя. — Пъхна ръце под полата ѝ, обхвана седалището ѝ и плъзна пръсти по устните на подмокрената ѝ вулва, разпъната около еректиралния му пенис. — Кажй, че си моя! — Изненада се от този свой собственически импулс. — Защото смятам да те чукам по целия път до брега! Започваме от... Я да видим къде сме. — Освободи едната си ръка и повдигна завесата, колкото да надзърне навън. Влажните му пръсти оставиха следи по коприненото перде.

Горещ лепкав отпечатък. Спомен за появата ѝ в неговия живот, помисли си тя, поглеждайки опетнената коприна, като се чудеше колко ли жени копнеят за него със същата страст като нейната.

— Значи започваме в Кок д'Ор^[1] — каза провлачено и пусна завесата. Познаваше всички конни станции до брега. — Съвсем подходящо!

Трябваше да му откаже, но не го направи. Това негово дяволско похотливо изражение! Очите му ѝ казваха, че знае колко безсрамно го харесва вътре в себе си.

— Май нямаш търпение за още! — Пръстите му погалиха пищния ѝ бюст. — За щастие, разполагаме с часове. Погледни! — Погали леко зърната ѝ с палци. — Сигурно са чули. Уголемяват се. След няколко часа, докато стигнем до Кале, вече ще си пресъхнала. И аз ще съм пресъхнал. — Апетитът му за нея бе неутолим. Обезпокоителна мисъл за мъж, който винаги бързо достигаше до безразличието.

— Дай да махнем тази рокля. — Гласът му придоби метален оттенък. — Искам те гола.

— И аз теб — отвърна тя унесено, все още омаломощена от следоргазмена слабост. — Освен ако не те е страх да не настинеш.

Погледът му отново се развесели.

— Не се боя от настинки.

— Защото си горещ — изрече тя много, много нежно и помръдна таза си в бавно спираловидно полюшване, което накара и двамата да се усмихнат.

— А на теб наистина ти се чука!

Пътуването до Кале се превърна в сексуален маратон, в открития и приятни изживявания, въодушевление и потребност, на моменти сладостно нови и за двамата. Малко преди да изгрее луната, Паша каза:

— Трябва да спрем! Нужна ми е храна, иначе ще започнеш да се оплакваш.

— Какво те кара да мислиш, че ще се оплаквам?

Той ѝ хвърли развеселен поглед.

— Имам чувството, че можеш да бъдеш изключително взискателна.

— В такъв случай спри на всяка цена! Но аз ще те изчакам тук. Мързи ме. А и не мога да отида никъде в този вид. — Беше се изтегнала гола на отсрещната седалка, огрявана от процеждащата се иззад пердетата лунна светлина, с разпиляна по раменете коса и разпръснати в безпорядък по пода дрехи.

— Защо? Ако си толкова изморена, аз ще те занеса.

— Божичко, Паша, само това липсва! С тази рокля и толкова рошава!

— Изглеждаш великолепно! — Огледа я със задоволство. — И ако успеем да намерим някаква прилична храна, животът ще се доближи до съвършенството.

— Един фризьор и една камериерка ще допринесат значително за това съвършенство.

— Искаш ли да ти осигуря прислуга?

— Не. Не искам. — Знаеше, че той ще го стори с най-голямо усърдие и това щеше да я притесни още повече. Предпочиташе неговото презрение към обществените норми.

Паша все пак своевременно се погрижи тя да го придружи. Сам ѝ помогна да оправи косата и роклята си, и то с толкова сладко желание. Но въпреки всичко бе необходима арогантност от класа, за да изпепеляваш с такъв поглед, докато преминаваш през общите помещения на път за по-уединените стаи на гостилницата, където им донесоха топла вода, огледало и обилна храна. Малко по-късно, напълно освежена и заситена, младата двойка се върна при каретата си.

След като помогна на Трикси да се качи, Паша слезе едно стъпало и погледна към кочияша, Мансел, който очакваше нарежданията му.

— Повече няма да спиране, освен за смяна на конете, ясно?

— Да, сър. — Мансел разбра, че господарят му не желае да бъде обезпокояван.

— Ще стигнем ли Кале до сутринта?

— Може би още преди зазоряване.

Паша се усмихна и влезе в купето. Щом чу звука от затръшнатата врата, Мансел изплющя с камшика и конете препуснаха.

Пристигнаха рано сутринта и намериха току-що акостиралия „Перегрин“. Капитанът бе разпънал всички платна, за да плава рекордно бързо. Нарездането на Паша бе повече от категорично: „с възможно най-голяма скорост“.

Отнесе я на палубата на ръце. Задоволена и омаломощена от наслада, тя не се възпротиви, дори когато я положи на койката в собствената си каюта.

— Спи, скъпа — прошепна Паша и я целуна по пламналата буза.

— Ще дойда при теб, веднага щом излезем в отритото море.

— Много си мил.

— А ти си дяволски великолепна! — Осъзнаваше, че може да я има още стотици пъти и пак няма да му стигне. Леко изнервен от тази необичайна потребност, побърза да напусне каютата и да установи дистанция с похотта си.

Хладният морски въздух възвърна здравия му разум и там, на палубата, успя да погледне по-безпристрастно на увлечението си. Тя бе зашеметяващо красива жена с невинност, която бе нещо свежо и изкусително за преситената му от изтънчени удоволствия душа. При това бе надарена с щедра и екстравагантна сексуалност — едновременно скандална и удивително непорочна. Би бил последният глупак, ако не изживееше насладата от една ваканция с нея. А когато всичко приключеше, щеше да се върне в Париж. Съвсем елементарно. Не беше нужно да търси обяснение за всеки нюанс от онова, което изпитваше.

Но въпреки усилията да бъде разумен, само след минути откри, че отново я желае. Насили се да остане на палубата, докато „Перегрин“ излезе в открито море. След което веднага слезе в каютата си и се плъзна в тялото ѝ, за да удовлетвори неустоимата си потребност.

Тя го прие със страст, която нито проумяваше, нито можеше да овладее. Беше се отказала да си обяснява бурния си сексуален копнеж, много преди да стигнат Кале. Разумът се бе оказал безполезен да обясни силата на реакциите ѝ. Тласкана от самото неподправено удоволствие, тя просто се наслаждаваше на усещането.

Морският въздух ги обгърна, остър и омаен. Потопиха се в някаква прекрасна близост.

— Това е, защото се прибирам у дома — изрече Трикси с очарователна усмивка.

И мъжът, който само преди два дни щеше да подскочи при думата „омагьосан“, се зачуди дали някой от шаманите в майчиния му род не му бе направил заклинание.

Същата нощ пуснаха котва в английски води и изчакаха да се съмне, за да акостират. На изгрев-слънце излязоха заедно на палубата и наблюдаваха как белите скали на Дувър стават първо розови, след това портокалови и накрая златни, а споделеното възхищение стопли душите им.

Паша никога не бе изпитвал подобно удоволствие, тъй като от юношеството си насам беше посветил живота си на други, по-трескави изживявания.

А Трикси, като току-що освободен затворник, лишаван от емоционалност години наред, просто се радваше по детски.

Това неповторимо блаженство, което и двамата изпитваха за пръв път в живота си, породило помежду им едно необикновено обвързване и нежно привличане, съвсем различно от похотта.

На кея Паша се зае с разтоварването на каретата. Успя да прехвърли през борда голямото возило и да го положи долу толкова деликатно, че ресорите едва потрепнаха. Зелената лакирана карета блестеше на слънцето и изглеждаше съвсем не на място сред натъпканите с карго докове. Докато впрягаха наетите коне и товареха багажа и играчките на Крис, Паша се настани в гостоприемницата.

С чаша чай в ръка Трикси наблюдаваше другата страна на мъжа, който толкова я беше очаровал. Бърз и експедитивен, той се

разплащаше с хамалите и конярите, обсъждаше с началника на пристанището престоя на „Перегрин“ и даваше нареждания относно настаняването и прехраната на хората си. Правеше всичко това авторитетно и учтиво, на безупречен английски. Ръкува се с всички поотделно, жест необичаен за джентълмените, с което удиви всички присъстващи. Името му се превърна в нарицателно не само за щедрост — беше дал на всеки добър бакшиш — но и за учтивост.

— Екипажът е настанен — каза накрая Паша и седна на масата при Трикси. — А ханджийката ей сега ще ни донесе закуска. По малко от всичко, така й казах, устройва ли те?

— Не съм се хранила толкова добре от години.

— А аз не съм се забавлявал така от години. Истински късмет.

— Храна и секс, това ли имаш предвид?

Паша изви вежди и я изгледа шеговито.

— Комбинацията винаги е добра.

— И несъмнено е по вкуса на един парижки ерген.

— Така ли мислиш? Женкарите в Англия не похапват ли?

— Като видя някой, ще го питам.

Веждите му се смръщиха.

— Ще се погрижа да не видиш нито един.

— Ревнуваме ли?

— Колкото и да е чудно, да.

— Колко мило!

— И много странно. Сигурно защото съм гладен — реши Паша с типично мъжка логика. Тънкостите на емоционалността рядко го интригуваха. — А, ето го и кафето ми!

След час, добре нахранени и освежени, вече пътуваха към Лондон, а след още час завиха по селския път, който щеше да ги отведе до Бърли Хаус.

— Сигурно ме смяташ за глупачка с всичките ми притеснения и колебания — каза Трикси, когато видя през прозорците на каретата познатия пейзаж, — но там, където живея, всеки познава всеки, и когато ти се появиш сред нас, ще завалят купища въпроси.

— Аз съм ти братовчед по майчина линия — Паша започна да рецитира повтаряната безброй пъти версия, — Рипънови от Тийсайд изпратили една от дъщерите си във Франция, където се омъжила, и две

поколения след това, voila^[2] — Паша Дюра. Няма да те злепоставя. Обещал съм ти.

— Много внимавай с мен, когато Крис е наоколо — настоя пак Трикси, като че ли вече не бяха обсъждали тази тема безброй пъти.

— Обещавам! — Изрече го изключително сериозно, защото разбираше притесненията ѝ.

— Надявам се да не пелтеча много, когато те представя на слугите.

— Не е нужно да им даваш обяснения. Всъщност как си го правила, когато си била с бащата на Кристофър? — Беше толкова нервна, като че ли той бе първият мъж, който идваше в Бърли Хаус.

Тъй като не му отговори, побърза да ѝ се извини.

— Не е нужно да се извиняваш. Имаш право да знаеш. — Гласът ѝ бе толкова тих, че Паша се напрегна, за да я чува. Тя прехапа устната си. — Бащата на Кристофър живееше със семейството на съпруга ми.

Отне му усилие, за да запази гласа си безстрастен.

— А съпругът ти по това време къде беше?

— Вече в приют.

— Съжалявам.

Трикси се почувства зле.

— Така и не мога да изпитам съжаление към човек, на когото липсваше всякаква човечност, макар, Господ ми свидетел, че съм се опитвала.

— Дълго ли трая бракът ви?

— Пет години.

— Много.

— Дяволски много.

— Лош късмет.

— Да — прошепна Трикси и с усилие потисна вълна от неприятни спомени. — Но Гросвенърови искаха моите земи и това беше единственото, което ги интересуваше.

— Нямах ли кой да ти помогне?

— Родителите ми бяха починали. Двамата ми чичовци, които бяха попечители на имота на баща ми, ме принудиха да се омъжа за Джордж. Гросвенърови са много влиятелни личности в Кент.

— Мили боже! Принудиха те? — Знаеше, че браковете по сметка са нещо обичайно.

Всъщност първият брак на майка му ѝ е бил наложен, но това е било много преди той да се роди, ето защо му се струваше твърде далечно.

— Всичко е вече минало. Слава богу, вече не съм задължена на Гросвенърови. — Усмивката ѝ бе горчива. — Брачният договор бе категоричен по този въпрос — взеха ми земите. Чичо ми се подписа от мое име, когато бях на седемнадесет години.

— Много удобно за тях.

— Много. Хайде да сменим темата, пролетта е прекалено красива, за да се ровим в миналото. Сега вече знаеш всички мръсни факти от моя живот и ако все още желаеш да споделяш компанията ми, след минути ще бъдеш в Бърли Хаус.

— Желая, и то много. — Паша я погали нежно по ръката. — А колкото до мръсотията — добави той с усмивка, — боя се, че твоите скандали бледнеят пред моите. Затова по-скоро е уместен въпросът, дали ти желаеш компанията ми.

— Не виждам нито една разумна причина, но я желая.

— Според мен значението на здравия разум твърде се надценява. — Паша се наведе и целуна розовата ѝ буза.

Той бе като живителна струя в ежедневието ѝ — изтъкан от нежност, добро настроение и необузdana страст.

— Много се радвам, че дойде с мен. — Трикси докосна мъжествено очертаната му брадичка и прокара пръст по изящната извивка. — Много.

— Не можа да се отървеш. — Затисна пръста ѝ със своя и го вдигна до устните си, за да го захване нежно.

Виолетовите ѝ очи проблеснаха топло от неподправената еротична нежност. Обхвана ръцете му с длани и благодари на всички богове затова, че я бяха срещнали с него.

— Вярваш ли в чудеса?

— Да — прошепна неверникът Паша.

В един кратък момент пролетната утрин се изличи от мислите им, чаткащите копита и люшкащата се карета изчезнаха, ритъмът, танцът и пулсът на вселената замряха.

Паша пръв наруши мълчанието с възпитавана години наред хладнокръвност и вродена склонност да избягва емоциите.

— Коя играчка мислиш, че Крис ще хареса най-много?

Трикси с усилие си възвърна самообладанието.

— Британската армия. — Успя дори да се усмихне. — Никога няма да мога да ти се отплатя за радостта, която ще ми доставиш.

— Май се сещам за един начин. — Музиката на тайгата звънна в плътния му глас. Тъмните му очи излъчваха източна магия.

— Дръж се прилично — предупреди го Трикси, притеснена от този поглед.

— Добре.

— Говоря сериозно! — Гласът ѝ внезапно потрепери.

— Абсолютно.

— Обеща ми! Даде ми думата си!

— На публични места няма да се приближавам на повече от метър. — Обещанието щеше да изисква изключителен самоконтрол от негова страна.

— О, мили боже! — Трикси го желяеше отчаяно, защото я възбуждаше до краен предел. Самата му близост я разтопяваше.

— Не знам дали ще смея изобщо да те погледна... когато има хора наоколо.

— Разбира се, че ще ме поглеждаш. — Взе ръката ѝ, и ѝ заповяда: — Погледни ме!

Клепките ѝ потрепнаха за миг и тя вдигна поглед.

— Всичко ще е наред — увери я хладнокръвно, потиснал внезапното си желание. — Ти ще бъдеш идеалната домакиня, а аз ще бъда дискретен и няма да парадирам с нищо, защото англичаните се дразнят от френската емоционалност. Освен това ще помогна на Кристофър да сглоби играчките, защото имам двама по-малки братя и съм много добър в игрите.

— Мислех, че си запознат само с любовните — подкачи го тя, след като се почувства малко по-уверена от успокояващите му думи.

— Разностранна личност съм.

— Колко разностранна? — измърка Трикси.

— Ще видиш довечера, когато всички заспят.

— Имам идея! Да си легнем рано! — Погледът ѝ бе палав.

— Или една следобедна дрямка? Я си помисли.

Кристофър излетя като куршум от вратата на Бърли Хаус, веднага щом каретата спря пред нея, а след него се втурна бавачката му.

— Мамо, мамо, мамо! — развика се четиригодишното хлапе и се втурна по застланата с чакъл пътека.

Трикси скочи от каретата още преди да е спряла напълно, падна на колене и прегърна развълнуваното дете.

Притисна го до себе си и от очите ѝ се зарониха сълзи на щастие, почувствала отново в прегръдката си скъпото телце, чието ухание я заля със сладки спомени.

Беше си у дома!

Но четиригодишните не обичат да ги стискат и само след секунди Крис започна да шава в ръцете ѝ.

— Какво ми носиш? — извика той и се изтръгна от прегръдката ѝ, пристъпвайки от крак на крак с разпилени тъмни къдрици и светнали очи. — Кати видя каретата, а аз познах, че си ти. Казах ѝ, че си ти. Кати, видя ли, че е мама!

Трикси се изправи и поздрави малобройното си домакинство, застанало пред вратата на къщата в яacobински стил. Мисис Орди, пухкава и розова, първа я поздрави с добре дошла, а след това горещо я прегърна младата Джейн, помощничката на Кати.

— Толкова сме щастливи, че се върнахте — каза Кейт Милхаус с грейнало лице.

Старият Уил пък свали шапката си и изрече с обичайната си сдържаност:

— Да считаме, че вече всичко е наред, милейди, щом вече сте си у дома.

— Където и възнамерявам да остана — отвърна прочувствено Трикси. — Твърде дълго... — Думите ѝ бяха прекъснати от Крис, на когото явно му бяха омръзнали любезностите на възрастните. Той я сграбчи заръката и я задържа с всичка сила.

— Мамо, Писана има котенца! Дейзи има кученца! Бързо ела да ги видиш! Всичките котенца на Писана са черно-бели. Ела!

— Чакай малко, съкровище — прошепна му Трикси. — Има един...

В този момент пружините на каретата проскърцаха и звукът привлече вниманието на всички. Те тутакси извърнаха поглед към

високия тъмен непознат, който слезе от елегантната карета.

Приличаше на чужденец, въпреки че костюмът му бе по английската мода — елегантен и семпъл. Носеше черен жакет, кремава жилетка, бричове за езда от еленова кожа и високи ботуши. Тъмните му къдрици падаха небрежно върху снежнобялата ленена яка на ризата, контрастираща с тъмния му врат, толкова черен и гладък, че веднага привличаше погледа. Докато не вдигна глава и не разкри мистичните си, леко дръпнати очи.

— Здравейте! — Щом се усмихна, всички разбраха защо тяхната господарка го беше довела в къщата си.

— Ти от Китай ли си? — зяпна го Крис.

— Не съвсем — отвърна Паша игриво. — Чувал ли си за Сибир?

Крис поклати глава.

Паша клекна, за да се изравни с него, и му подаде малък амулет от кост.

— Ето ти нещо от Сибир. Там вали много сняг. Това е парче от кост на морж.

Крис пое малкия гравирани амулет и го повъртя в ръцете си, смръщил съсредоточено пухкавите си вежди.

— Какво е морж?

— Донесли сме ти разни книжки. Ще ти ги покажа след малко, стига майка ти да не е много заета.

— Покажи ми ги сега!

Паша вдигна съвършено безстрастен поглед към Трикси.

— Първо ще свалим багажа от каретата, съкровище — заяви тя, като внимаваше да не отклони очи от рамото на Паша. — И ще покажа на мистър Дюра нашата къща.

— И Писана — въодушеви се Крис.

— Задължително — съгласи се Паша.

Трикси представи Паша на домашните си, без да уточнява много-много подробности по измислената роднинска връзка. Не че след две поколения щеше да се появи някой от Рипънови, за да опровергае историята, но колкото по-малко им кажеше, толкова по-добре, така бе предложил Паша.

Щастието на Трикси не убягна от погледа на мисис Орди и от там нататък въобще не я интересуваше от какви странни и непознати земи е дошъл този мъж, щом носеше такава радост на нейната

господарка. Джейн и Кати се изчервиха и започнаха да заекват, когато Паша ги заговори, а Уил просто запита:

— Яздите ли?

— Семейството ми отглежда чистокръвни коне до Шантили. От време на време яздя — добави Паша скромно.

— Нейна Милост успя да опази конете си от онези мошеници Гросвенърови — измърмори Уил. — Елате после долу в конюшната да ви покажа онова многообещаващо жребче, което роди Мирабела.

— Издържа проверката — прошепна му щастливо Трикси, докато Уил се отдалечаваше. Стариият слуга явно не даваше одобрението си всекиму.

Паша ѝ намигна дискретно и предложи да разтоварят багажа. Самият той свали малкото куфари и ги внесе в хола. После се върна с голям червен кашон и я погледна въпросително.

— Сега ли?

След одобрителното ѝ кимване, той сложи кашона върху голямата дъбова маса в средата на облицования с ламперия хол.

— Майка ти реши, че това ще ти хареса.

Хлапето разкъса опаковката с широко отворени очи и изписка:

— Подаръци! Гренадир! С истинска кожена шапка! Мамо, виж! — След което пусна войника, бръкна в сребрилата кутия и извади втори.

Докато наблюдаваше с каква радост детето ѝ открива всяко едно от новите си войничета, Трикси почувства как сърцето ѝ се стопля от истинско блаженство, че отново си е у дома. Колко е приятно, помисли си тя и вдигна поглед, за да се усмихне на Паша за секунда. Оформил с устни думите „благодаря ти“ и му изпрати въздушна целувка над главата на сина си.

Аз ти благодаря, помисли си той и ѝ върна усмивката. Тази жена, която му бе разкрила едно ново и интимно значение на думата „щастие“. Погледна за миг часовника си, пресмятайки колко остава до нощта. Подобно нетърпение би шокирало всичките му познати, защото обикновено жените чакаха Паша, а не той тях.

Когато и последното войниче бе разопаковано и поставено върху дъбовата маса и блестящите хартии полетяха по пода като огромни снежинки, Трикси за пръв път видя малкия си син поразен и онемял от възхищение, а Паша каза:

— Може по-късно ти и майка ти да изиграете една битка срещу мен.

Седнал върху масата с кръстосани крака, Крис го погледна и сбърчи вежди.

— Да, но ти нямаш армия.

— Донесох и армията на Наполеон, но тя е при другите играчки. Ще пристигнат всеки момент.

— Още играчки! — Писькът му изкара мисис Орди от кабинета, където сервираше масата за чай. От несвързаните въодушевени приказки на Крис, че имало още играчки, тя се увери, че не е станала никаква беля и след като прояви нужното възхищение от придобивките на младия господар, се върна, за да си довърши работата.

— Покажи ми и другите играчки, мамо! Искам да ги видя!

— Не знам как ще ги дочака — измърмори Трикси.

— Какво ще кажеш да идем да посрещнем фургона — предложи Паша. — Крис ще язди при мен.

Нащрек за всичко, което можеше да каже този възхитителен човек, който носеше играчки, Крис погледна Паша.

— Не е нужно да яздя при теб. Аз си имам мое пони — заяви той гордо и се смъкна от масата, но краката му не достигнаха пода.

— Ще ми го покажеш ли? — Паша се наведе, за да му помогне да скочи.

— Уил ме научи — заяви победоносно Крис, обвил ръчички около врата му, съвсем по детски и без да се притеснява. — И той казва, че съм наистина, ама наистина добър, а Уил е тренирал състезатели, нали така, мамо? Ела да видиш Петуния, тя е моето пони. А ти наистина ли се казваш Паша? Нямаш ли си някакво друго име? По нормално?

— Истинските ми имена са много сложни — засмя се Паша и пое към вратата, — затова всички ме наричат Паша.

— То китайско ли е?

— Извинявай — намеси се Трикси, — но Крис има една любима книжка за Китай.

— Не се обиждам — увери я Паша. — Със сигурност се различавам от населението на Кент. Най-вероятно и съседите ти ще го забележат.

— Бъди сигурен. — Трикси познаваше тесногръдата им мнителност. — Бих казала, че улучи в десетката.

— Критичните погледи не ми правят никакво впечатление. Външността ми често кара хората да онемяват.

Не само поради екзотичността, помисли си Трикси, а и заради зашеметяващата красота.

— Петуния обича бучки захар — заяви Крис, без да го е грижа за обществените норми. — Ти имаш ли кон? Той с тебе ли е? Как се казва?

— Не съм взел коне със себе си, но името на моя кон е Якут.

— Твоите имена са все смешни.

— Крис, дръж се прилично — предупреди го Трикси, която се изчерви от невъзпитаната откровеност на сина си.

— Но ми харесват! — Крис се усмихна на Паша със същата неподправена невинност като майка си.

— Човекът има право на собствено мнение, скъпа — отбеляза Паша. — Това изобщо не ме притеснява.

— Добре — отвърна Трикси с облекчение, — защото просто не можеш да го укротиш.

— Точно като майка му, ако си спомням добре. — В гласа му се прокрадна сладна нотка, предназначена единствено за нейните уши.

— Какво означава да укротиш, мамо? — попита Крис, доловил промяната в интонацията му.

— Нищо, съкровище. — Лицето ѝ пламна в яркочервено и предупредителният поглед към Паша изгаряше от раздразнение.

— Мистър Дюра, вие жребец арабска порода ли ще яздите или от нашите?

— Като си помисля, не ми се ще нито единия, нито другия — изрече той бавно, желаейки вместо слънцето на небето вече да е луната, а следващите десет часа да минат по-бързо. Дано обитателите на Бърли Хаус си лягат рано! — Но като си помисля — продължи Паша с обичайна разговорна интонация, сякаш току-що не я беше разсъблякъл с поглед, — ще взема арабския жребец.

— Джабар, мамо! Дай Джабар на Паша.

Тя онемя за миг, обзета от сладострастие.

— Нека да е Джабар — изрече спокойно Паша, въпреки че много добре знаеше какво ѝ беше причинил. — Или който каже майка ти.

Гласът ѝ леко затрепери.

— Уил ще реши.

— Джабар ще ти хареса — заяви с ентузиазъм Крис. — Той е най-бързият от бързите, така казва Уил. Като вятъра.

Трикси му показва конюшната и реши да стои далеч от него в присъствието на Уил. Слугата ѝ бе по-проницателен от четиригодишното ѝ дете и характерът на връзката ѝ с Паша нямаше за дълго да остане тайна, ако си позволеше да стои твърде близо до него.

Уил го разведе из конюшната с гордост. Качеството на отглежданите коне бе свидетелство за опита му като селекционер.

— Бяха ни останали само пет кръвни линии, след като ония Гросвенърови ни обраха до шушка, и то, защото скрих най-добрите. Тъпите фермери не правят разлика между чистокръвен кон и кранта. Моята лейди е добър ездач. Научих я да язди още като хлапачка.

— Като мен — отбеляза Крис, вече възседнал Петуния. — И аз съм много добър.

Уил се засмя на най-младия си възпитаник.

— Дяволски добра стойка има. Вдигни си ръцете сега — смъмри го старецът, — и помни, че Петуния не обича да препуска твърде дълго.

— Няма да ни се наложи да яздим много надалеч — каза Паша и пъхна захарче под носа на Джабар. — Фургонът тръгна преди нас и го задминахме, точно преди да свием от главния път за Лондон.

— Значи десет мили — заяви Уил и пристегна седлото на Трикси. — Готова е, милейди. Ще ви помогна да се качите.

— Нека аз — предложи Паша, тъй като старецът беше жилав, но нисичък.

— Не! — възкликна толкова ядно Трикси, че дори Крис се впечатли. — Искам да кажа... Уил е свикнал да ми помага — добави тя припряно, като се надяваше да не се е изчервила много.

— За мен, милейди, няма значение кого водите вкъщи — изрече бързо Уил, — ако джентълменът се държи подобаващо. — Сивите му очи пронизаха Паша.

— Бъди спокоен, Уил — отвърна тихо Паша. — Лейди Гросвенър ще получи само уважение.

— Прекаляваш, Уил — промърмори хапливо Трикси.

— Моля за прошка, милейди. — Уил не отмести поглед от Паша.
— Сгреших.

Но грешка нямаше. Паша разбра, че не бива да причинява нищо лошо на господарката.

Уил оседла коня на Паша в неловка тишина. Дори Крис осъзна напрегнатото мълчание. Но щом излязоха от конюшната, детето веднага усети промяната на настроението и започна да дърдори.

— Петуния знае пътя до Лондон и обратно, а веднъж отидохме чак до Гединджи.

— Това си е доста път — отвърна му Паша. — Извинявай — прошепна после към Трикси, — повече няма да те излагам така. Грешката беше моя.

— Уил от време на време ме взема с него, като ходи на конния панаир в Дентън — продължаваше да бърбори Крис. — Някой път и ти трябва да дойдеш с нас.

— Когато майка ти реши.

— Грешката беше и моя. — Трикси не следеше пътя, а яздеция до нея Паша. — Когато те погледна, имам чувството, че цялата пламвам и че ми личи. Не може Уил да не забележи.

— А аз гледам ту теб, ту часовника си като някакъв празноглав пубертет. Потресен съм.

— Чувствата са взаимни, развратнико — отвърна му тя весело и се почувства чудно свободна на този пуст селски път, далеч от любопитните критични погледи. — Аз също изглежда не притежавам никакъв самоконтрол.

— Значи всичко е върху моите плещи.

— Би било чудесно.

Паша въздъхна шумно.

— Спи ли следобед?

— Боя се, че не.

Той изстена.

Трикси прикри с ръка усмивката си. Паша я изгледа и също се засмя.

— Доста гъделичкащо — да се промъкваме на пръсти.

— Мисля, че мога да го направя така, че да не съжаляваш.

— Несъмнено. Въпросът е кога.

— По време на чая може да получа леко главоболие.

— Чувал съм, че понякога чаят действа така.

— Крис ще бъде погълнат изцяло от играчките, сигурна съм.

— Мен пък много ме уморяват дългите пътешествия — провлече лениво Паша.

— Значи ще трябва да подремнеш — пошегува се Трикси.

— О, да!

След като се върнаха в Бърли Хаус, както се и очакваше, Крис остана сляп за всичко останало, освен за придобивките си. Подът на кабинета бе отрупан с подаръци, опаковки и кутии. Кейт, Джейн и дори мисис Орди дойдоха да изразят възхитата си, а детето им показваше новите си играчки една по една, развълнувано, грейнало и неспирно бърборещо.

Паша се зае със сглобяването на миниатюрната ферма, като пъхаше по местата им дъсчиците за стените на плевнята. Когато сградата започна да придобива форма, Крис много се запали и Паша със заслужаващо възхищение търпение му обясни как сам да продължи. От време на време той изразяваше шепнешком одобрението си или даваше някакъв съвет, легнал по корем до Крис върху износения персийски килим. Големият мъж и малкото момче работеха в страхотен екип.

Крис сам постави покрива и плесна с ръчички, въодушевен от свършената работа.

— Хайде да направим и другите! Ти можеш да разопаковаш животните, мамо, ние, мъжете, ще построим конюшните и фермата.

Трикси се усмихна, развеселена от това разделение на мъжки и женски задължения.

— Не може ли и аз да помагам в строежа?

Синът ѝ погледна първо нея, след това Паша.

— Мама може да прави каквото пожелае. — Погледът му бе самата невинност.

— Благодаря!

— Ти направи оградите, мамо! — предложи Крис и ѝ подаде пълна шепа дървени елементи.

Не след дълго цялото стопанство беше сглобено, животните бяха разположени и дори фермерското семейство намери своето място в

солидната къща. Малкият строителен екип седна и огледа възхитено производението си.

— Може ли тази нощ да го занеса в моята стая, мамо? — попита Крис. — Ще сложа всички животни да спят и...

Мисис Орди се прокашля.

Тъй като досега не бе ставала свидетел на подобна сдържаност от страна на икономката си, Трикси не обърна внимание до второто деликатно покашляне, при което, виждайки изражението на мисис Орди, възкликна:

— О, боже! Много ли те накарахме да чакаш?

— Чаят съвсем ще изстине, милейди — отбеляза тя, докосвайки чайника с длан.

— Разбира се. Извинявай. Крис, мистър Дюра, ако обичате, елате с мен. Орди, благодаря ти! Сервирала си така красиво!

— Любимите ви сладкиши, миси. Кифлички, ягодов кейк и сандвичи с шунка и ръжен хляб. Специално за вас сложих малко портокалова кора в кейка с маково семе и лимоновите пастички са точно както ги обичате. Чудех се дали мистър Дюра не би предпочел малко уиски?

— Не се притеснявай. — Паша се изправи. Спомни си с какво подозрение се отнасяше Трикси към мъжете, които прекаляваха с пиенето.

— Вашият татко винаги пиеше по едно малко с чая — мисис Орди изгледа Трикси над очилата си. — Казваше, че го правело по-поносим.

— Щом е така, ако лейди Гросвенър няма нищо против?

— Аз ще седна при теб. — Крис хвана Паша за ръката.

— Да полетим ли до масата? — попита той, вдигна детето високо, подхвърли го във въздуха и по средата на доволния му писък нежно го положи на стола.

— Хайде пак! — изписка възбудено Крис. — Полетях! Мамо! Мамо, видя ли? Полетях!

Паша повтори номера още няколко пъти сред доволни писъци и крясъци. Накрая, стъпил отново на земята, зачервен и грейнал от щастие, Крис възкликна:

— Ти си най-добрият! Нали, мамо? Нали, Орди?

Мисис Орди, която тъкмо поставяше пред Паша пълната чаша с уиски, вдигна поглед.

— Наистина, Кристофър. Мистър Дюра е много мил.

Паша беше най-добрият не само по отношение на милото държание, помисли си разгорещено Трикси, но когато заговори, гласът ѝ бе съвсем спокоен, сякаш сладостните спомени не бомбардираха съзнанието ѝ непрекъснато.

— Първо кифлички ли искаш или ягодов кейк? — попита тя сина си, избягвайки отговора на въпроса дали най-добър е Паша.

— Кейк, кейк, кейк!

И пиенето на чай започна.

Разговорът се водеше основно от въодушевеното хлапе, но възрастните нямаха нищо против. Енергията и бърливостта на момченцето не бяха нещо ново за Паша, комуто ролята на голям батко беше добре позната. Трикси тънеше в розова мъгла — беше си отново у дома, при любимия си син, и то на върха на щастието. Това, че Паша бе очаровал цялото ѝ домочадие, само допринасяше още повече за удоволствието ѝ.

Храната бе унищожена за съвсем кратко време, за радост на мисис Орди, за която най-прекрасната гледка на света бе нейната миси и Крис да хапват с апетит.

— Нейна Милост има нужда от малко повече плът върху кокалите — прошепна тя на Кейт от наблюдателницата им в коридора.

— Наистина е отслабнала — съгласи се Кейт, като внимаваше да не я чуят. — Толкова съм доволна, че нашата миси се върна.

— И си е довела добър и хубав мъж — отбеляза мисис Орди, загрижена повече за щастието на господарката си, отколкото за порядъчността, — макар че прилича на конник от ордата на Чингис хан.

— За бога, мисис Орди! — Позицията на Кейт като бавачка на Трикси я поставяше малко по-високо в социалната стълбица от недодяланата ѝ дружка. И тъй като рядко си позволяваше да се възползва от привилегиите на статуса си, този път се почувства длъжна да направи забележка на икономката, че подобна нетактичност няма начин да не подразни господарката им. — Мистър Дюра очевидно означава много за лейди, а и е богат, доколкото виждам, от подаръците, които донесе на Кристофър. Не ме мисли за голяма сметкаджийка, но

след този нещастен брак на нашата миси, дано съпругът ѝ да гние в ада, пък бащата на Кристофър, бедната душа, толкова млад си отиде! Та, като се има предвид мизерното ѝ финансово състояние, тя трябва да направи всичко възможно мистър Дюра да прекара приятно в Бърли Хаус.

— Не исках да кажа нищо лошо, Кейт. Мистър Дюра е великолепен мъж. И много добре възпитан — изрече с раздражение мисис Орди.

— Мисля, че външността му може да се класифицира като евроазиатска. А те са много изтънчени. Дали — продължи тя загрижено, — трябва да ги попитаме искат ли още чай, или ще сметнат, че им се бъркаме?

— Мили боже, Кейт, човек може да си помисли, че в тази къща никога не е имало гости. Аз ще ги попитам. — Дейната натура на мисис Орди не се амбицираше от нищо друго така, както когато трябваше да се намеси. — Освен това ми се струва, че този хубав млад мъж би пийнал още едно уиски.

Когато мисис Орди отвори вратата, Кати побърза да се отдръпне, ужасена до смърт, че могат да я хванат, че подслушва. Никога досега не сме си имали компания, въздъхна бившата бавачка и се долепи до стената с разтуптяно сърце, развълнувана не по-малко от младата си възпитаница. Но само след миг любопитството надделя. Компанията наистина беше толкова рядко нещо. И то такава вълнуваща компания, помисли си Кейт, силно повлияна от романите на мисис Бърни. Открехна предпазливо вратата с един-два сантиметра и отново потъна в гледката.

След като напълни отново чашата на Паша, мисис Орди остави гарафата на масата пред него.

— Това тук е любимото ирландско питие на покойния господар. Пазеше го за специални случаи. Сипвайте си още, ако желаете. — Орди се усмихна мило на мъжа, който бе донесъл такова щастие на домочадието. — Татко ви би бил доволен, ако специалното му питие истински зарадва някого — продължи тя и измери Трикси с тежък поглед, сякаш Нейна Милост си нямаше и понятие как трябва да се посреща един джентълмен.

— Аз нямах намерение да възразявам, Орди — развесели се Трикси от почителността, която Паша предизвикваше в икономката ѝ,

която навремето криеше ирландското уиски от съпруга ѝ. И от Тео, припомни си тя с изненада.

— Мисля, че Кристофър трябва да отиде да покаже на Уил животните във фермата си — подсказа икономката с любезна усмивка. — Знаеш ли колко ще се зарадва Уил на тази двойка першеронска порода, Кристофър — добави тя, забърсвайки няколко трохи от масата с престилката си, — а и на двата дорести. Ще му хареса да види и как обикалят ловджийските кучета около оградата.

— Паша и аз я направихме — заяви гордо Крис, настанил се в скута на идола си, без никакво намерение да помръдва оттам.

— Трябва да се похвалиш на Уил. Ела с мен — приласка го икономката. — Ще намерим Кейт и Джейни.

Без да е съвсем убеден, че иска да изоставя новия си приятел, Крис го погледна въпросително.

— Ти решаващ, Крис — изрече великодушно Паша, прикривайки виртуозно себичните си щения с този филантропски жест.

— Можеш да отнесеш и последното парче кейк на Уил — не се предаваше мисис Орди, защото знаеше, че това му е любимият сладкиш.

— Уил много, ама много обича кейк — заяви Крис и след кратко колебание посегна към сладкиша. — Няма да се бавя! — С тези думи той се изхлузи от скута на Паша, закрепил майсторски кейка в ръчичката си. — Няма да си играеш без мен!

— Обещавам — усмихна се Паша, който си представи съвсем различна игра. — Кажу ми на Уил, че имам един камшик за езда от Обдорск и ще му го подаря.

— Обдорск? Далеч ли е?

— На един месец бърза езда.

— Един месец?!

— Дай ми този кейк, Кристофър, а ти вземи першероните — предложи икономката.

Взеха конете, двойката ловни кучета и почти цялото фермерско семейство.

— Имат ли си имена? — питаше мисис Орди, докато излизаха.

— Май те харесва — изрече Трикси във внезапно настъпилата тишина. — Умира да се прави на сватовница. Извини нетактичността ѝ.

— Не се оплаквам — засмя се Паша, защото архаичната дума му прозвуча странно. — Освен това си я бива да убеждава Крис.

— Благодаря ти, че толкова се занимава с него.

— Помня какво беше да си малък в компания на възрастни.

— Боя се, че вече направо те обожава. Надявам се, че не ти досажда.

— Чудесен е. Като майка си. Не, не ми досажда. Очарован съм!

— Отново ти благодаря. И съм ти толкова задължена.

— Не трябва. До голяма степен сме си длъжни взаимно. Досега не се бях забавлявал така — чай в подобна обстановка, играта с Крис, добродушната тирания на икономката ти, Уил... Истинска идилия! Така че и аз ти благодаря. — Тъй като нямаше склонност да разграничава прозренията от емоциите, Паша не постави под въпрос онова, което изпитваше, ако не се смятаха тези най-общии констатации. — И — продължи той, оглеждайки слънчевата стая, — за да ми стане още по-приятно, изглежда сме сами.

— Подозирам, че беше нагласено.

— Значи е възможно времето за следобедна дрямка най-последно да е настъпило?

Трикси се поколеба, обмисляйки вариантите и възможностите с цялото това домочадие наоколо.

— Не знам... — Всъщност, ако трябваше да си признае, беше обезпокоително, че изобщо си мисли за любене, при положение че всеки момент някой можеше да се появи.

— На това канапе? — прошепна напрегнато Паша.

Погледите им се срещнаха.

Плътското желание, парещо и неустойливо, връхлетя Трикси като удар.

— Ами ако се върнат скоро? — прошепна тя с малкото остатъци от здрав разум при вида на толкова откровена похот.

— Значи трябва да побързаме! — Паша се надигна от стола и й подаде ръка.

— Не, не... Не тук! — Трикси също се изправи. Цялата трепереше. — Ела с мен! — Излезе в антрето и хвърли един бърз поглед наоколо. За миг сладната му усмивка заличи цялото й самообладание. Все едно вече беше влязъл в нея. Облада я разтапяща

горещина. Зачервена и задъхана, тя осезателно чувстваше енергията му, докато набързо прекосяваше застлания с мрамор коридор.

По средата на стълбището той я вдигна на ръце с непринудена сила, вземайки по две стъпала наведнъж, въпреки допълнителната тежест. Когато стигнаха горе, попита кратко и тихо:

— Накъде?

— Божичко, Паша — поколеба се тя, изнервена до краен предел, чудейки се къде е най-малко вероятно да ги открият и обезпокоят. Всички стаи са толкова достъпни!

Чужд на подобни скрупули, той тръгна към първата врата, която видя.

— Тогава тук.

— Не!

Паша рязко спря.

— Това е стаята на Крис.

— А какво има на третия етаж?

— Стаите на Джейни и Кейт.

Паша си пое дълбоко въздух и го задържа, опитвайки се да бъде рационален.

— Ти накъде беше тръгнала?

— Мислех... за стаята на баща ми... В нея не влиза никой, но...

Дори и при обхваналата го възбуда, тази неволна проява на лош вкус го възпря на секундата.

— Къде смяташ да ме настаниш довечера?

— Под стаята на Джейни.

— Покажи ми я.

Всичко беше решено.

[1] Игра на думи от англ. sock — жаргонно наименование за пенис, омоним на гореспоменатото френско селище. — Б.пр. ↑

[2] Voala (фр.) — ето. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Следвайки напътствията ѝ, я отнесе в една стая, забутана под стълбището на третия етаж. Двата големи прозореца гледаха към задния двор. Редици овощни дървета проблясваха в зелено на слънцето. Очевидно някога беше принадлежала на жена. Сега беше с поизхабени мебели, избелели килими, облицовани в дамаска на рози, столове и малко легло.

— Затвори вратата — прошепна Трикси с явно безпокойство.

Паша я остави на леглото, върна се при вратата и тихо я притвори. Понечи да завърти ключа в ръждясалата ключалка, но той не поддаде на усилията му.

— Постави отпред някакъв стол — подкани го Трикси, все още притеснена, но и обхваната от неудържим копнеж. — И побързай!

Паша вдигна поглед от стола, с който се канеше да подпре вратата, видя треперенето ѝ и тази наситена с еротизъм гледка го поразя повече от всички познати и обичайни изтънчени сладострастия в миналото му. Само след миг се озова при нея. Прегърна я, помилва нежно раменете, гърба, нежната извивка на шията ѝ.

— Тук съм — зашепна той и започна да я успокоява като изплашено дете. — Тук съм.

— Нямаме време! — Думите ѝ вибрираха от възбуда и страх.

— Имаме време. — Паша вдигна глава, за да хвърли поглед през прозореца, провери отново стола при вратата, сложи я да легне и вдигна полата ѝ, за да може да се пъкне между краката ѝ.

— Аз съм толкова себична. — Отчасти заплаха, отчасти настойчивост, това изявление докосна устните му, когато се наведе да я целуне. Ръката ѝ посегна към копчетата на панталона му.

— Аз съм с няколко обиколки пред теб! — Гласът му бе дрезгав, явно едва сдържаше плътското си желание. Отстрани пръстите ѝ и бързо разкопча бричовете си. Само след секунда главата на пениса му погали вулвата ѝ, отри се нежно в нея и след умоляващия го да побърза приглушен вик се плъзна вътре.

И двамата се почувстваха като току-що освободени затворници.

Леглото изскърца под разгорещения ритъм на ненаситната им страст. Бързина и нетърпение — това бе единственото, което изпълваше мислите им, експлодирани след мъчителното очакване през последните няколко часа.

— Паша! Леглото!

Тревогата в гласа ѝ проникна през сладната мъгла, която го обгръщаше, и той си даде сметка за неприятното скърцане. Малкото легло явно не бе предназначено за мъж с неговите размери. Реагира моментално, като я обгърна с ръце и я претърколи на пода върху себе си. Изобщо не усети удара при падането.

Още едно преобръщане и легна върху нея. Повдигна я и обхвана седалището ѝ, така че да посреща по-добре движението му. Дишането му се превърна в приглушено пъшкане. Разгорещена и трескава, с пола, омотана около кръста, Трикси посрещаше яростните тласъци, поемаше ги и копнееше за тях. Умираще за разкъсващата наслада, която ѝ доставяха.

А когато се вкопчи в него, отчаяно го придърпа дълбоко в себе си, чувства разтърсващия оргазъм, и се зачуди как ще преживее липсата му.

Върховното желание прокуди тези мрачни мисли и още докато екстазът отшумяваше, Паша излезе от нея с премерена точност и свърши върху топлия ѝ корем.

Подпрян на ръце, остана надвесен над нея — задъхан, с разпиляна черна коса и проблясащо от пот лице.

— Защо още не мога да ти се наситя?

Този въпрос стопли сърцето ѝ, макар да ѝ бе ясно, че не трябва да се отдава на романтични илюзии. Той говореше за секс, а не за любов. Във всеки случай, мимолетната емоция като че ли вече не го занимаваше. Посегна към възглавницата на леглото, свали калъфката със замах и понечи да изтрие корема ѝ. Трикси обаче извика:

— Не!

Ръката му застина във въздуха.

— Мисис Орди ще забележи!

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Ти... Сигурна ли си? — Самият той не беше много убеден, но така или иначе мисис Орди бе само една прислужница. — И какво

значение има?

— Ами... Все пак... — Трикси взе калъфката от ръката му и избърса семенната течност от корема си с крайчеца на жакета си, който щеше да изпере сама. — Те са нещо като мое семейство... Живеят в Бърли Хаус от години, въпреки че вече не мога да им плащам.

— А мисис Орди много внимателно оглежда калъфките на възглавниците? — Седнал до леглото, Паша се протегна, за да извади носната си кърпа и да забърше самия себе си.

— Не, но тя ги глади, колосва и... — Трикси очаровано се загледа в ерекцията му.

Тъй като тя млъкна, Паша вдигна поглед и забеляза какво е привлякло вниманието ѝ.

— Предполагам, не...

— Не! — Трикси моментално свали полата си. — Може да се появят всеки момент!

— Сигурна ли си? — Паша сведе поглед към огромната си възбуда и след това към нея.

Трикси отвори уста. Устните ѝ вече произнасяха отказа, но изведнъж откри, че не може да го промълви пред това невероятно изкушение.

— Вратата е затворена. Ще ги чуем, като влизат — прошепна той нежно. — А и може да се забавят в конюшнията. — Взе ръцете ѝ и ѝ помогна да седне. Свали пантофите ѝ. Тя не го спря. После се наведе към нея и прошепна: — Вдигни си полата!

— Паша, недей! — Съпротивата ѝ обаче бе толкова слаба, че той разбра колко го желаше, дори самата тя да не го осъзнаваше.

— Вдигни си полата! — Гали я известно време между краката и я положи върху ерекцията си. Леката ѝ блажена въздишка бе поредното потвърждение на желанието ѝ.

Задоволен и с вече поуталожена похот, Паша си даде сметка за идеалните възможности, които му предоставяше ситуацията. Трикси бе изключително красива и изцяло на негово разположение. Тя надхвърляше и най-необузданите му фантазии. И като че ли бе неутолима. Вече очакваше с нетърпение удоволствието от едно спокойно любене.

— Къщата ти ми харесва — измърмори той и я целуна нежно по бузата. — И тази стая... — Още една целувка по шията. — И най-вече

тази сладка лейди, която ме е яхнала. — Езикът му проследи извивката на ключицата. — Ще трябва да направиш така, че тази нощ да спим заедно. — Засмука меката част на ухото ѝ, от което ѝ стана непоносимо приятно. Нямаше никакво значение къде я докосваше, целуваше или милваше, моменталната ѝ реакция се стичаше като разтопена лава право към пулсиращата ѝ вагина. Това, което правеше с нея, не беше честно. — Можем ли да го уредим някак? Да спим заедно. — Повдигна таза си, сякаш за да подчертае предимствата на позицията си, като по този начин за пореден път я разтърси от наслада.

Трикси не му отговори. Не бе способна да произнесе и думичка. Желанието и копнежът се просмукваха в мозъка ѝ, разтопяваха костите ѝ и разтърсваха всеки обтегнат нерв на тялото ѝ. Разпъната и изпълнена, тя бе изцяло погълната от страстта.

Ненаситна, ето каква беше. Досега изобщо не бе осъзнавала, че сексът и ненаситността вървят ръка за ръка.

Паша Дюра ѝ го беше показал.

Клепките ѝ потрепнаха и тя се взря в греховно красивия мъж, който я държеше, обвил ръце около талията и хълбоците ѝ.

Паша се усмихна на разгорещения ѝ поглед. Сочните му устни се извиха в лека усмивка, тъмните му татарски очи омагьосваха.

И в този момент звънливият глас на сина ѝ прониза тишината. Последва го буботене на възрастни. Затвори се врата.

— Ще се качат ли горе? — Паша остана хладнокръвен. Очевидно добре разграничаваше емоциите от разума.

Застинала напрегнато в ръцете му, Трикси кимна за потвърждение.

Паша изстена тихо и реши, че на това домочадие са нужни нови правила. Неговите слуги не биха си и помислили да припарят. Пое си дълбоко въздух, вдигна я от себе си и бързо започна да привежда облеклото си в ред. Приключи за рекордно време и се обърна да помогне и на нея. В паниката си тя завързваше една панделка вече за трети път. Като по-сведущ в подобни ситуации, той спокойно се справи, а после приглади най-жестоко измачканите места по роклята ѝ. В това време тя сгъна овлажнения си жакет и го напъха под дюшека.

После ѝ подаде четката за коса и огледалото от тоалетната масичка и obu пантофките ѝ.

— Не че мисис Орди не се надяваше да прекараме някой друг час насаме — отбеляза той, докато ѝ държеше огледалото и ѝ подаваше фуркетите за коса.

Трикси сви устни.

— Не мисля, че е имала точно това предвид.

— Защо пък да не сме обсъждали плановете си за разглеждане на околностите утре? Това със сигурност е съвсем невинно занимание.

— В спалнята?

— Тя няма да задава въпроси, скъпа. Повярвай ми. — Ако някога бе виждал сватовница, а той ги надушваше от километри, мисис Орди можеше да се причисли точно към тази категория. — Хайде — подаде ѝ ръка, след като Трикси бе сложила на мястото му и последния фуркет, — изглеждаш съвсем прилично!

Крис ги видя, като слизаха по стълбите, и се затича към тях с вик:

— Къде бяхте? Търсих ви навсякъде! — След него вървеше мисис Орди и Трикси се изчерви, но Паша съвсем небрежно изрече:

— Майка ти ми показваше къщата.

— Там горе няма нищо интересно.

— Гледката е прекрасна — отбеляза учтиво Паша. — Уил хареса ли фермата? Хващам се на бас, че досега не беше виждал пъстри першерони.

Това даде насока на разговора за следващите няколко минути и не след дълго Паша и Крис вече се бяха проснали на пода и подреждаха наново плевника.

— Ще искате ли нещо разхладително — запита любезно мисис Орди.

Трикси се поколеба, прехвърляйки мислено възможните тълкувания на подобна покана.

Паша невинно вдигна поглед от играта.

— Да, моля. Каквото и да е.

— Няколко капки от онова ирландско уиски — предложи икономката с мила усмивка.

— Вие знаете кой е пътят към сърцето на мъжа, мисис Орди — отбеляза весело Паша.

— Миси си е намерила един чудесен и добър мъж — декларира мисис Орди още с влизането си в кухнята. — Накарал е бузите на

милото момиче наистина да се зачервят.

— Дали е любов, как мислиш? — попита замечтано романтичната Кейт.

— Не знам, Кейт. — Далеч по-реалистичната оценка на мисис Орди засягаше очевидния сексапил на Паша. — Но той я прави щастлива, а това е единственото, което ме интересува. Тя заслужава поне малко щастие. Толкова е млада.

Последвалите дни бяха блажени и мързеливи. Плуваха в малкото езеро, направено, когато богатството позволяваше на Хауърдови лукса да оформят природата по свой вкус и да осъществят всичките си приумици. Играха тенис. Ходиха на пикник. Ловиха риба. Браха диви ягоди. Често излизаха да пояздят по селските пътища и из онова, което бе останало от владенията на Трикси. Радваха се на хладните пролетни утрини и на здрача, когато птичите песни и небето с цвят на лавандула възвестяваха настъпването на нощта. А после, когато всичко живо в Бърли Хаус притихваше, любовниците оставаха сами. Любеха се по всевъзможни начини — нежно, грубо и нетърпеливо, бавно и лениво, със смях и закачки. Дори една нощ, когато луната се изтърколи сребристобяла през прозореца, се прегърнаха силно със сълзи на очи.

И ако бе възможно съвършенство в този най-несъвършен от всички несъвършени светове, то двамата млади любовници в Бърли Хаус го бяха постигнали.

Дните минаваха бързо и скоро се изниза цяла седмица в този кентски рай на игри, почивка и детски забавления. Последва и втора.

Една росна утрин Уил ги придружи до конния панаир в Дентън, където цялото местно население най-после има възможността да види или да се запознае с гостенина в Бърли Хаус, който, както разправяха, бил висок десет метра и черен като дявола.

Този ден придвижването на малката свита на Трикси по улиците на селото бе изключително затруднено, защото на всеки ъгъл ги спираха любопитни познати, които настояваха да поговорят с високия чужденец.

Паша отвърщаше благосклонно и вежливо и на недомлъвките, и на тактичните и на нетактичните въпроси.

Трикси пък се усмихваше, кимаше и вметваше по нещо за Рипънови от Тийсайд, роднините на майка ѝ. После се покланяха

учтиво и продължаваха пътя си сред жадната за клюки тълпа, за да се справят с поредния разпит.

Паша купи три състезателни коня за личната си конюшня. Денят бе ярък, слънчев и ухаеше на пролет. Двамата любовници бяха толкова щастливи в собствената си компания, че дори нетактичното любопитство не успя да им развали доброто настроение.

На път за къщи в откритата карета, облени от ярката слънчева светлина и с Крис, заспал в скута на Трикси, Паша получи извинения за всичките любопитни погледи и въпроси.

— Не се притеснявай — отвърна той, докато наблюдаваше майката и детето, прекрасна картина в пролетния следобед. — Свикнал съм. А съседите ти ще има с какво да се занимават поне известно време, след всичките тези дрънканици. Дано само и ти не се притесняваш от това ненаситно любопитство по мой адрес.

Устните ѝ се извиха в тъжна усмивка.

— Аз съм родена и израснала тук, така че съм свикнала.

— Мисля, че жената на дякона скоро ще ни дойде на гости — отбеляза развеселен Паша, — заедно с онази пълничката със синята рокля.

— Нищо чудно екзотичното ти очарование да привлече доста посетители. — Трикси беше забелязала много флиртуващи женски погледи.

— Ще накараме Орди да ги отпраща. Не понасям скучните хора.

— Тя ще бъде повече от щастлива да ти угоди. Явно много си падна по теб.

— И аз по нея. Всеки, който приготвя телешкото така, че да се топи в устата, има доживотната ми преданост.

И мисис Орди охотно се зае с ролята си на портиер, макар невинаги да я изпълняваше с особен такт. Затова не малко от превъзбудените посетители на Бърли Хаус си тръгваха с кисели физиономии и развалено настроение.

Но една сутрин дори грубият отказ на икономката не възпря трима посетители.

— Тя ще ни приеме, и то веднага, мисис Орди! В противен случай следващия път ще дойдем с пристава. Предайте го на лейди Гросвенър!

Когато след секунди мисис Орди се появи в трапезарията, Трикси тутакси разбра, че нещо не е наред. Свитите на черта устни и пламналото ѝ лице бяха сигурен признак на гняв.

— Какво има?

— Онези Гросвенърови и проклетото им безочие! — изруга икономката и вената на врата ѝ запулсира.

Трикси пребледня.

— Пак са дошли да ви заплашват с пристава.

— Ще се погрижа да ги отпратя — отсече Паша, отмести чинията си и скочи от стола.

— Не, моля те, недей! — Трикси смачка салфетката в скута си и продължи с по-спокоен глас: — Крис, скъпи, иди с Орди да намерите Кейт. — Усмихна се на сина си, който наблюдаваше Паша с широко отворени очи. — Мама трябва да се види с едни хора. Мисля, че ще е най-добре, ако отидете в къщичката за игри, Орди. Можеш да занесеш там и котетата, съкровище. Паша, седни, моля те! Това е някакво недоразумение. Крис, миличък, иди сега с Орди, а ние след малко също ще дойдем да видим котетата.

— Тези котета много те харесват — каза Орди, поемайки щафетата от Трикси, и се усмихна на Крис. — Хайде да им занесем една купа каймак от мандрата.

— Вие с Паша скоро ли ще дойдете? — запита Крис, местейки поглед от майка си към Паша и обратно.

— След няколко минутки, слънчице — увери го Трикси. — Върви сега с Орди.

Докато Орди и Крис излизаха от стаята, се възцари напрегната тишина, но в мига, когато вратата се затвори зад тях, Паша изръмжа:

— Какво означава всичко това?

— Гросвенърови неведнъж са ме заплашвали да ми отнемат Крис, затова гледам да не се мярка пред очите им, когато идват тук. — Трикси издиша и впери виолетовите си очи в неговите. — Знаят, че не е син на Джордж. Съпругът ми все още беше жив, когато Крис се роди, така че...

— Проблемът е наследството — измърмори Паша.

— Непрекъснато им повтарям, че не искам нищо от тях.

— Но законът, естествено, твърди обратното.

— Много зли хора са — цялата фамилия — отбеляза тя с горчивина. — Когато Джордж почина, подписах документ, с който се отказах от всичките си права. Това трябваше да им е достатъчно, но те все не са доволни. А са доста влиятелни. Извини ме! — Вече изглежда си беше възвърнала самообладанието. — Трябва да се видя с тях.

— Нека дойда с теб.

— Господи, не! Ще стане по-лошо. Но ще съм ти много признателна, ако провериш дали Крис мирува. — Надигна се от стола. — Няма да отнеме много време.

— Сигурна ли си? Дали да не им демонстрирам малко мускули?

Трикси се засмя, въпреки че никак не ѝ беше до смях.

— Нямаше да е лошо, ако Гросвенърови можеха да се прогонят с мускули, но зад гърба им стои могъщият Бъкингамски херцог. Той им е роднина.

Бащата на Паша нееднократно бе разгромявал обединените войски на Русия и Австрия, затова „могъщ“ бе дума с относително значение в семейство Дюра.

Бъкингамският херцог не представляваше никаква сериозна заплаха, помисли си Паша.

— Мога да се явя като твой адвокат — предложи той.

— Не и след вчера, скъпи. Цялата енория разбра. Вярвай ми — изрече с фалшива бодрост Трикси, — ще се справя и сама.

Паша замълча и уж се съгласи, но след като набързо се увери, че Крис е в безопасност, се върна, твърдо решен да не я оставя незащитна.

Като се ориентираше по гласовете, стигна до малкия кабинет, където всеки следобед пиеха чай, и съвсем безшумно се приближи до вратата.

— Тъй като се прибра вкъщи, Клоарови биха желали да знаят какво възнамеряваш — говореше Хари Гросвенър с ледена интонация. — Аз съм тук в качеството си на техен пратеник.

— Те и с вас ли се свързаха? — Изненадата на Трикси бе искрена. Братът на Джордж и двете му хищни сестри, стари моми, бяха от първите, които се заинтересуваха от Паша. Беше им отвърнала много уклончиво. Но това вече я изнервяше.

— Твоето дете е проблем, който безпокои и двете семейства — намеси се превзето лейди Лилия и тикна дългия си нос пред Трикси.

— Естествено, ние също имаме интерес да следим събитията.

— Значи Клоарови са знаели, че отивам в Париж?

— Почувствахме се длъжни да ги уведомим — усмихна се злорадо и хищно другата сестра.

Следователно Ланжелие не се беше появил случайно при адвоката същия ден, помисли Трикси и по гърба ѝ пробягна леденостудена тръпка. Играел е двойна игра и е щял да присвои пари както от Клоарови, така и от нея. А ако не го бяха убили, най-вероятно още щеше да е негова пленница.

— Навярно завръщането ми ви е хвърлило в отчаяние — изрече тя тихо, вече разбрала до каква степен се разпростираше влиянието на враговете ѝ.

— Изненадахме се — уточни хладно Хари. — Сега сме тук, за да те осведомим, че Клоарови са предприели постъпки срещу теб във френски съд и ако отново отидеш във Франция, ще бъдеш арестувана.

Трикси избухна:

— В какво ме обвиняват?

— Нямам представа. — Усмивката на Хари Гросвенър също толкова зла като на брат му. — Техният адвокат без съмнение е намерил разумно разрешение на наглите ти претенции.

— Въпреки завещанието на Тео ли? — продължи да упорства Трикси, вече по-спокойна, като разбра, че не представляваха непосредствена заплаха за Крис. — То е напълно законно.

— Но синът ти не е — отсече наежено Сесилия Гросвенър, чиято мършава фигура се крепеше единствено на злобата ѝ.

— Поне не е син на Джордж — отвърна язвително Трикси, — за което съм много благодарна. А сега, извинете ме, но предпочитам да престанем с размяната на обиди. — С тези думи тя им обърна гръб в знак, че срещата е приключила.

— Знаеш, че можем да вземем момчето — изрече студено Хари, приковал в нея змийския си поглед.

Трикси се извърна рязко, съвсем пребледняла.

— Той трябва да бъде поставен под надзор — изрече ехидно лейди Лилия, — заедно с други незаконни деца. И то трябваше да стане още преди години.

— Защо го правите? — задъха се Трикси. — Не съм ви сторила нищо лошо, никога не съм искала нищо от вас...

— Синът ти представлява потенциален проблем за нас. Още повече след изчезването ти в Париж. — Хари Гросвенър се разположи на канапето. Приличаше на гном, двете му сестри бяха негови умалени копия. Всички бяха черно, като за погребение.

Трикси знаеше, че могат да ѝ отнемат Крис, ако го обявят за син на Джордж. Законът бе категоричен, затова не можеше да си позволи да ги предизвиква.

— Имате моята дума — прошепна тя с пресъхнало от страх гърло. — Никога повече няма да обезпокоя нито вас, нито Клоарови.

— Доколкото може да се вярва на думата на една курва — процеди лейди Лилия.

В този миг вратата на кабинета излетя с трясък, удари се в стената и звукът отекна във възцарилото се безмълвие.

— Посещението приключи — отсече гръмогласно Паша и застрашително изпълни рамката. — Никой няма да отнеме Кристофър от майка му!

Тримата Гросвенърови се вторачиха шокирано в огромния мъж, застанал на прага.

— А сега си вървете! Или аз сам ще ви изхвърля!

Уверен в значимостта си за този малък ъгъл на Кент, Хари Гросвенър бързо превъзмогна шока:

— Как смеете — изрече заплашително той и се изправи. — Знаете ли кои сме ние?

— Ти си един мизерник, който се опитва да сплаши една дама. А сега изчезвайте.

— Моля те, Паша — намеси се Трикси, уплашена за сина си.

— Новият ти възлюбен прави фатална грешка — предупреди я лейди Лилия, местейки леден поглед ту към Паша, ту към Трикси. Изправи се, застана до брат си и припряно оправи полите си. — Ние имаме голямо влияние!

— В Кент, може би — отвърна студено Паша, — но не и в целия свят. Предупреждавам ви, че аз наистина имам влияние по света и че ще постъпите много мъдро, ако не ме предизвиквате.

— Кажи му, че не може да се държи така, Хари! — възмути се Сесилия, скочи от канапето и изгледа нацупено брат си. — Кажи му, че ние сме Гросвенърови!

— Не ми пука, ако ще да си кралят на Сиам — процеди Паша. Пред меча на баща му трепереха императори и безстрашието и прямотата бяха семейна черта. — Аз ви казвам да оставите на мира лейди Гросвенър и нейния син.

Паша не можеше да я защити от тях. А и как би могъл, помисли си нервно Трикси, очарована от рицарската му постъпка, но и съвсем наясно с мимолетността на връзката им.

— Ще съжаляваш за този ден — измърмори Хари Гросвенър, вперил поглед в нея. — Помни ми думата!

Паша се озова до него само с три дълги крачки. Сграбчи го за пешовете на сакото, вдигна го във въздуха като перце и му заповяда почти шепнешком:

— Извини се на дамата!

Хари Гросвенър се поколеба, мятайки поглед наляво и надясно с надеждата, че някой ще му помогне.

— Няма кой да ти помогне. Ще ти строша хилавия врат, без да ми мигне окото — прошепна нежно Паша. — Затова, извини се, и то сърдечно!

— Извинявам се — измърмори Хари.

Паша го разтърси.

— По-силно! Дамата не те чу.

— Извинявам се! — проскърца тресящото се човече и лицето му стана доматено, защото сакото и яката на ризата пристягаха врата му като примка.

Паша наклони глава и му напомни любезно:

— Това ли е най-доброто, което можеш да дадеш от себе си?

С малкото въздух, останал в дробовете му, Хари Гросвенър изписка:

— Прости ми!

— Така е по-хубаво — измърмори Паша и го пусна гнусливо, сякаш бе държал нещо вонящо. — Изчезвайте!

Борейки се отчаяно за глътка въздух, Хари се надигна от пода и изхвърча от стаята. Сестрите му побързаха да го последват.

— Не трябваше да го правиш, но все пак ти благодаря — изрече Трикси, широко усмихната след това сладко възмездие. Тормозът на Гросвенърови бе продължил твърде дълго. — Винаги ще си припомням този момент с удоволствие.

— Само моите заплахи не са достатъчни, за да те опазят от тях.
— Паша отиде до прозореца и се загледа в омразните съседни на Трикси, които тъкмо се качваха в каретата си.

— И този момент ще дойде — отвърна тя и се присъедини към него, за да наблюдава оттеглянето на Гросвенърови. — Но сега ме остави да се насладя на мига. Беше чудесен!

— Какво е нужно, за да те оставят на мира?

— Малко сплашване със сигурност няма да навреди. — Усмихна му се, но след миг усмивката ѝ стана горчива, тъй като си даде сметка за другата страна на проблема. — Крис винаги ще им бъде трън в очите.

— Имат ли пари? Това ли е, което искат?

— Не много. Те са от по-незначителен клон на фамилията и според лондонските стандарти състоянието им е скромно. Сигурно затова се боят да не изгубят и пени от него. Макар безброй пъти да съм им казвала, че не им искам парите.

— Въпреки че имаш нужда от пари?

— Моите проблеми са си мои, Паша. Добре съм. Оправяме се някак с пенсията на татко, но това не те засяга. Ти си на почивка. Всъщност и аз съм на почивка, ако добре си спомням, така че Гросвенърови да вървят по дяволите — довърши тя с усмивка. — Още ли имаш настроение да си играеш с котетата? Защото Крис ни чака.

— Разбира се.

Вгледа се в лицето му и леко повдигна вежди.

— Какво има?

— Нищо.

— Този поглед ми е познат.

— Кой поглед?

— Този, който изпод разкошните ресници най-безочливо предлага секс. Знаеш ли, че много жени биха дали мило и драго за такива мигли?

Той сведе така желаните си мигли. Трикси се разсмя.

— Това молба ли е?

— Ако мислиш, че имаме време...

— След котетата...

Паша се усмихна, бавно и сладострастно.

— След което ще има една сладка писанка само за мен!

Но още докато бяха в къщичката за игри, пристигна вестonosец от адвоката на Паша, което промени плановете им. Когато накрая Паша излезе от библиотеката, откри Трикси в кухнята и ѝ каза само, че Шарл му е изпратил допълнителна информация относно състоянието на Гюстав.

— Как е той? — запита го, като се мъчеше да разчете изражението му, докато той стоеше на прага.

— Както се очакваше. — Гласът му бе предпазлив и сдържан.

Тя разбра.

— Кога тръгваш?

Паша поклати глава, но бръчка на безпокойство разсече челото му.

— Дойдох да попитам дали Орди ще настани куриера. За една вечер. И ако може да ни прати малко повече храна в библиотеката. Ела при нас, ако искаш.

Трикси даде нареждания на Орди и когато се качи в библиотеката с поднос за пратеника, намери двамата мъже потънали в разговор над някаква разстлана помежду им карта.

— Жан-Пол ме осведомява периодично за събитията в Гърция — каза Паша и представи младежа на Трикси.

Докато пратеникът се хранеше, той прехвърли разговора към побезобидни теми, след което изпрати младия мъж да се наспи, защото беше пътувал без почивка два дена.

— Ще ми кажеш ли? — попита Трикси, когато Паша се върна в библиотеката.

Той седна, протегна крака и известно време се любува на излъсканите върхове на обувките си.

— Какво искаш да знаеш?

— Този човек не е пропътувал толкова път, само за да те осведоми за събитията.

Паша вдигна рамене.

— Не може да се стори почти нищо.

— Все пак можеш да ми кажеш.

— Преместили са Гюстав в някакъв затвор в Превеза.

— Оттам по-трудно ли ще го освободите?

Паша въздъхна и прокара пръсти през гъстата си коса, очевидно притеснен.

— Тези подземия просто гъмжат от болести. Чарлз се опитва да издейства нещо. Но информацията ни е много остаряла. Всъщност един Господ знае дали все още е жив.

— Шарл има ли нужда от помощта ти?

— Не. Той може да направи толкова, колкото и аз. А вероятно и повече, с всичките му дипломатически връзки. Просто ме осведомява.

Но през целия ден, както и вечерта, Паша беше изнервен, разсеян и не го свърташе на едно място. Когато Жан-Пол се събуди към девет, отново се затвори с него в библиотеката. И не си легна до два през нощта.

— Наистина ли става въпрос само за Гюстав? — прошепна Трикси, правейки му място в леглото.

Паша я целуна нежно, след което легна по гръб, сложи ръце под главата си и се вторачи в тавана, без да знае дали изобщо ще успее да заспи след онова, което му бе докладвал Жан-Пол.

— Турците отново напредват. От февруари насам са стоварили на брега тридесет хиляди наемници. Мордон е паднал преди две седмици. Следващият град със сигурност е Неокастрон.

— И ти чувстваш, че трябва да си там? — Борбата за независимост на Гърция вълнуваше почти цяла Европа. Разбираше го.

— Много мои приятели са там — отвърна тихо Паша, — и освен това...

— ... отново се канеше да отидеш, до онази нощ... у Ланжелие — довърши Трикси вместо него.

— Да.

Беше просто въпрос на време кога отново да отплава за Гърция. Но красивата Трикси Гросвенър бе потиснала този импулс.

— И аз те задържам?

Паша извърна глава и ѝ се усмихна. Луната огряваше деликатното ѝ неземно красиво лице.

— Аз сам се задържам.

— Знаеш, че искам да останеш завинаги.

— И аз искам да остана завинаги.

Тя също му се усмихна.

— Ако съдбата не ни попречи.

Паша сведе разбиращо очи.

— Винаги ще си спомням тези дни с безкрайна признателност. Когато остаряя и побелея и...

— Шшт! — Докосна устните ѝ с пръст, защото не искаше да мисли за бъдещето, за утрешния ден и за безкрайните часове без нея.

— Целуни ме — изрече тя тихо. — И ме прегърни.

Той се подчини.

И тя го целуна и го прегърна силно. И си каза да не мисли за после. Сега съществуваша само мекото топло легло, силните ръце на Паша и тялото му, което се притискаше към нейното.

— Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало — прошепна той.

— Аз съм просто страхотна — отвърна му тя дръзко и загриза долната му устна.

Усети усмивката му.

— И много скромна.

Атмосферата се разведри. Не желаше сълзи и тъга. В живота ѝ бе имало достатъчно. Но не и с Паша. И възнамеряваше нещата да останат такива — великолепен спомен, чист и бликащ от радост. Любиха се много нежно, давайки си сметка за нищожното време, което им оставаше. Тя искаше да запази всяко усещане и всеки нюанс от емоциите.

Паша не беше предполагал, че някога ще изпитва такава мъка, напускайки някоя жена, и се бореше да проумее непонятните си чувства. Наистина беше красива. Но в живота му имаше много жени. Значи не беше само физическия ѝ облик. Обаче не можеше да остане. Въпреки чувствата си. Задълженията към приятелите му в Гърция бяха далеч по-важни от всякакви лични удоволствия. Вече и без това се беше застоял повече, отколкото трябваше.

Но емоциите не искаха да отстъпят пред логиката. Сгуши я, щом заспа, а мислите му се залутаха в безпорядък. Докато лежеше буден, в съзнанието му се прокрадна думата женитба. Сладкият аромат на Трикси изпълваше ноздрите му, топлото ѝ тяло го омайваше и възможността винаги да я има до себе си му се стори много привлекателна. Но вродената му антипатия към обвързаностите разсеяха по-нататъшните му размишления.

Отказвайки да се поддаде на необичайното за него усещане за загуба и на още по-необичайното хрумване за женитба, Паша разбуди

Трикси с целувки и забрави неприятното предчувствие от раздялата, като напомни и на двама им изключителната наслада, която си доставяха един на друг.

ГЛАВА 6

Жан-Пол си тръгна на сутринта с писмо за Шарл и още едно за адвокатите на Паша в Лондон. Пристигна тъкмо преди мистър Уолкот да затвори кантората си. Писмото, което предаде, бе кратко и конкретно. След като го прочете, мистър Уолкот запита:

— Толкова много?

— Всеки месец на първо число — заяви Жан-Пол. — Доставени в дребни банкноти. А колкото до Гросвенърови, мистър Дюра би желал да се погрижите министър-председателят да получи писмото му. Баща му и лорд Ливърпул, както знаете, са приятели. Той би желал злонамереността на Гросвенърови спрямо лейди Гросвенър да бъде ограничена, и то без много шум. Тя не бива да узнава за тази намеса.

— Министър-председателят... — измърмори Уолкот, хапейки съсредоточено устни. — Не съм сигурен, че ще ме приеме.

— Паша каза да споменете името на контеса Волетски. Негова очарователна приятелка. Каза, че перът ще разбере.

— Лейди Гросвенър си има могъщ закрилник — замисли се адвокатът и наситеносините му очи изразиха разбиране.

— И много опасен — уточни Жан-Пол. — Този факт трябва да бъде обяснен на Гросвенърови възможно най-недвусмислено.

Уолкот се занимаваше с делата на семейство Дюра в Англия вече цяло десетилетие. Плащаше му се добре и беше компетентен. Сега той само кимна с плешивата си глава.

— Тогава ви казвам адио. — Жан-Пол се изправи и взе ръкавиците си за езда.

— Събитията в Гърция налагат да ускорим нещата. Очакват ме в Дувър.

— Паша още дълго ли ще остане в Кент?

Жан-Пол поклати глава.

— Ден-два. Не му е лесно да остави дамата. — Куриерът вдигна рамене с типичното разбиране за женските прелести и устните му се извиха в лека усмивка.

Откакто Жан-Пол замина, тя знаеше, че времето им изтича. Паша не беше същият. Под небрежния му чар се долавяше скрито напрежение. Крис получаваше най-голямата част от вниманието му. А с Уил изглежда крояха някакъв заговор, защото все говореха тихо и старият слуга непрекъснато кимаше с глава.

Една утрин Паша се приближи до нея, както стоеше по нощница. Беше напълно облечен, въпреки ранния час.

— Тръгвам днес — изрече той тихо и прегърна още топлото ѝ от съня тяло. — Щеше ми се да не се налагаше. — Сведе тъмната си глава и я целуна по розовата буза.

Трикси се приведе към него и го притисна силно.

Не намериха думи, с които да опишат чувствата си и да отбележат края на прекрасното изживяване. Нищо, което не би прозвучало банално и изтъркано.

— Благодаря ти за всичко — изрече тя просто и затвори очи, за да скрие напирещите сълзи.

— Искаш ли да ти пиша? — Доста се беше чудил дали да ѝ го каже. Накрая, неуверен и в собствените си чувства, реши, че трябва.

Трикси само поклати глава, защото не можа да отвърне нищо, но беше сигурна поне в едно — че не е добре излишно да удължават сбогуването. По-хубаво да си спомня радостта, с която я бе дарил, отколкото нещастieto от забравата.

Паша потърка бузата ѝ, сладко, като малко момче, и нежно отпусна прегръдката си.

— Нещата ми са готови. Конете ми ще останат няколко седмици при Уил, преди да ги изпрати за Париж. Имаш ли нещо против?

Трябваше да отговори и да се справи със ситуацията като възрастен човек. Затова погледна в огледалото и се чу да изрича спокойно:

— Нямам абсолютно нищо против.

Тогава той я обърна и взе ръцете ѝ в своите.

— Никак не ме бива в сбогуванията.

Трикси се усмихна леко.

— И аз не ги обичам.

— Нека тогава си кажем до скоро.

— Добре — съгласи се тя и си помисли колко е мил и с каква галантност се справя в ситуацията, сякаш се разделяха след вечеря в ресторант. И сякаш щяха на другия ден да се видят за чай.

— Ако някога нещо ти потрябва, на бюрото ти съм оставил адресите, на които мога да бъда открит — моя адрес, адреса на родителите ми и на Шарл. Ако се нуждаеш от каквото и да е, обади ми се — изрече той тихо и за миг отбягна погледа ѝ.

— Благодаря ти! — Хипнотизирана от бездната на очите му, с една рационална част от себе си тя се зачуди дали наистина имаше предвид това, което казваше, или то бе част от неустоимото му очарование.

Развълнуван от нещо, което не проумяваше, Паша успя навреме да възпре сълзливите сантименталности.

— Уил и Крис ще ме изпратят. Искаш ли и ти да дойдеш?

— Не мога — прошепна нежно Трикси. — Исусе! — Прегръдката му изведнъж я стегна болезнено.

— Трябва да тръгвам — прошепна той и тъгата го надви. После я пусна и бързо отстъпи назад с широко разтворени ръце. Чувстваше напрежение във всеки мускул на тялото си. Измина секунда. Още една. Паша отпусна ръце. — До скоро виждане — прошепна той, обърна гръб и излезе от стаята.

Трикси чу отдалечаващите се по коридора стъпки, след това изтичането по стъпалата и накрая — захлопването на външната врата. Спусна се към прозореца и притисна лице към стъклото.

Видя го след секунди, възседнал новия си дорест кон, дългокрак и нетърпелив, сякаш доловил възбудата на ездача си. Придружаваше го Крис, яхнал Петуния. В следващия миг и двамата се разсмяха, сигурно на някаква тяхна си шега. Майчиното ѝ сърце беше пленник на човека, който се бе държал толкова мило със сина ѝ.

Гледа ги, докато се скриха от погледа ѝ. После седна на леглото и даде воля на сълзите си.

Не бе изпитала такова чувство на загуба, дори когато почина Тео и сама се учуди на липсата на лоялност към бащата на детето си. Но Тео бе толкова необуздан и неопитомен, а талантът му принадлежеше на целия свят, а не на тази провинция или на една отделна личност. Затова навярно подсъзнателно винаги бе разбирала, че никой не може да го притежава. Когато се връщаше в Англия, за да купува

състезателни коне и да ги рисува, той винаги бе толкова стихиян, колкото и любимите му животни. Привлечена от светлината, която излъчваше, тя се бе поддала на очарованието му и така невзрачната провинциалистка за миг стъпи на голямата световна сцена. Тео обожаваше и нея, и Крис с фанатизъм и страст, които тя така и не проумя. Последния път беше заявил пламенно и убедено, че ще се върне до месец.

Разбра страшната вест за смъртта му от лондонските вестници, в които имаше обява за разпродажба на картините от лондонското му ателие. Но поне бе умрял по време на любимите си конни състезания.

Замисли се колко различен беше Паша. Не като бляскава комета, а мъж от плът и кръв, пълноценен и деликатен, тъмен воин от отдавна забравено минало, мъжествен, силен, но и нежен... толкова нежен. Усмихна се на тази твърде изтъркана дума. Държанието му бе израз на богатство, влиятелност, презрение към условностите и наследство от баща, покорил и положил в краката си целия свят.

И отгоре на това — невероятно човечен, по момчешки открит, бликащ от шеги и хумор.

Щеше да й липсва. Щеше да й липсва широтата на възгледите му, желанието да я приобщи към тях, първичното и лишено от свян удоволствие, с което я даряваше.

Никой преди това не бе предизвиквал такова изобилие от усещания в нея само като я прегърнеше.

— Благодаря ти — прошепна Трикси в тишината на стаята. — И Господ да те пази.

Паша пристигна в Париж вечерта на следващия ден точно за семейната вечеря.

— Поканих и Шарл, маман — каза той, крачейки из пищната трапезария. Изглеждаше съвсем на място с тъмното си вечерно облекло и с все още влажната след банята коса. — Надявам се, че един неочакван гостенин няма да притесни готвача ти.

— Знаеш, че Шарл се притеснява от всичко, скъпи. Но аз се научих да не се притеснявам. Почивката ти приятна ли беше?

— Много — отвърна Паша с усмивка и огледа насядалите около масата. — Виждам, че тази вечер цялото воинство е налице.

— Одил има рецитал в Комтес Кроза. Докато репетираше, ние я аплодирахме — отвърна баща му и кимна грациозно към по-голямата си дъщеря.

— Слуша ли поемата й „Дяволски мост“ — запита го сестра му Оноре. Котешките й очи преливаха от емоции.

— Изумителна е. Бери ще ми позволи да направя илюстрациите.

— Слушах я и те поздравявам, Рори — отвърна Паша и седна край масата. — Бери има набито око за талантите.

Оноре вече пета година учеше при Герин и вече бе спечелила награди на два Салона.

— Изглеждаш ми загорял и в отлична форма, скъпи — отбеляза майка му. — Доколкото разбрах, довел си още състезателни коне.

— И откъде разбра, ако смея да попитам? — измърмори Паша, повдигайки вежди. — Тук съм само от три часа.

— От Мансел, естествено. Той винаги знае всичко. — Тео се усмихна на най-голямото си дете и леко му намигна. — Брои дори и любовните ти писма.

Паша простена.

— Не ми напомняй. С какво удоволствие се скрих от бляскавите красавици за известно време!

— Англичанката прибра ли се у дома без проблеми? — Баща му зададе въпроса небрежно, но тъмните му очи проблеснаха закачливо.

— Да, всичко беше наред, благодаря.

— Какви са конете? — попита развълнувано малкият Джеймс.

— Кестеняв, черен и дорест, със страхотно потекло. Ще ми ги изпратят следващия месец.

— Може ли да ги яздя?

— Ако мислиш, че ще се справиш — подразни го Паша.

— Аз мога да яздя всичко — намеси се небрежно другият му брат, Южен, единственият член на семейството, който бе изчел всички книги за коне, издадени от Киев до Йоркшир. — Има ли от кръвната линия на Дарли?

— Дорестият.

— Ще участваш ли този сезон?

— Ти можеш да участваш. Аз до края на седмицата ще замина за Гърция. — И Паша им обясни събитията около Гюстав. После

обсъдиха развитието на бойните действия, тъй като източниците им на информация бяха многобройни и достоверни.

— Взemi me този път с теб — замоли го Джеймс. Към молбите му се присъедини и по-големият, Южен.

Тео се спогледа със съпруга си.

— Не и преди да си станал на осемнадесет — отсече Дюра, разбрал погледа ѝ.

— Ти си се бил, когато си бил на шестнадесет — заяви Южен. — Защо и ние да не можем?

— Защото аз не ви пускам — намеси се Тео.

— Защото майка ви не ви пуска — изрече с усмивка Дюра.

— Ти си по-голям от нея, папа — възкликна Джеймс.

— Трябва да станете на осемнадесет — изрече тихо бащата и всички разбраха, че разговорът е приключил.

Оноре се опита да разведри атмосферата с въпроси за конните състезания. Паша бе твърде тежък, за да участва в професионални надбягвания, но шестнадесетгодишният Южен и петнадесетгодишният Джеймс все още се вписваха в нормите за жокеи.

Шарл се появи малко по-късно и развесели цялото семейство с последните парижки клюки. Всички се смяха на дисекцията, която направи на празноглавото висше общество, дори Одил, която напоследък бе все мрачна и сериозна.

Последното го изпълни с голямо задоволство, защото не му бе приятно да я вижда толкова унила.

После Оноре го предизвика на музикално състезание и двамата започнаха да се надпреварват кой ще се сети за повече модни песнички. Тео също се присъедини към тях, последвана от Джеймс и Южен. Дюра не пя, тъй като не желаше да внася допълнителен дисонанс в и без това нестройния ансамбъл, а Паша от време на време припяваше басово, когато останалите не си спомняха думите. Той винаги бе в крачка с най-модните напеви.

Получи се една весела семейна вечеря като безброй други в къщата на Дюра и за миг Паша си пожела до него на масата да бяха и Трикси и Крис. Сигурно щяха много да се радват.

И той щеше да се радва...

Пи много, с желание да сподави този непознат копнеж. Майка му го забеляза. Одил също. Тя и Паша бяха много близки. А Дюра няколко

пъти изгледа най-голямото си дете, давайки си сметка за напрежението, появило се в него след почивката му в чужбина.

Какво правеха жените с мъжете, помисли си той.

Спомни си колко красива бе младата дама, която бяха намерили онази нощ при Ланжелие. Освен това, три седмици в Англия в компанията на една-единствена жена бяха твърде много време за Паша.

Вечерята приключи към девет часа и Тео, Одил и Оноре потеглиха към литературното соаре в Комтес Кроза. Джеймс и Южен пък отидоха да подготвят уроците си за следващия ден, а Шарл, Паша и Дюра се оттеглиха в библиотеката.

Наляха си питие и придърпаха столовете си към масата, на която бе разстлана карта.

— Не бях сигурен, че ще се върнеш — произнесе Шарл и се взря в червените флагчета.

— И аз не бях сигурен — отвърна Паша, облягайки се на стола си с каменно изражение.

— Да разбирам ли, че дамата ти е харесала?

— Да.

При този отговор Шарл разсипа част от питието си. Очакваше някакъв циничен и типично мъжки коментар, а не това чистосърдечно и сериозно признание.

— Качествен коняк отива на вятъра — развесели се Паша.

— Изкара ми акъла! Да не си болен?

— Не. Тя бе просто... — Паша замълча, за да намери подходящото описание за неописуемата Трикси Гросвенър. — Необикновена — каза накрая. — Не си ли срещал някога жена, която да е по-различна от всички останали?

— Не. А доколкото си спомням и ти не беше — отвърна язвително Шарл.

Паша се усмихна леко.

— Бих ти препоръчал изживяването.

— Тя има ли си приятел?

— Не. Живее в една малка къща далеч от света.

— И появата ти в селото не предизвика скандал? — Шарл презираше условностите колкото приятеля си.

— Тя е вдовица.

— Много удобно.

— Не е този тип вдовица — възпротиви се Паша с необичайна за него интонация. — Има малко дете и е сравнително бедна.

— Което обстоятелство ти се постара да смекчиш, предполагам.

— Още не съм, но ще го сторя. Тя обаче не би приела никакви пари.

— Мили боже, та тази жена е образец на добродетелта!

— Може ли без коментари, папа? — Паша свъси вежди към баща си след шеговитата забележка.

— Щом ти е било приятно, а и си помогнал на младата дама, значи почивката ти е била пълноценна. Колкото до добродетелността, нямам отношение по въпроса. Колко голямо е детето?

— Четиригодишен. Син е на Теодор Жерико.

— Значи не е свършеният образец на добродетелта — отбеляза хладно Шарл. — Как ли Жерико се е забъркал с нея?

Паша накратко им разказа за възходите и паденията в живота на Трикси.

— Но чичовците Клоар трябва да бъдат озаптени — добави той накрая. — Предполагам, ще можеш да им отправиш няколко законни предупреждения, Шарл. Не искам Трикси да бъде торможена нито от Гросвенърови, нито от Клоарови. Ако толкова държат да се саморазправят с някого, нека го сторят с мен.

— Ще го направя с най-голямо удоволствие. Жером Клоар навремето се опита да измами един мой клиент за някакви имоти до Реймс. Той е абсолютно безскрупулен. Освен това, съдия Клуе ми е много близък приятел. Само да ги сплашим ли искаш, или да тръгнем на съдебна битка с тях?

— По-склонен съм на второто. Крис има право на наследството си.

— А ако законните методи не дадат резултат — добави спокойно Дюра, — можем да ги привикаме и да им предадем по-разбираемо за тях послание. Хората от този сорт понякога разбират по-ясно, когато им се говори от позиция на силата.

— Значи, ако съдебната система се провали, ще действаме по метода на татко ти. Клоарови без съмнение са ни в ръчичките — изрече весело Шарл.

— Кога? — запита тихо Паша. — Времето ме притиска.

— Ще говоря с Клуе утре сутринта и ще издиря документите. След което ще изпратим човек при Клоарови. Обещавам ти, че вечерята им изобщо няма да им се услади. Ще трябва да ми кажеш някои имена и дати, и ако завещанието е узаконено, все някъде ще го открия. И двамата знаем, че Тео не хранеше особена любов към чичовците си. Ако не за друго, поне затова го е узаконил.

— Мисля, че го е било грижа и за Трикси.

— Този човек бе необуздан и непредвидим и имаше безброй жени.

Паша кимна.

— Тя обаче не го знае. А освен това е живял с нея близо две години. Явно е била нещо различно.

Както и за теб, помисли си Шарл. Паша досега не бе обръщал специално внимание на някоя жена. Прииска му се да се запознае лично с това чудно същество. Утре трябваше да поразпита Жан-Пол.

Шарл зададе няколко въпроса по същество, които го интересуваха във връзка с утрешния му разговор с Клуе, след което отново се върнаха на събитията около Гюстав. Заплануваха срещи с посланика и аташетата и нахвърлиха списък с провизиите, необходими за експедицията на Паша до Гърция. Тук значителна помощ оказа Дюра, който имаше десетилетия военен опит зад гърба си.

Разбраха се да се срещнат на вечеря следващия ден и да уточнят допълнително подробностите, както за съдебното дело, така и за пътуването.

Следобед на следващия ден Жером Клоар удари с юмрук по бюрото си с такава сила, че мастилницата подскочи и мастилото се разплиска.

— Тази кучка е наела за адвокат Шарл Дудо! Проклетница!

— Не е нужно да питаме кой я покровителства — измърмори Филип. — Но не са в състояние да ни принудят да ѝ изплатим наследството. Или поне не веднага. Можем да протакаме по съдилищата с години.

— И отново са привлекли Клуе — процеди Жером. — Мамка им!

— Ще видим дали не можем да издействаме отлагане.

— От Клуе? След като интерес е проявило самото семейство Дюра. Никакъв шанс!

— Можем да поискаме смяна на прокурора.

— Филип, наистина ли си толкова наивен?

— Всяко искане е просто тактика за отлагане. — Филип пусна една лека усмивка от мекотата на креслото от марокен, чиято пищна украса подчертаваше още повече отпуснатите му женствени черти. — Докато делото приключи, синът на Теодор вече ще е пораснал.

— Защо нямах твоя оптимизъм — изръмжа брат му.

— Прекалено импулсивен си. Винаги искаш незабавни резултати. — Гласът на Филип бе спокоен. — Отлагането води до същото, но без да е нужно насилие.

— Насилието обаче има по-бърз ефект.

— Търпение, братко!

— Никога не съм разполагал с него. И освен това делото е пренасрочено, така че е нужен незабавен отговор.

— Ще изпратим искане за отлагане — отвърна спокойно Филип.

— Прави каквото знаеш — процеди брат му, — но ако твоят метод не даде резултат, ще наредя да отвлекат момчето. — У Жером Клоар нямаше нищо човечно. Масивната му фигура и бликащата му злост не се поддаваха на никакви емоции. — Без малкото изчадие няма да има и дело.

— Какво означава това искане за отлагане? — запита рязко Паша на следващата сутрин, крачейки нервно из кабинета на Шарл.

— Нищо повече от начин да се попречи. Но Клуе го отхвърли.

— Сега какво?

— Ще направят още някой друг опит да се измъкнат, докато документите се размотават насам-натам, след което ще ги видиш в съда. Феликс откри завещанието на Жерико в семейния архив в Евре. Узаконено е в „Minufter Central des Notaires Parisiens“. — Шарл се облегна самодоволно в креслото. — Феликс е много методичен.

— Крис ли е наследникът?

— Жерико очевидно е бил в изключително лошо здравословно състояние, когато е пишел завещанието. Накратко, посочил е като единствен свой наследник баща си и датата е тридесети ноември 1823

г. На втори декември баща му на свой ред определя Крис за единствен наследник. Вероятно са го направили по този начин, за да не се разчуе. За попечител на наследството на Крис е бил посочен Шампион де Вилньов.

— Защо тогава не се е погрижил за интересите му?

— Уместен въпрос. Ще трябва да му го зададем. Навярно Клоарови първи са се добрали до него.

— Щом завещанието определя за наследник Крис, момчето трябва да си получи собствеността.

— Задължително.

Докато в Париж продължаваха да се обсъждат най-различни правни подробности около делото, Трикси се върна към обичайния си провинциален живот, като помагаше на Уил в отглеждането и подготовката на новите състезателни и ездитни коне с опитност и вещина, усвоени от самия него и от покойния си баща. Летните посеви избуяха. Времето беше прекрасно. Ратаите се трудеха по полето. Жените в Бърли Хаус всеки ден готвеха обяд за сезонните работници, а когато им оставаше свободно време, консервираха ягоди. Крис се забавляваше с новите си играчки. Той рядко питаше за Паша, защото беше проумял обяснението на майка си, че приятелят му се е прибрал у дома, след като е изкарал една ваканция при тях. А когато се интересуваше дали някога ще отидат да го видят в Париж, Трикси, която не искаше да убива детските му надежди, отговаряше: „Може би някой ден“.

Паша липсваше и на нея, въпреки че здравият ѝ разум успяваше да прокуди този горестен копнеж. Но нощем, когато не я разсейваше усилената дневна работа, се отдаваше на мечтания. Често дори се увиваше в ленената риза, която беше забравил, сядаше със спомените си пред отворения прозорец и се оставяше да бъде погълната от звуците на тъмнината. Материята беше попила неговия аромат. Мекият плат затопляше тялото ѝ и я заливаше неутолим копнеж — но не и меланхолия или скръб, защото Паша беше донесъл само радост в живота ѝ.

Понякога обаче ѝ се искаше, както в наивните детски фантазии, той изведнъж да се материализира от лунната светлина, струяща през

прозореца, и да я вземе в ръцете си.

Нощният живот в Париж бе станал извънредно скучен, отбеляза Паша и коментарът му изобщо не изненада Шарл след трите дни, прекарани в неговата компания. Другарите им по чашка били тъпанари, маскеният бал у мадам Лафонд бил досаден, дори актрисите от Theatre Francais били блудкави и безинтересни. В момента двамата седяха в едно тихо сепаре на Джокей Клъб и пиеха. Часът беше четири сутринта.

— Градът ми се струва толкова банален и плосък — изръмжа Паша.

— Маскеният бал не беше лош.

Паша вдигна съзерцателния си поглед от чашата с коняк.

— Мислиш ли?

— Страхотно веселие!

— За жалост, без нито една интересна личност.

Шарл се въздържа да отбележи колко жени се бяха опитали да общуват с тях. Вместо това само каза:

— Нещо много сгъстихме програмата.

— И аз си мислех същото — Паша напълни чашата си. — А и актрисите от Theatre Francais не бяха на обичайната си висота. Не ти ли се струва, че всичките са като извадени от един калъп? Предизвикателни парфюмирани миньончета.

Шарл повдигна едва забележимо вежди. Та точно това винаги бе предизвиквало интереса на Паша.

— Не ме гледай така, много добре знаеш, че са банални.

— И недостатъчно руси?

— Май не.

— Да не би да си се прирастил към блондинки?

— Неделикатен намек за лейди Гросвенър, доколкото разбирам?

— Тази вечер не си доволен от нищо — съвсем нетипично за предишната ти земна и разумна политика спрямо жените. Не помня някога да те е вълнувало друго, освен тяхната достъпност.

— Не се спускай по тази плоскост, Шарл — изрече Паша и изгледа приятеля си с присвити очи. — Не робувам на сантименти. Временно е.

— Твоята Трикси определено не е била нещо банално.

При употребата на притежателното местоимение Паша прикова поглед в чашата си, но когато отговори, гласът му не издаваше нищо.

— Не, не беше банална.

— Обяснимо е да ти липсва. Напълно нормално.

Паша пое дълбоко въздух и разпери пръсти.

— Не и за мен — измърмори той и изля цялото съдържание на чашата в устата си.

— Пиши й.

Паша го прониза с поглед.

— И какво да й кажа?

— Че ти липсва. Че сега Париж е изгубил очарованието си. Че ти е било много приятно, докато си бил с нея. Искаш ли да ти намеря някакво помагало за писане на писма?

— Много смешно — измърмори язвително Паша и остави чашата си. — Не мога да й предложа нищо. Знаеш го.

— Може би тя и не иска нищо.

— Всички искат — изрече като на себе си Паша и потъна в креслото.

— Твърде цинично.

— Реалистично.

— Трябва да си намериш някоя друга, и то още сега.

Веждите на Паша подскочиха и отново се върнаха на мястото си.

— Някой ден... Аз и теб не виждам да оглеждаш женското съсловие в търсене на съпруга.

— Но аз не се чувствам изолиран в разгара на една буйна парижка нощ.

— Аз също — отрече спокойно Паша.

— Виждал съм те по-весел, дори след като си губил двадесет бона на конни състезания.

— Нещо много ми се струпа на главата напоследък.

— Това никога не ти е пречило да чукаш.

Паша се усмихна.

— Значи, ако намеря нещо за чукане тази вечер, ще престанеш да ми опяваш?

Шарл се засмя.

— Може би. Но първо ми разкажи за нея. Описателните умения на Жан-Пол са просто трагични. Според него май била руса.

— Златиста. Като слънчоглед при пълнолуние — изрече тихо Паша.

— И защо остана толкова време?

— Тя ме караше да се смея. А веднъж ме и разплака. Не се задавай с питието си. Това ме шокира не по-малко от теб.

— Да не си бил препушил с хашиш?

— В Кент? Където всички си лягат по залез-слънце.

— За разлика от Париж.

— О, да. Но баща ѝ е оставил солидни запаси от ирландско уиски, което изключително допринасяше за приятните вечери. Само заради това уиски си струва човек да отиде отново.

— Вземи ме със себе си следващия път — изрече нехайно Шарл.

Паша се сепна.

— Не съм казвал, че ще ходя.

— Просто ми се изплъзна от устата — оправда се Шарл. — Хайде да идем на дербито в Епсом.

— Ако вече не съм в Гърция.

— Не сме длъжни да ходим.

— Заминавам, Шарл. Не останах заради Трикси Гросвенър. И няма да остана заради никоя жена.

— В такъв случай, баронеса Ласел ме помоли да спомена пред теб, че тази вечер ще си бъде у дома.

— Четири сутринта е — напомни му Паша.

— Всъщност тя обясни, че изобщо ще си е вкъщи. Изрече го със сластния си контраалт. Казах ѝ, че ще си помислим.

— Ние? — Паша се усмихна.

— Последния път, когато бяхме заедно, тя доста се забавлява. — Шарл надникна иззад завесата на прозореца. — Съвсем наблизо е.

Паша погледна часовника на стената с напрегнатата концентрация на човек, пил часове наред.

— В колко часа трябва да се явим на делото?

— В десет.

— И си напълно подготвен?

— Няма какво да се подготвям. Феликс намери завещанието. Клуе ще му хвърли един поглед и ще им нареди да платят.

- Значи разполагаме с времето до девет.
— Пет часа с достъпните и щедри прелести на Каролин.
— Може само да погледам...
— А може слънцето тази сутрин да не изгрее.
— Твърдо ли си решил да ме завлечеш там?
— За да спреш да мрънкаш.
— Не мрънкам.
— Е, тогава?

Паша положи ръце върху облегалките на креслото и се изправи след кратко колебание.

- Надявам се да се представи възможно най-добре.

До будоара на баронесата ги придружи висок и снажен лакей, тъй като тя си падаше по едрите мъже.

— Шарл, Паша! Влизайте! — Издокарана във феерична розова нощница, в която изглеждаше изкусително женствена, Ласел им махна от леглото. — Клод, донеси още шампанско! — Погледът ѝ се отмести от лакея към посетителите. — Искате ли и една малка среднощна закуска?

Шарл отхвърли предложението от името и на двамата.

— Елате тогава да разгледаме новата ми порнографска книга — предложи тя със съблазнителна интонация. Ласел беше точно модния за момента в Париж тип — миньонка, парфюмирана и предизвикателна. И бяла като току-що паднал сняг. — Илюстрациите си ги бива. — Млада и бездетна вдовица, от доста време Каролин Ласел наваксваше изгубеното, след като възрастният ѝ съпруг бе починал, за неин късмет. — Като не дойдохте тази вечер, реших, че може да ви е прелъстила принцеса Катулания.

— Паша предпочете алкохола. Бяхме в Джокей Клъб — обясни Шарл и тръгна към нея по розовия килим.

— Убедихте ме — изрече тя весело. — Паша, скъпи, защо си толкова намусен — запита Каролин дяволито и нацупи розовата си уста. — Говори се, че страдаш от любовна мъка.

Паша спря наред стаята, като ударен от гръм, и ѝ хвърли убийствен поглед.

- Ти си абсолютна кучка, Каролин. — Гласът му бе меден.

— Хайде, Паша, това не е смъртен грях — измърка тя сладостно, без изобщо да се притеснява от двамата си любовници. — Позволено ти е да страдаш от любов.

— Ако ти се ще някой да те нашиба с камшик тази вечер — заяви хладнокръвно Паша, възвърнал самообладанието си, — ще го сторя аз. — С тези думи се отправи към огромното кресло, което бе поръчала специално за него.

— Явно нямаш желание да говориш за хубавата англичанка, която си спасил?

— Нямам желание, освен ако ти не желаеш да обсъждаме съпруга ти.

Изражението ѝ се промени на секундата и закачливостта ѝ изчезна.

— Туш, скъпи! Нека разискваме по-приемливи неща.

Омъжена на шестнадесет години за стар развратник и вдовец, надживял две съпруги и с внуци, по-възрастни от нея самата, последните осем години от живота ѝ с него не бяха от най-приятните.

— Паша заминава за Гърция, за да се погрижи за освобождаването на Гюстав — намеси се Шарл, променяйки темата.

— Бедният Гюстав — възкликна съчувствено Каролин. — Ще можеш ли да го спасиш?

— Аз не, но Шарл може — отвърна Паша и се отпусна в мекото кресло, тапицирано с елегантна розова кожа.

— А ти ще стреляш по турците и ще спасяваш Гърция — изрече Каролин с усмивка.

— Де да беше толкова лесно. Колкото и да застреляш, султанът изпраща още. Намира ли ти се коняк. — Паша се свлече в креслото, вкиснат, недоволен и още по-сексапилен с лошото си настроение. Беше съвършено елегантен. Диамантените му копчета проблясваха, докато се наместваше и кръстосваше дългите си крака.

— Клод ще ти донесе. Да ви почета ли малко? — Каролин взе порнографската книжка. — Май всички имаме нужда да се поразсеем.

Паша не отвърна, но Шарл се съгласи и Каролин започна да чете историята на някакъв младеж, въведен в тайнствата на любовта от метресата на баща си.

Когато лакеят с шампанското влезе и я прекъсна, Каролин му нареди да донесе на Паша коняк. После напълниха чашите си и тя

продължи да чете.

Шарл, седнал до баронесата, разглеждаше пикантните илюстрации и вмъкваше забележки, които от време на време привличаха и вниманието на Паша. Но след като му донесоха бутилката коняк, той проговаряше, само когато му задаваха някакъв въпрос.

Към края на първата история Каролин вече бе съблякла халата си и бе останала по тесен розов корсет и копринени чорапи. В този вид продължи да чете с още по-дрезгав глас.

Когато стигна до абзаца, в който се описваше как на младежа му правят фелацио, тя затвори книжката.

— Стига толкова. Предпочитам истинските неща пред тези цветни картинки. Дайте да видя какво мога да сторя, за да ви ги вдигна. — Разгорещеният ѝ поглед обходи двамата мъже.

— Не мога да откажа на такова предложение — отвърна бавно Шарл.

— Паша, буден ли си или да я караме без теб?

Паша вдигна поглед.

— Ще изчакам малко.

Шарл и баронесата се спогледаха, но Паша вече беше притворил очи. Мислите му се рееха далеч от копринения будоар.

След малко обаче остави чашата си и се надигна от креслото. Двойката вече бе прехвърлила любовните занимания в леглото. Горещата сцена не предизвика никаква реакция в него. Черните му очи останаха безстрастни. Той се обърна и без да каже и дума, напусна стаята.

Когато излизаше от къщата, слънцето тъкмо изгряваше. Усещаше празнота. Не помагаша нито пиенето, нито компанията на други хора. Припомни си изгревите в Бърли Хаус, лъчите, процеждащи се през прозорците на втория етаж, озарявайки малката стая на Трикси във фантастични отблясъци. И прекрасната ѝ усмивка на събудане, която можеше да затъмни самото слънце.

Липсваше му. А не трябваше.

Никога не бе тъгувал за жена.

Единствено усмивката ѝ, гласът ѝ, присъствието ѝ щяха да излекуват чувството за загуба, което изцеждаше всичките му сили. Но

това лечение означаваше женитба, а още не беше готов да жертва независимостта си.

Напсува тази ужасна ситуация.

Слава на Господа, че скоро заминаваше за Гърция.

ГЛАВА 7

Опелото бе кратко — безпрецедентно кратко. Клоар побесня, когато стана ясно, че завещанието е било укрито. Пет минути след началото на съдебното заседание той заяви:

— Мосю Клоар, наследството или ще бъде дадено на невръстния ви племенник, или ще отидете в затвора. — Изглежда адвокатата на Клоар, който понечи да каже нещо, и продължи: — И ако тези разпореждания не бъдат изпълнени незабавно, ще наложа значителна глоба. Съдът отсъжда в полза на ищеца. Искането ви се отхвърля. Приятен ден, господа.

Жером Клоар изхвърча от заседателната зала като ураган, а Филип подтичваше след него.

— Още тази нощ заминаваме за Англия! Момчето ще изчезне, а Клуе може, ако иска да се обеси.

— Не мисля, че това е най-умното решение — възпротиви се Филип.

— Аз пък не ти искам мнението — изрева Жером. — Стой си тук! Като си толкова принципен, по-добре не идвай.

— Вече не е въпрос само на пари. Не си струва да се жертва нечий живот.

— Става въпрос за страшно много пари. — С Жером не можеше да се спори, когато освирепееше. — Момчето изчезва. А ако се спомине в някое сиропиталище, още по-добре.

— Попечителството е най-умното, което можем да сторим за момента — изрече с известно облекчение Филип. Огромен брой нежелани и незаконни деца обитаваха сиропиталищата, отхвърлени от едно общество, което считаше незаконнородеността за нещо по-срамно от това, безжалостно да ги оставиш на произвола на съдбата. — А майката? Дюра е на нейна страна.

— За нея ще се погрижат Гросвенърови! Не ме интересува как. Момчето е единствен наследник. Той е наш проблем.

След два дни, същата сутрин, когато Паша отплава от Марсилия за гръцкото пристанище Навпилия, Орди отвори вратата и се изправи пред група мъже. Хари Гросвенър с мрачно изражение, селският пристав и двама по-възрастни, единият — висок и заплашителен, а другият — дребен и пухкав, упорито избягващ погледа ѝ.

— Кажи на господарката си, че сме дошли да я видим — изрече извинително приставът.

— Веднага! — нареди Хари Гросвенър.

— Имам заповед, мисис Орди — измърмори приставът и показва на икономката някакъв документ. — От съдия Бенсън е. — Лицето му се изчерви от неудобство. — По-добре намерете лейди Гросвенър.

Сърцето на мисис Орди се сви и тя отстъпи назад. Съдия Бенсън бе известен с жестокостта си. Миналата година бе пратил двама браконiere на бесилото, въпреки че мъжете го бяха сторили, за да спасят семействата си от гладна смърт. Насърчаваше и хайките сред дребните земевладелци, въпреки че ропотът и възраженията срещу тази саморазправа се радваха на все повече симпатия в Парламента.

Орди остави мъжете в приемната и побърза да предупреди Трикси. Тя и Крис тъкмо четяха книжка.

— Лорд Гросвенър е. Този път с Арчи. Аз ще почета на Крис, докато вие говорите с тях. — Изразът на лицето ѝ издаваше страха ѝ.

— Само те двамата ли са? — попита хладнокръвно Трикси.

— Четирима са. Жалко, че мистър Дюра си отиде.

— Той не може да стои тук и да ме пази от всеки неканен гост в живота ми — изрече небрежно Трикси, защото не желаше да плаши детето. — Връщам се след малко, Крис. Покажи на Орди колко хубаво можеш да четеш тези рицарски истории.

— Дуелирали са се още дванайсетгодишни, Орди — изрече малкият със страхопочитание. — И виж какви огромни мечове са имали! Можеш да ги вдигнеш само с две ръце!

Поуспокоена, че Крис не забеляза тревогата на икономката, Трикси ги остави в детската стая и след като хиляда пъти си повтори мислено, че трябва да се държи смело и достойно, изправи рамене, притвори очи и слезе по стълбите, за да се срещне с четиримата мъже в приемната.

— Дошли сме за момчето — каза Хари Гросвенър. Погледът му бе безжалостен.

Трикси се закова на стълбите и сграбчи парапета така, че пръстите ѝ побеляха.

— Той е мое дете. Не можете да ми го вземете. — Сърцето ѝ щеше да изхвъркне.

— Клоарови са дошли, за да го припознаят — прехвърли триумфиращ отговорността Хари.

— Имам адвокат. Не можете да го направите. Ще ви съдя.

— Заповедта е подписана от съдия Бенсън. Доведи ни момчето — нареди ехидно Хари, — или сами ще си го вземем.

За миг ѝ се стори, че ще припадне. Как бе възможно законът да е толкова жесток?

— Той е само на четири годинки!

— Доведи го.

Гласът му бе толкова студен, че Трикси изпадна в шок, което вля свеж адреналин във вените ѝ. Съзнанието ѝ превключи на бързи обороти и започна да прехвърля възможните варианти.

— Как ще го отведете от собствения му дом? Не вярвам, че е възможно!

— Кажи ѝ Прайн — изкомандва Хари Гросвенър.

— Много извинявайте, ма'ам, но съм дошъл да се погрижа заповедите на съдията да се изпълнят.

Завладя я такъв ужас, че се наложи да поеме дълбоко въздух няколко пъти, преди да успее да проговори.

— Къде ще го водите, Арчи?

— До Дувър, ма'ам, на парахода за Франция.

— Идвам с вас! — Нужно ѝ бе време да помисли и да намери начин да се измъкне от тази кошмарна ситуация.

— И дума да не става — отсече Жером Клоар.

— Нека придружа Кристофър поне до Дувър — помоли ги тя. — Иначе няма да дойде с вас, без да се вдигне шум. Предполагам не държите да привлечете много възмутени погледи, докато натиквате насила едно пищящо дете в парахода. А аз мога да направя така, че да не ви създава проблеми.

— Идеята не е чак толкова лоша — каза Филип. — След като веднъж го качим на парахода, ще му осигурим отделна каюта.

Докато Жером Клоар обмисляше какво да отговори, Трикси се молеше горещо. Трябваше ѝ време, а дори единият час до Дувър можеше да ѝ позволи някаква маневра и някакъв начин да избяга.

— Пищящото дете наистина ще привлече вниманието — съгласи се Хари Гросвенър, който се вълнуваше само от това, момчето час по-скоро да изчезне от Англия. — Нека жената да придружи копелето.

Арчи Прайн бе изпълнил немалко неприятни задължения, защото като съдебен пристав бе длъжен да спазва закона, дори тогава, когато законът очевидно грешеше. Но това да надзирава едно съсипано от мъка дете, отнето от майка му от мъже с каменни сърца, го накара да си зададе въпроса дали настоящата му задача все пак не излизаше извън рамките на закона.

— Добре, тогава — избоботи Жером, — ще запушваш устата на копелето. Имаш десет минути да му събереш дрехите.

— Благодаря — прошепна Трикси с престорено спокойствие. — Ей сега идваме.

— Отиди с нея, Арчи — нареди грубо Хари. — И не се опитвай да избягаш — предупреди я той.

— Да, сър! — Трикси имитира покорство, но мислено прехвърляше маршрута от Бърли Хаус до Дувър: двете пощенски станции, спускането по хълма, дюкяните, фермите и улиците към пристанището. Дори изчака приставата в коридора на горния етаж, като се надяваше, че той ще ѝ даде някаква идея.

— Наистина съжалявам — прошепна Арчи. — Тия са истински главорези, така да знаете.

— Съдия Бенсън има ли понятие, че Крис е само на четири години? — попита Трикси и сърцето ѝ се вледени при мисълта за ужаса, който щеше да завладее детето ѝ.

— Него нищо не го интересува, ма'ам — отвърна Арчи, докато крачеше до нея по коридора. — Той няма душа.

— Ти си баща, Арчи. Как би постъпил на мое място?

— Бих желал да ви помогна, лейди Гросвенър, но аз съм следващият, на когото ще метне въжето на врата.

— Но ако всъщност не си бил там? — Трикси наблюдаваше изписаните на лицето му противоречиви емоции. — Тогава могат ли да те обвинят?

— Считам, че не. Но тия са гадна шайка. По-студени от цица на вещица, с извинение. А онзи високият е същински дявол.

— Някой от тях има ли оръжие?

— Само аз, ма'ам.

Трикси се усмихна за пръв път.

— А аз съм много добър стрелец.

— Познавах баща ви. Няма как вие да не сте добър стрелец. Но не убивайте никого, ма'ам, щото ще имате още по-големи неприятности. И не ща да знам нищо, Ваша Милост, така че да мога да се кълна в Библията в съда, ако трябва.

— Арчи, от теб искам само да гледаш настрани за десетина минути, докато си опаковам нещата.

— Те всъщност казаха само да дойда с вас. Не дадоха други инструкции.

— Надявам се, че и не очакват една дама да разнася цял арсенал със себе си.

— Толкова са проклети, че не знам какво да кажа.

— Ако останеш в детската с Крис, аз ще накарам Орди да го приготви и ще дам няколко поръчки на Джейни. Ако случайно се качат горе, ще съм в съседната стая. Моля те!

— Имате само десет минути, ма'ам. Желая ви късмет. Тия наистина са много гадни господа.

Арчи се запозна с Крис и след като забеляза пистолета му, детето вече не се интересуваше от нищо друго. Изобщо не забеляза как майка му и Орди се изнизват от стаята.

Орди отиде да каже на Кейт да опакова дрехите на Крис, Джейни бе изпратена да доведе Уил от конюшните, а в това време Трикси, паникьосана и ужасена, изтича в стаята на баща си. Никой не я ползваше, откакто беше починал, и във въздуха все още витаеше някакво странно усещане за присъствието му. За един кратък миг изпита невероятна носталгия по семейството си. Сега трябваше сама да се бори едновременно с Гросвенърови и Клоарови. Но в този момент сантиментите нямаше да ѝ свършат никаква работа. Спасението бе единствено в собствената ѝ решителност. Извади един куфар от гардероба и отиде до оръжейната на баща си. Като истински колекционер, той държеше оръжията в стаята си, за да им се възхищава. Взе три пистолета от витрината, бързо ги зареди и ги

сложи в куфара. Последваха ги шепа патрони и два ловджийски ножа. За миг се замисли дали да не вземе и малката пушка, но накрая се отказа. Трябваша ѝ само оръжия, които лесно можеше да скрие.

Върна се бързо в стаята си и нахвърли в куфара малко лични вещи. Рокля, чисто бельо, два чифта чорапи. Остави място и за нещата на Крис, в случай че отвореха куфара. Нямаше още оформен план в главата си, но ѝ беше ясно, че поне за известно време се налагаше да не се появяват в Бърли Хаус.

После отвори чекмеджето, за да вземе пари. Погледът ѝ попадна върху адресите, които ѝ беше оставил Паша. Ръката ѝ застина и вниманието ѝ се прикова от изписания с неговия почерк лист. Грабна го импулсивно, сгъна го на две и го пхна в куфара. Поне за момента не смяташе да стига чак до Франция, Паша не ѝ бе чак толкова близък приятел, а опасността бе твърде непосредствена, за да обмисля нещо далечно.

На всяка цена трябваше да се отърве от враговете си, преди Дувър. След това тя и Крис щяха да се скрият на север и да стоят там, докато заплахата отmine. Можеше да постъпи някъде на работа като гувернантка. Или като конен треньор, помисли си с усмивка, която поне за миг прогони страха ѝ. Но веднага след това ужасът я обзе с пълна сила, осъзнала жестоката действителност. Затвори куфара и изтича в детската стая.

Уил я чакаше в коридора заедно с целия останал персонал. Трикси делово започна с нарежданията. Не можеха да избягат по задното стълбище, защото щеше да го отнесе Арчи, затова Уил щеше да следва възможно най-дискретно каретата с два от най-добрите състезателни коне. Трябваше да вземе със себе си пари и бижута.

— И римските монети на татко ви — предложи старият слуга.

Трикси се поколеба.

— Той би продал и душата си за детето, Ваша Милост — навъси се Уил. — И не би пощадил тия монети.

— Добре — съгласи се тя, жертвайки накрая и последната семейна ценност. — Вземи и тях.

— Ако успея да ви изпреваря с конете — предложи Уил, — мога да махна малко дъски от моста точно при Клостър Вейл.

— И когато всички излязат да огледат повредения мост...

— Вие с Крис стойте близо до каретата.

— Където ще се появиш ти с конете. Дали да не си изкарваме прехраната като горски разбойници, а, Уил — предложи весело Трикси, виждайки светлина на хоризонта. — Доколкото разбирам, мислим еднакво разбойнически. Вземи и няколко пистолета — добави хладно тя.

— Взех.

— Арчи не може да ни помогне с нищо, но няма и да ни пречи.

— И по-добре да не пречи. Приятели сме от петдесет години. Тръгвайте — нареди Уил. — Орди каза, че имате само десет минути.

Трикси кимна.

— Ще се върнем при първа възможност — заяви тя приповдигнато, тъй като не искаше да оставя със сълзи в очите хората, които ѝ бяха като семейство.

Кейт се опита да се държи храбро, но брадичката ѝ потрепери. Гледката на нейното момиченце, което не по своя воля се бе превърнало в силна жена, едновременно я караше да се гордее и я натъжаваше. Джейни обаче не успя да сдържи сълзите си, тъй като бе твърде млада за подобен удар. Орди изрече само:

— Ние ще се грижим за Бърли Хаус, докато ви няма, миси. Бог да е с вас.

Трикси ги прегърна един по един, след което ги отпрати, влезе в детската стая и каза на Крис, че отиват на екскурзия до Дувър. После го хвана за ръка и докато вървяха към гостната, го заплесваше с приказки за нещата, които ще видят. Сама носеше куфара си, а Арчи ги следваше с чантата на Крис.

Когато видя мъжете, детето се притисна до майка си, наполовина скрито зад полата ѝ, сякаш долавяше злите им помисли. Жером отпрати Трикси и Крис с рязко движение на главата и всички излязоха в пълно мълчание. След като му прошепна нещо, Хари Гросвенър се качи на коня си и си тръгна, без дори да погледне към четиригодишното момченце, което обричаше на мизерия.

В каретата никой не продума нито дума. Филип захърка, а Жером зяпаше през прозореца. Трикси наблюдаваше как познатите места се изнизват покрай тях и броеше минутите, които им оставаха до моста. Преди да се качи при кочияша, Арчи бе сложил куфара ѝ най-отпред в багажното отделение. Не беше посмяла да помоли да го оставят в купето и сега се опитваше да си представи мислено разстоянието от

седалката си до него. Безмълвно преценяваше секундите, броя на стъпките и какво да каже на Крис, за да не се уплаши.

Опита се да изглежда спокойна.

Кой би си помислил, че ще ѝ се наложи да се бие за живота си заради Тео? Той ѝ бе предложил утеха в момент на най-дълбоко отчаяние, след като три години не бе познала нищо друго, освен грубости. Бе самото възплъщение на свободата и радостта тогава, когато тя се бе отказала от всякаква надежда. А сега, заради парите му, мъжете, седнали срещу нея, искаха Крис да умре.

Знаеше какво означава сиропиталище, защото в пресата периодично избухваха скандали и излизаха наяве всички позорни подробности около тези гнезда на жестокостта. Но справедливото обществено възмущение скоро заглъхваше и бизнесът с погубването на нежелани деца продължаваше, а публичните разкрития само временно раздвижваха застоялата повърхност на обществената съвест.

Трябваше да стигне до pistolетите си, независимо по какъв начин.

Двете малки крайпътни села се изнизаха до прозорците на каретата. После плавно се спуснаха към Клостър Вейл. Пулсът ѝ се ускори. Още половин миля!

Не след дълго чу натискането на спирачките и скърцането на колелетата, които се мъчеха да удържат тежестта на каретата. Возилото се люшна и разбуди хъркащия мъж.

Блестящата му плешива глава се надигна. Зачервен от съня, той примигна на слънчевата светлина.

— Къде сме? — измърмори сънено.

— Все още в тази забравена от Бога страна — просъска брат му и вечно смръщеното му лице се свъси още повече, след като погледна през прозореца към стръмнината.

— Кочияшът да гледа да удържи това нещо.

Интонацията му разбуди Филип напълно. Той внезапно подскочи на седалката, наведе се и също надникна през прозореца.

— Дали да не слезем — прошепна боязливо.

— Имай малко смелост, за бога!

Резкият отговор изчерви още повече Филип.

— Що ли не си останах вкъщи? — заяде се той. — Пък ти си демонстрирай какъв си куражлия.

— Което може да се каже и за всичко останало.

— Не виждам какво чак толкова правиш. Момчето можеше да бъде доведено във Франция от всеки.

— Не, не от всеки. Трябваше аз да го свърша, както вършат всичко, докато през това време някои хленчат и се оплакват. Млъквай, да те вземат дяволите!

Внезапното пътуване бе изнервило и двамата и настроението на Филип Клоар не бе по-добро от това на брат му. Той замълча и се нацупи като несправедливо наказано хлапе.

Клоарови май всеки момент ще се хванат за гърлата, помисли си Трикси. Не бяха никак единопдушни. Незначително предимство, но си струваше да го има предвид.

Най-после каретата стигна до склона. Дланите ѝ се изпотиха, сърцето ѝ се разтуптя. Разбираше, че това навярно е единственият им шанс за свобода.

Трябваше да успее!

Псувните на кочияша предизвестяваха неприятност. С цялата си душа се молеше да е така. Малко след това каретата спря. Реши, че Уил си беше свършил работата и безпокойството ѝ намаля. Следващите няколко минути трябваше да протекат по план.

Жером Клоар свали прозореца, наведе се през него и изкрещя:

— Какво става, мамка му?

— Мостът е повреден — извика кочияшът.

Жером изруга, прибра глава, отвори вратата и слезе. Трикси затаи дъх и зачака Филип да последва брат си, но той не помръдна. При цялата ѝ изнервеност, не ѝ хрумваше нищо умно, с което да го прилъже. Мозъкът ѝ бе блокирал. Филип си оставаше разплут в ъгъла, скръстил ръце върху шкембето си и свил обидено устни. Трикси трескаво пресмяташе как да го раздвижи.

— Имате ли нещо против да изляза да видя какво става? — попита тя накрая, тъй като не можеше просто да седи и да гледа как единствената възможност ѝ се изплъзва. Посегна към вратата. — Ела, Крис! — Опита се да говори спокойно, сякаш бяха излезли с приятели на пикник. — Ела да видим какво е станало с моста.

— По-добре не го правете — измърмори Филип.

— Искате да кажете, че брат ви не би ме пуснал да изляза? — запита тя невинно.

— Аз няма да ви пусна — отсече грубо Филип и се поизправи на седалката за повече авторитет.

Трикси задържа ръката си на дръжката на вратата, като се чудеше дали ще посмее да скочи заедно с Крис, дали Филип ще успее да я спре и дали по-големият брат не е достатъчно наблизко, за да осуети бягството им.

— Наблюдавай жената — извика Жером откъм моста с нетърпяща възражение интонация.

— Пази си я сам — измърмори Филип, положи глава на кожената облегалка и затвори очи.

Спасена от раздора между братята, помисли си с благодарност Трикси, и отвори вратата. Погледна към моста и прецени на око разстоянието до Клоар. Беше на около петдесет метра и гледаше към реката. Обърна се, взе Крис, скочи на земята и изтича зад каретата. Милият Арчи, помисли си тя, беше оставил куфара ѝ най-отгоре. Извади го и прошепна:

— Уил идва да ни вземе! — Крис висеше на врата ѝ и Трикси го прегърна още по-здраво. — Нито думичка! Ще играем на войници и на разузнаване.

— На шпиони ли?

— Много важна шпионска мисия. Ако успеем, лично кралят ще ни награди.

— Ще мълча — обеща детето и затегна хватката си около врата ѝ.

Трикси отвори куфара и извади заредения пистолет.

— На ваше място не бих го правил.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Обиденият и нацупен Филип я гледаше.

— Останете си на мястото или ще стрелям — предупреди го тя с надеждата, че звучи достатъчно заплашително.

— Няма да стреляте.

Дотук със заплашителността.

— Жените не стрелят — самоуспокои се той.

По дяволите! Всеки с капка мозък би проявил някаква предпазливост при вида на пистолет, без значение кой го държи. Но може би наистина нямаше да може да стреля, защото така щеше да

предупреди брат му. От друга страна обаче, ако не стреляше, с Крис отново щяха да се окажат пленници.

— Не се шегувам — увери го Трикси с намерението да спечели малко време. — Ако се приближите, ще стрелям.

— Че ти дори не знаеш как се стреля с това голямо и тежко нещо. — Филип пристъпи към нея. — Бъди разумна и го махни.

Трикси си припомни съвета на Арчи да не убива, а само да обезврежда, и натисна спусъка. Изстрелът бе заглушен от воя на Филип, който отекна в долината, огласи небето и почти стигна до Лондон. Но Трикси не му обърна никакво внимание, тъй като вече тичаше към дърветата край пътя. Жером тутакси се обърна и се втурна след нея. Големият, обут в ботуш крак на Арчи обаче се оплете с неговия и той се изтърколи с главата надолу по склона.

— Простете, сър — извини се Арчи и му протегна ръка, за да се изправи. В този миг обаче отново се подхлъзна и се стовари върху него с цялата си тежест.

— Скапан смотаняк! — изкрещя Жером и лицето му така почервения, че Арчи си помисли, че ще получи удар пред очите му. — Разкарай се от мен!

Арчи хвърли един поглед към хълма, зърна приближаващия се към каретата Уил и се облегна върху гърдите на Жером с всичките си килограми.

— Мамка ти! — опита се да си поеме дъх Жером.

Привидно, за да се изправи, Арчи заби лакътя си в гърдната му кост.

Конете наостриха уши от писъка, който предизвика и лека усмивка у кочияша, изтърпял вече на собствен гръб злобата на Жером от Дувър насам.

— Слава богу — задъха се с огромно чувство на благодарност Трикси, застанала на ръба на пътя, докато Уил пришпорваше конете към тях. Помисли си, че чудеса наистина стават. — Дръж се, съкровище — прошепна на Крис. — Уил вече идва!

Само след миг му подаде детето, а самата тя се метна на другия състезателен кон.

Като млад Уил бе виртуозен жокей, а Трикси още десетгодишна бе възприела от него всички тънкости. Затова двамата препуснаха като вятъра и след минути Клоарови изчезнаха от погледите им, а на

следващия кръстопът — и от живота им. Трикси спря, за да реши в коя посока да поемат, и каза:

— Ще се чувствам по-сигурна на юг, а и така ще съм си по-близо до дома.

— Да, но и те очакват, че няма да тръгнете на север. — Уил разговаряше със същата спокойна интонация като господарката си, защото внимаваше да не изплаши момчето в ръцете си, което възприе бясното препускане като поредното приключение в един изпълнен с преживявания ден. След като обсъдиха накратко възможностите, решиха все пак да тръгнат на север и след няколко часа групичката навлезе в Рамсгейт. Наеха стаи в гостилницата на брега под измислени имена и докато Крис си играеше с един дървен кораб, оставен от предишен наемател, преброиха с какво разполага Трикси, за да живее.

Сумата бе ужасяващо малка, а изплащането на следващата пенсия от баща ѝ предстоеше чак след два месеца.

— Монетите ще спасят положението дотогава — каза Уил. — На нас в Бърли Хаус не ни трябва нищо.

Трикси обаче осъзна, че дори да продадяха монетите, пак се налагаше да започне работа.

— Ще трябва да си намеря работа — изрече гласно тя.

— За жена с дете не е толкова лесно — отбеляза Уил.

И всичко сякаш замря за миг — биенето на сърцето ѝ, плискането на вълните под прозореца, ритъмът на цялата вселена.

— За това пък изобщо не се сетих. — Пое си въздух. Съвсем наивно бе сметнала, че млада жена като нея, с добро образование и благороден произход, би намерила работа като гувернантка, компаньонка на дами, болногледачка или икономка. Но с дете на шията...

— Аз ще остана и ще си намеря работа — заяви твърдо Уил.

— Не! Няма кой друг да се грижи за конете. — Отглеждането на чистокръвни коне бе един от основните доходи на домакинството ѝ. Когато продадяха някой състезателен кон, в Бърли Хаус разполагаха с пари поне за шест месеца напред.

— Можем да поискаме помощ от Паша — предложи тогава тихо Уил.

— Не, Уил. Не го познавам чак толкова добре. Унизително е.

— Той искаше да ви помогне, преди да си тръгне. Така поне каза.

— И какво още каза? — попита Трикси, защото се сети за тайните разговори между Паша и Уил.

— Беше загрижен. Заради Гросвенърови и Клоарови. И се оказа прав — измърмори ядно слугата. — Каза ми да пратя да го повикат, ако някога се окажете в беда. И наистина го мислеше, миси.

— Намеренията му са били благородни, убедена съм, но предпочитам да не падам на колене пред Паша Дюра. Няма да ме разбереш. — Той постоянно бе обграден от жени, които му искаха услуги — сексуални и всякакви други. Краткото ѝ посещение при модистката я бе уверило в ролята му на благодетел. — Ще се оправя сама.

— Гросвенърови няма да отстъпят.

Като че ли имаше нужда да ѝ го напомня. Тази мрачна мисъл непрекъснато я потискаше. Дори Клоарови да напуснеха Англия, дори да успееше някак да свързва двата края с Крис далеч от Бърли Хаус, перспективата да се завърне необезпокоявана въпреки че твърде мъглява.

— Дай да видим дали можем да продадем тези монети — изрече тя рязко. — След това ще мисля за поредния проблем. — Изведнъж всичко ѝ се стори по-страшно, отколкото можеше да понесе: тъмно бъдеще, непосредствена заплаха за сина ѝ, мизерия далеч от дома. — Денят беше отвратителен, Уил — прошепна Трикси и умората изведнъж я надви. — Точно в този момент не мога да се справя с нищо повече.

— Ще кажа да донесат обяда — изрече бързо слугата, — а утре ще потърся купувач за монетите. Не се притеснявайте, миси! Ще се справим.

На сутринта Уил не само намери купувач, но и взе в свои ръце задачата да изпрати на оставения му от Паша адрес писмо, в което описваше последните събития и го молеше за помощ. Един капитан на лодка обеща да отнесе писмото в Кале още на следващия ден. После убеди Трикси да не започва да си търси работа веднага, поне докато той не се върне в Бърли Хаус и не разбере нещо за намеренията на Гросвенърови. Надяваше се, че междуременно Паша ще получи писмото и ще отговори. Накрая, за да не предизвика никакви

подозрения, в случай че Клоарови или Гросвенърови бяха организирали издирване, си тръгна, като обеща да се върне след седмица.

Следващите дни протекоха в размисъл и тишина. Единствената грижа на Трикси бе да забавлява Крис. Купи по още един комплект евтини дрехи и за двамата. Гледаше да не харчи много. Взе и малко нови играчки, както и няколко книжки, които Крис много хареса. Когато не издържаха да стоят затворени в малката стаичка, се разхождаха по брега. На два пъти си купиха ябълков пай от сладкаря и седнаха да го изядат на кея, докато наблюдаваха прилива.

Но спокойствието им не продължи дълго, защото, когато се прибираха в стаята си следобеда на третия ден, съдържателят привика Трикси и ѝ каза, че е дошъл пратеник от Боу Стрийт и е разпитвал за тях. Търсел жена и четиригодишно дете. Описанието отговаряло на тяхното.

— Говореха за отвличане на дете — прошушна съдържателят, — но вие не приличате на похитителка ма'ам, затова сметнах, че ще е добре да знаете. — Той ѝ намигна. — Жената и аз разбираме от хора, все пак въртим това място от двадесетина години. Явно момчето не се бои от вас. Но все някой в града може да се поблазни от наградата.

При думата „награда“ Трикси пребледня.

— От колко време е в града този пратеник? — Вече пресмяташе колко ѝ остава, докато я разпознаят.

— От скоро. Разпитвал първо в хотелите в центъра. Ма'ам, ако ви трябва превоз до Континента — предложи ѝ той тихо, — познавам човек, който може да ви помогне.

Предложението я шокира. Нима приличаше на престъпница, която трябваше да бяга от Англия? Но трезвата мисъл надделя над първоначалната реакция и Трикси осъзна размера на опасността.

Пратениците от Боу Стрийт бяха ловци на глави, а по петите ѝ ги бяха пуснали или Гросвенърови, или Клоарови.

Учуди се на хладнокръвието, с което прие ситуацията. Като страничен наблюдател. Отхвърляше възможности една по една толкова дистанцирано, че за миг се зачуди дали от истерия не бе преминала в кататонична летаргия.

Докато се върнеше Уил, щяха да минат доста дни, затова трябваше да се справи сама. Щеше ли да намери друг скришно място в Англия? А ако избягаше в Европа, Клоарови нямаше ли да я открият още по-лесно?

— Закъде ще отплава приятелят ви? — Сякаш отговорът щеше да реши дилемата.

— За Кале, ма'ам. След два часа.

Това бе много близо до Париж. И до Клоарови. И до Паша, замисли се тя с тиха носталгия, която я удиви. Какво можеше да очаква от мъж с неговото реноме? Какво щеше да каже той, когато се озoveshe пред вратата му? Представата за шокираното му изражение потисна първоначалния ѝ импулс. Невъзможно! Не можеше да иска от него да се погрижи за нея, сякаш ѝ бе задължен. С Крис щяха да намерят убежище в Англия.

— Ето го, ма'ам — извика тихо съдържателят, сочейки през прозореца към високия як мъж, който се беше запътил към гостилницата.

— Как да открия приятеля ти? — Решението бе взето на секундата.

— Жена ми ще ви покаже. — Дръпна я от прозореца. — Побързайте!

В кухнята припряно се разбраха съдържателят да задържи с приказки ловеца на глави, докато жена му преведе Трикси и Крис по страничните улички към пристанището.

— Ще ви донеса нещата възможно най-бързо.

— Когато дойде моят човек, Уил, кажете му, че съм отишла при Паша.

След малко двете жени и Крис вече тичаха по тесните улички.

ГЛАВА 8

По времето, когато Трикси и Крис отплаваха от Рамсгейт, Паша тъкмо акостираше в Навпилия. Бързата корвета от флота на Дюра в Марсилия се придвижи за рекордно време, а новините за поражението на гърците при Кромиди стигнаха до него още преди да отплават. Возеше със себе си два топа, шест оръдия, шест хиляди пушки, байонети и амуниции, както и медикаменти и двама хирурзи, които щяха да работят в лазарета, който Паша финансираше в гръцката столица. И най-важното — беше взел шест хиляди долара в испанско злато.

Крепостта Навпилия бе пълна с наемници. В Гърция от миналата година насам щедро се изсипваха военни подразделения от Англия. Всеки мъж с някакво обществено положение се беше самообявил за началник на въоръжена група. Освен тях по улиците дефилираха и стотици цивилни, следвани от пъстри шотландски полички. Изобщо навсякъде гъмжеше от галантни младежи в живописни одежди и с богато инкрустирани оръжия.

— Имаме си цял куп фанариоти, аптекари, чиновници и бръснари, които се правят на войници — махна с неподправено отвращение към преминаващия парад ординарецът на Паша. — Дойдоха да забогатяват шивачи чак от Янина и Солун.

— Някое от тези контета има ли изобщо намерение да излезе от града и да отиде на фронта? — запита язвително Паша.

— Защо, след като им се плаща и им се дава порцион като на наемници фантоми, да не се разхождат наоколо с конярите и свирачите. Пазарите в Триполица, Навплион, Мисалонги и Атина са наводнени с бродирани жакети, позлатени ятагани и инкрустирани със сребро пистолети за всичките тези оперетни войници.

— Добре поне, че лондонските брокери не са единствените, които забогатяват от английските заеми — отбеляза цинично Паша. — Ибрахим не го ли е срам този път да доведе дисциплинирани наемници?

— Обучени от ваши, френски офицери, ефенди — каза младият кипърец. — Те не са за подценяване, защото не са като арабите, които се разбягваха още при вида на гръцките войници. Макар че президентът Кондуриотис все още не иска да възприеме този факт. Преди месец се покачи на отрупаната си със злато арабска кобила и с шестима коняри отпред премина като някакъв генералисимус. След него се влачеше цяла тълпа секретари, охрана, свирачи и съветници и му отдадоха чест с топовни изстрели от укрепленията, от горната крепост и от корабите в пристанището. Няма нужда да ти казвам, че стоеше на седлото като чувал със сено, защото е ужасно дебел. Трябваше непрекъснато да го крепят двама коняри. Упражнението му се сторило страшно изнурително. Ездата до Триполица му отнела три дни.

Паша вдигна вежди, защото градът бе само на петдесет километра.

— А генералите му?

— Доктор Маврокордатос ли имаш предвид? Или Скурти — онзи възрастен моряк, когото той направи генерал-лейтенант?

— Исусе, кой тогава се бие?

— Не е президентът. След като отсъства две седмици от Навплион, без дори да е припарил до врага, той се разкая за тази си смелост и се върна обратно.

— А какво става при Наварино и Неокастрон? — Паша знаеше, че в края на февруари Ибрахим беше дебаркирал южно от двете крепости.

— Още се държат. Там е Макриянис с Бейзаде и Ятракос.

Паша се засмя.

— Изглежда ще трябва да прекарам пушките през Египетския залив. Макриянис сигурно вече изнемогва. — С младия военачалник бяха връстници и приятели от първата кампания през 1821 г.

— При състоянието на турската артилерия, дори флотата на Ибрахим няма да е проблем. А Мяулис е в залива с тридесет кораба.

— Добре. Ако вятърът позволи, отплаваме още тази нощ. А сега, Никос, заведи ме при Гюстав. — В Ксанти бяха разбрали, че са го пуснали от затвора. — Спасил се е на косъм от смъртта, така чух.

— Един месец в подземията е много време, ефенди. Жив е само благодарение на Божията милост. Другите, които са били с него, ги

избесиха на пазара в Превеза.

— Ти беше ли с Одисей, когато е измъкнал Гюстав?

— Бяхме десет човека. Трябваше да го пренесем през турските постове. Одисей ни беше казал, че Гюстав е толкова отслабнал и изтощен от изтезанията, че е на прага на смъртта. Смрадта и мръсотията в затвора били непоносими. Затворниците пъхали носовете си в ключалката на вратата, за да дишат чист въздух.

Тъй като му бяха известни турските методи за мъчения, Паша се намръщи.

— Ще оживее ли?

Никос кимна.

— Прескочи трапа и вече се възстановява. Благодарение на теб. Дипломатите действаха твърде бавно и предпазливо, консултът се боеше, че ако измъкне Гюстав, Исмаил бей ще го обеси за ташаците. Но парите винаги помагат при турците и албанците. На Исмаил бей дадохме пет хиляди гроша, за да не тъжи за някакъв си затворник.

— Кога ще може да се прибере вкъщи?

— Най-вероятно след две седмици. Но докторите в лазарета са против. Има дълбоки рани на краката от прангите.

Когато обаче Паша пристигна в лазарета, Гюстав успя дори да се усмихне.

— Мари ще се радва да те види поне цял — изрече весело приятелят му. — Тя бе тази, която се погрижи да бъдеш спасен.

— Както и ти, твоите хора и твоите пари. Благодаря ти. — Гласът на Гюстав бе немощен и след спадането на отоците се виждаше колко е отслабнало тялото му. Дълбоко хлътналите му очи издаваха предпазливост, която Паша досега не беше забелязвал.

— Никос ще се погрижи да се прибереш у дома, веднага щом докторите разрешат — заяви той и седна на края на леглото, изпълнен със съчувствие. — Радвам се, че си жив. Мари също ще е много щастлива.

Страхът в погледа на Гюстав се замени с топлинота.

— Единствено мисълта за нея ме спаси в оня ад — прошепна той.

— Казах й, че като се прибереш, ще я научим на ветроходство. Смяташ ли, че е възможно? — пошегува се Паша.

Гюстав се позасмя.

— Май няма да ни стигне цял живот. Но е сигурно, че ще ни прати на дъното на реката.

— Като я видиш, ѝ кажи, че не съм забравил обещанието си. Аз заминавам за Наварино. Ще предам на Макриянис много поздравии от теб.

— Предполагам, вече си чул, че наемниците на Ибрахим нямат нищо общо с армията на султана. И за разлика от тях са съвсем реална заплаха.

— Благодарение на офицерите французи. Не е лесно да стреляш по сънародници.

Гюстав помръдна глава на възглавницата в знак на отрицание.

— Не и когато се сражават на страната на турците. — Очите му се насълзиха. Ужасяващият спомен не излизаше от съзнанието му, мъртвите му приятели безпокояха сънищата му.

— Самата предпазливост съм — увери го Паша. — Не се притеснявай за мен. Никос ще следи да изпълняваш всички предписания на докторите, защото Мари те чака с нетърпение.

— Като се прибера в Париж, ще се оженя за нея, а семейството ми да си гледа работата.

— Хубаво. Тя те заслужава. А сега ми пожелай късмет, защото отивам да видя дали мога да помогна с нещо на Макриянис.

— Кажи му да избие няколко турчина от мое име — прошепна Гюстав.

— Убеден съм, че ще го стори с удоволствие. Искаш ли уши?

Погледът на Гюстав проблесна.

— Подобава ми да съм цивилизован, затова ще ти отговоря отрицателно.

Паша вдигна рамене.

— Ако си промениш мнението, Макриянис винаги има известно количество под ръка. — Докосна положената върху одеялото немощна ръка на приятеля си. — Оправяй се, mon ami, и Бог да е с теб по пътя за вкъщи.

По бузата на Гюстав се търкулна сълза и потъна в тъмната му брада.

— Дължа ти живота си.

— Не — прошепна Паша. — Оказал си се достатъчно силен, за да оцелееш. Това не е във властта на всеки. — Потупа го по ръката и

стана. — Ще ме поканиш ли на сватбата? — запита с усмивка.

— Ако оживееш.

— Такова ми е намерението. — Козирува и излезе.

Когато на сутринта корабът на Паша стигна до залива на Наварино, в него вече имаше петдесет египетски съда, но той беше прехвърлил пушките и амунициите на една лека гръцка гемия. Бризът изпъваше белите платна и корабът се промъкваше между тромавите фрегати, които в продължение на около миля се опитваха да го обстрелват. Но не му нанесоха никакви значителни повреди, така че стигна безпрепятствено до обсадената гръцка крепост. Това само по себе си говореше за състоянието на турската морска артилерия.

Макриянис излезе от окопите и го посрещна с крепка прегръдка и широка усмивка.

— Ако турците се научат да прицелват оръдията си, ще трябва да се прибираме по селата. Измина почти година от последното ти идване, Паша бей. Господ явно е милостив към грешните си чада, щом като и двамата сме още живи.

— Както виждам, дори Колетис и Курас не успяха да те пратят на бесилото за тази една година — пошегува се Паша.

— Проклети да са — измърмори Макриянис. — Толкова са алчни и двамата. Но докато те се бият един с друг, някой трябва да се сражава с арабите.

— Донесъл съм ти малко пушки, за всеки случай.

Младият воин се усмихна.

— Огледай се, Паша бей. За да спечелим, ни е нужно нещо повече. Стените са порутени и нямаме вода, а Ибрахим ни диша във вратовете и е готов да ни нападне всеки момент с десетхилядна войска.

— Вие колко сте?

— Хиляда и шестстотин. Но никой няма да си тръгне. Потопих им ладиите, за да не могат да избягат.

— И как не те убиха?

— Румелийците застанаха зад мен.

Единствените боеспособни войски на Гърция бяха волнонаемните банди, които сами избираха главатарите си. Партизанската война наистина бе донесла успехи през последните

четири години, но срещу некомпетентните командири и войски на султана.

Ибрахим и воините му обаче бяха нещо съвършено различно, защото бяха обучени от дисциплинирани френски офицери. Те напредваха в наполеонов строй, стреляха по команда и бяха въоръжени с байонети, а кавалерията изчакваше удобния момент и доунищожаваше противника.

От дебаркирането си през февруари насам, Ибрахим на два пъти бе влизал в схватка със значителни гръцки сили и двата пъти ги беше разбил.

От ден на ден Наварино ставаше все по-неприятно място за живот. Оръдията, бомбите и минохвъргачките на Ибрахим не даваха миг спокойствие. А французите превръщаха крепостта в развалини. Така че, освен да стрелят по противника, защитниците денонощно се опитваха и да поправят разрушенията. Водната дажба бе седем драма и изтощените воители с нетърпение чакаха да пристигне обещаното шестхилядно подкрепление.

Но гръцките главнокомандващи, разкъсвани от противоречия и интриги, си стояха в безопасност в Гърция, наблюдаваха Наварино през биноклите и не си помръдваха и малкия пръст. Лагуната бе задръстена от удавени, които се носеха по водата като жаби в блато по острова и в крепостта навсякъде се въргаляха трупове. Но помощ не идваше.

Ибрахим в същото време свали оръдията от корабите и нападна призори. Бранителите удържаха натиска. Сражението продължи цял ден и цяла вечер, докато накрая около полунощ турците се измориха и престанаха да стрелят.

Ибрахим изпрати двама парламентъори да искат капитулация, но гръците отказаха да се предадат, решени да се бият до последния човек.

През следващите дни той още два пъти праща хора, но и те се върнаха със същия отговор — което го постави пред дилема. Тъй като желаше да не ожесточава гръците, а да ги направи свои поданици, беше решил да постъпи почтено с този гарнизон и така да улесни бъдещите си завоевания. И ако не беше английският лекар Юлиус Милинген, който, за да спаси собствения си живот, предаде крепостта

като осведоми Ибрахим за липсата на вода и храна, хората вътре може би щяха да го заблудят за силите, с които разполагаха.

След като научи за окаяното им положение, Ибрахим струпа на брега още войски и ги разпредели около целия форт, докато в това време Макриянис и хората му подсилваха отбранителните съоръжения и се подготвяха за поредното нападение. Призори бе изпратен последният парламентьор, който запита защитниците дали ще капитулират.

След предателството на Милинген мнозина бяха изгубили надежда. Нямаше храна и вода. На привършване бяха и мунициите. След гласуване решиха Макриянис и Паша да отидат да преговарят за условията на капитулацията.

Ибрахим ги прие във великолепната си шатра.

До него стояха двама ординарци, които крепяха ръцете му церемониално вдигнати като израз на величие. Но тлъстото му туловище и сипаничавото лице изобщо не допринасяха за подобно внушение.

— Откъде идвате? — попита той.

— От Румелия — отвърна Макриянис.

— От Навплион — обясни Паша на гръцки.

— Агентите ми ме осведомиха, че си французин — прекъсна го Ибрахим, — макар че приличаш точно толкова на разбойник, колкото и останалите. Защо не работиш за мен, вместо за тези хайдуци? Ще ти давам сто пиастра месечно. Аз имам двеста френски офицери.

— Негово Височество е твърде любезен — отвърна вежливо Паша, — но аз съм привързан към Макриянис и шегичките му.

— И през последните дни ли се шегува, гяур? — иронизира го Ибрахим и огледа покритите му с барут дрехи, отслабналото му тяло и изпитата от глад небръсната физиономия.

— Позабавлявахме се — отвърна не принудено Паша.

— Достатъчно ли се позабавлявахте, че сте дошли да говорим?

— Имаме поръчение от останалите — намеси се Макриянис. — Някои от тях още не са готови да умрат. Въпреки че Паша бей и аз бихме предпочели да минираме и да вдигнем във въздуха както твоята войска, така и себе си.

— Какво искате? — запита Ибрахим, тъй като не за пръв път виждаше смели мъже и знаеше, че ако решат, могат да му причинят

значителни загуби.

— Да ни извозят европейски кораби.

Преговорите се проточиха два дни, докато условията станаха приемливи и за двете страни. Ибрахим настояваше да ги извози със собствените си кораби. Това обаче не бе приемливо за гърците, които изобщо му нямаха вяра.

Кой щял да плати, инатеше се Ибрахим. И какво щяло да стане с оръжията? Освен това бил чул, че в крепостта имало две хубави жени, искал ги.

Макриянис и Паша преговаряха дълго по всяка точка и дори когато всички спорни въпроси бяха уточнени, Ибрахим се опита да провали споразумението, като задържа две групи гърци и не им позволи да се качат на корабите, както беше уговорено.

Макриянис веднага обгради с хората си турците, които бяха слезли на острова, за да наблюдават капитулацията. Затвори портите и ги задържа като заложници, заплашвайки, че ще бъдат изядени.

Наложи се самият Ибрахим да отиде на кон до портите и да обещае да спази споразумението.

Веднага щом английските кораби със защитниците на Наварино пристигнаха в Навплион, на Макриянис и хората му бе наредено да завземат и укрепят Лерна. След като вдигна обсадата над Наварино, Ибрахим, без да губи време започна кампания за завладяване на Пелопонес.

Главнокомандващият Колокотронис бе изпратен да го причака в прохода Леондари и с него заминаха всички, които можеха да носят оръжие.

— Колокотронис обаче напусна полесражението, още щом видя първия арабин — изрече с отвращение току-що завърналият се от срещата си с министъра на войната Макриянис и се стовари в креслото в спалнята на Паша. — Ибрахим мина през прохода, без да се чуе нито един изстрел. Нашият Колокотронис е специалист по подклаждане на граждански войни и размирици, но не му стиска да си изложи задника на турците. Какво пиеш?

Паша се беше разположил в леглото със запотена чаша в ръка.

— Водка с лимонада. Тази седмица Никос посрещна един кораб с алкохол от Одеса. Сипи си. — Посочи му гарафите на масата. — Ще

успееш ли да стигнеш до Лерна навреме? Говори се, че Ибрахим вече е наблизо.

— Тръгваме след час. Само да си пийна като хората. — Навън беше невероятна жега и двамата почти припадаха от изтощение.

— Хапни нещо — предложи му Паша.

— С удоволствие, а след това — Наварино. Не знам дали и родната ми майка ще ме познае. Ти изплаши ли гаджетата си?

И двамата приличаха на изпосталели вълци.

— Нямам време за гаджета — отвърна нехайно Паша и отпи.

Макриянис вдигна поглед от лимонадата, която си наливаше.

— От колко време сме в Навпилия? Дванадесет часа ли ще станат? — Веждите му се извиха въпросително. — Ако някой ме беше попитал, щях да се обзаложа, че Паша бей вече се е задействал по въпроса.

— А ти? — прекъсна го Паша, тъй като нямаше желание да обсъжда безразличието към жените, което го бе обзело, след като напусна Кент.

— Твърде съм слаб сега — отвърна приятелят му. — Нека се поохраня, пък ще видим.

— Ако Ибрахим постигне целта си, до една седмица може и да не сме живи.

— Значи ще погина не съгрешил — усмихна се Макриянис. — Имаш ли нещо против да дойдеш с нас при Милс в Лерна?

— След като се навечерям. Искам още едно от великолепните ястия на Тула, преди да се срещна лице в лице с ангела на смъртта.

— Ти си пълен неверник, Паша бей. — Макриянис придърпа стола си към леглото.

— Не, реалист съм. Колко човека можеш да събереш на първо повикване?

Гъркът вдигна рамене.

— Двеста.

Паша се разсмя.

— Исусе! Ордите на Ибрахим просто ще ни прегазят.

— Няма кой — отвърна простичко Макриянис, седна и вдигна крака на леглото.

Паша се усмихна тъжно.

— Прав си. Ние сме последната надежда. Ще гледам ятаганът ми да е добре наточен за пикника.

Когато Трикси и Крис пристигнаха в Париж и намериха дома на Паша, вратата им отвори Иполит, който веднага я позна и се усмихна.

— Господарят Паша не е вкъщи, но заповядайте, влезте.

Трикси се озърна през рамо за пореден път, откакто бяха отплавали от Рамсгейт, и след като не видя никой по улицата, влезе с лека въздишка на облекчение.

— Господарят е извън града — обясни Иполит, — но нареди, ако се появите в Париж, да ви посрещнем.

— Скоро ли ще се върне?

— Боя се, че не, милейди — отвърна прислужникът и пое куфарчето ѝ. — Отплава за Гърция.

— О, не! — Заля я вълна на отчаяние. По пътя бе обмислила всичко и Паша се бе оказал единственото им спасение.

— Той нареди да ви настаним, милейди — обясни бързо Иполит, виждайки разочарованието ѝ. — Нека ви отведе в кабинета на Вато, а след това ще пратя да повикат Жул. Той управлява домакинството, когато господарят отсъства.

— Паша надалеч ли е заминал? — обади се Крис, увиснал на ръката на майка си.

— Да, съкровище. — Трикси се опита да запази спокойствие, макар че светът около нея се рушеше.

— Хайде да идем при него, мамо! Аз го харесвам. Той ми носи играчки.

Дърдоренето на хлапето ѝ помогна да приеме някак поредното разочарование от съдбата.

— Боя се, че Паша е твърде далеч, а ние не можем да пътуваме толкова дълго. — С нашите ограничени средства, добави тя наум, тъй като парите им почти се бяха стопили след прибързаното напускане на Англия. — Хайде, съкровище — подкани го Трикси и тръгна към Иполит, който стоеше на вратата на кабинета, — да видим какво ще ни каже Жул.

Жул я приветства любезно.

— Добре дошли в къщата на мосю Дюра. Моля ви, чувствайте се тук като у дома си. Да ви приготвим ли нещо за хапване?

— Да, благодаря. Крис е гладен. Откакто напуснахме Англия, никъде не сме сядали да хапнем на спокойствие. Паша дълго ли ще отсъства? — попита тя, защото това бе единственото, което я интересуваше за момента.

— Никой не знае, милейди, но предполагаме, че ще остане на бойното поле поне няколко месеца. За нас обаче ще е удоволствие да се настаните тук, докато се върне.

Невъзможно, реши Трикси, та тя бе почти непозната за тези хора.

— Не знам... Не знам дали...

— Защо първо не се нахраните, а след това ще го обсъдим. Синът ви вероятно ще хареса колекцията от кораби на господаря и ще ни даде възможност да поговорим.

— Благодаря... Много ви благодаря — отвърна тя и се усмихна признателно на нисичкия очилат мъж с посивяла коса. — Крис наистина много се интересува от кораби.

След като се нахраниха и детето се заигра в библиотеката, Жул поднесе чая и поиска позволение да седне с вежливостта на човек, запознат много добре със социалната йерархия. Поклони се, след като тя му разреши, и се настани. Любезно обаче отклони поканата да си налее чай, тъй като това бе твърде фамилиарно и противоречеше на етикецията.

— Господарят Паша би желал да се възползвате от гостоприемството на дома и персонала му, колкото време ви е удобно, милейди — започна той и й наля чай, след което сложи две бучки захар, сякаш Паша и за това бе оставил инструкции. — Така че сме на ваше разположение. — Тактично не я осведоми за писмото на Уил, което бе пристигнало предишния ден. И че в кантората на Дудо вече знаят за случая.

— Аз... Не знам... какво точно ви е разказал Паша...

— Като негов майордом, милейди, аз се грижа за всичко в най-големи подробности. Така че, следвайки задълженията си и изпълнявайки неговите заповеди, съм изцяло на ваше разположение.

— Колко мило от негова страна — изрече Трикси и почувства как гърлото ѝ се стяга и от почтителността на Жул, и от благосклонността му.

— Не знам как да ви го кажа, но аз се боя за живота на сина си. Макар че, щом Паша не е тук, всъщност... Чудех се дали ще ви е удобно да ме свържете с Шарл Дудо.

— Позволих си да се обадя в кантората му, веднага щом пристигнахте — осведоми я Жул. — За съжаление ми съобщиха, че мосю Дудо е на почивка в Копенхаген.

— Копенхаген? — възкликна Трикси.

— Точно така реагирах и аз, милейди. Твърде необичайно направление. Очевидно приятелката му е пожелала да я придружи за пролетното ѝ пазаруване. Щял да се върне след две седмици.

— Може да се окаже твърде много време. Паша би ли сметнал за нахалство от моя страна, ако се свържа с родителите му? Оставил ми е и техния адрес.

— Ще ми се да бях вестител на по-добри новини, милейди, но възрастните Дюра са на лятната си вила в Сибир.

— О, господи! — Почувства се жалка и самотна. Тъкмо се надяваше, че мъчителното странстване вече е приключило.

— Позволете да отбележа, милейди, че нашите хора са напълно способни да опазят сина ви.

— Боя се, че има още нещо, Жул — изрече нервно Трикси и докосна поред чашата, лъжичката и покривката, — възможно е хората, които искат да навредят на сина ми, да са предприели някакви юридически действия срещу мен във Франция. — Скръсти ръце, за да успокои нервния танц на пръстите си. Чудеше се дали могат да я арестуват в дома на Паша. Щеше ли персоналът да спре полицията? Какво щеше да стане в такъв случай с Крис? Главата ѝ преливаше от въпроси без отговори.

— Сигурен съм, че от кантората на мосю Дудо ще ви осигурят адвокатска защита — отвърна спокойно Жул. — Ще повикам някой от съдружниците му, за да поговорите. Междувременно ви предлагам баня, чисти дрехи и малко почивка. Сигурно сте изтощена.

Умората я победи изведнъж. Отвсякъде я обграждаха смъртоносни заплахи. Клоарови и Гросвенърови само чакаха да падне в капана им, за да я разкъсат на парчета и да отнемат сина ѝ.

— Много съм уморена — съгласи се тя безропотно.

— Почивката винаги помага за решаване на проблемите — успокои я Жул. — Ще се погрижа, когато се събудите, някой от офиса

на мосю Дудо да ви чака. Ще позволите ли на малкия да вземе няколко корабчета горе?

Стаята, в която я отведе, бе светла и просторна, с изглед към Сена, украса в стил рококо и деликатни мебели в приглушени цветове. Прекрасна стая с прекрасен изглед. Но след като сложиха Крис да спи и Жул и прислужничките се оттеглиха, Трикси се сви на разкошното легло, загледа се в прелестните грации, които танцуваха сред гирлянди от рози върху таблата, и се предаде на отчаянието.

Защо на мен, помисли си тя, обзета от самосъжаление, и сълзите ѝ рiekнаха. Защо заради няколкото прекрасни месеца с Тео трябваше да бъде съсипан животът на едно дете? Не ѝ ли се полагаше поне малко спокойствие? Винаги ли щеше да страда от Гросвенърови? Не бе молила никого да я продава за няколко акра земя, нито някога бе желала да я омъжват за съпруг-чудовище.

Сълзите обаче скоро отстъпиха място на яростното негодувание. Защо трябваше да жертва живота си или този на сина си? Изтри очите си, изправи се и стана от леглото. Отиде до умивалника, напписка си лицето, избърса се и реши, че ще преодолее и тази опасност, както бе преодолявала и предишните. Винаги бе отказвала подаянията на Гросвенърови и бе превърнала коневъдството в начин на препитание, колкото и несигурно и скромно да беше. Защо да не се справи и с това? Но сега враговете ѝ бяха обединили силите си, за да направят живота ѝ във Франция и Англия почти невъзможен.

Изведнъж ѝ дойде идеята да отиде в Гърция. Там наистина щеше да е далеч. Освен това от млада копнееше да разгледа и да поброди из тези романтични места.

Пътуването до Гърция обаче щеше да излезе изключително скъпо, а тя не разполагаше с достатъчно средства. Пък и Жул ѝ бе предложил убежище. Трябваше да е доволна. Когато Шарл се върнеше, щеше да говори с него как да се предпази от Клоарови. Тревогата ѝ малко се разсея.

Проблемите вече не ѝ се струваха толкова страшни. Част от дилемата бе разрешена — тя и Крис щяха да се възползват от гостоприемството на Паша. Беше ѝ го предложил като приятел и в този момент не можеше да си позволи да демонстрира гордост за сметка на безопасността на сина си.

— Еврика — измърмори тихо наетият от Жером Клоар мъж и вдигна поглед от списъка на чужденците, влезли във Франция. Има късмета да я открие преди колегите си, а допълнителните пет хиляди франка очакваха онзи, който намереше доказателство, че Беатрикс Гросвенър е във Франция.

Жером Клоар бе видимо доволен от новината. Подобаващо възнаграждението Пол Шефлър прибрав премията в джоба си. Следващата точка в плана на Клоар бе откриването на точния адрес на лейди Гросвенър в Париж. Затова той каза:

— След като я намерим, ще имате ли нещо против да... похитите детето, ако се наложи? Вие... или някой ваш познат.

Пол Шефлър подпря брадичката си и се втренчи през бюрото в настоящия си работодател.

— Колко?

— Петдесет хиляди франка.

Парижката мутра не си направи труда да любезничи.

— Половината сега, другата половината, след като ви предам детето.

— Не — отрече Жером. — Не го искам. Ще го отведете в провинцията. Сега ще ви платя една трета, още една трета, когато го отвлечете, и последната трета, когато го доставите, където ви кажа. Времето ме притеснява. Трябва да стане възможно най-бързо.

Магистрат Клуе бе постановил парите да бъдат изплатени на наследника на Жерико до месец.

— Дайте ми тогава една трета и да тръгвам. — Шефлър се надигна от стола. Костюмът стоеше идеално на огромното му тяло. Можеше да мине за борсов посредник.

— Ще получите първото плащане, след като разберете къде е момчето.

— Става. Ще бъда тук най-късно утре следобед. — Протегна ръка. — Удоволствие е да работя с вас, мосю Клоар.

Жером се поколеба, но реши, че не е благоразумно да обижда човек като Шефлър.

— Удоволствието ще е взаимно, когато момчето бъде похитено, мосю Шефлър — изръмжа той.

Когато Трикси се събуди, Жан-Пол я чакаше в кабинета на Вато.

— Радвам се да се видим отново, милейди — изрече той любезно. — Доколкото разбирам, Клоарови са ви отровили живота.

— Опитаха се дори да отвлекат сина ми. Надявах се Паша да е тук... Или Шарл...

— Ще се справим с Клоарови, въпреки отсъствието на Шарл. Паша говори с него, преди да замине. — Жан-Пол продължи с обяснението на правните процедури, с които щяха да попречат на Клоарови. — Междувременно ви предлагам да не напускате къщата. Докато не видим Клоарови в затвора или напълно обезвредени, за вас най-сигурното място е тук. Не се тревожете — добави той припряно, като видя изражението ѝ, — персоналът на Паша е голям и добре обучен.

Трикси направи опит да се усмихне, но се получи само някаква гримаса.

— Още не мога да повярвам, че някой иска да стори нещо лошо на сина ми. Опитвам се да съм спокойна, но споменът е прекалено пресен, а това, че са наели ловци на глави от Боу Стрийт, ми говори, че преследването продължава. Дори си мисля дали да не ходя с пистолет.

— Не е нужно, милейди. Но като допълнителни предохранителни мерки ще кажа на Жул да нареди в къщата да не бъдат допускани никакви непознати.

— Можем ли наистина да ги спрем? — запита Трикси с болка и надежда, че кошмарът някога ще свърши.

— Разбира се. След като изляза оттук, отивам право при съдия Клуе. Ще ги спрем, мадам, обещавам ви.

— Толкова съм ви признателна. Надявам се един ден да мога да се отблагодаря. — Чувстваше се много неудобно.

— Моля ви, имаме огромното желание да ви помогнем. Притесненията ви за пари са напълно безпредметни. Паша ни е приятел, а вие сте негова приятелка. — Усмихна се, грациозен и очарователен. — Оставете това на мен.

Колко прекрасно, помисли си тя, след като той си тръгна. Значи само трябва да си приятел на Паша и светът е в краката ти. Намръщи се леко при мисълта за ролята си на приятелка на Паша, но не можеше, а и не искаше да отрича пред себе си колко чудесни бяха дните, които

беше прекарал при нея. Така че, дори останалите да я смятаха за негова бивша любовница, сега, въпреки отсъствието си, той ѝ осигуряваше необходимата безопасност.

Вечерта бе приятна и изпълнена с домашен уют, доколкото това можеше да се постигне в градска резиденция с четиридесет стаи и шестдесет човека персонал. Но малката трапезария с изрисуваните по стените птици и пеперуди бе проектирана от архитекта на Ришелю с изключителен вкус. По време на вечерята Крис ѝ описа в подробности всички стаи и целия персонал. Икономката на Паша веднага го бе взела под крилото си и докато се хранеха, той побърза да осведоми майка си за ежедневието в слугинските помещения. Явно се беше приспособил към новата обстановка с лекотата на дете и това донякъде облекчи притесненията на Трикси.

Тази нощ за пръв път от дни насам тя спа спокойно и цялата мъка на света за малко се вдигна от раменете ѝ.

А когато се събуди, в съзнанието ѝ не се промъкна сковаваният страх. За спокойствието ѝ се грижеха Жул и Жан-Пол. И Паша, макар и отдалеч.

— Тази сутрин говорих при зарзаватчията с една младичка прислужница от домакинството на Дюра. Купуваше ягоди за новите гости. — Пол Шефлър информираше Жером Клоар. — Явно са пристигнали вчера. Момчето Кристофър ли се казва?

— Много добре — изръмжа Жером и вече му се свидеха парите, които трябваше да похарчи за толкова елементарна задача. — То и аз можех да я намеря.

— Но не го сторихте, нали? Освен това бързахте, ако добре си спомням.

— Да, да, а вие, предполагам си искате парите.

— Аз пък предполагам, че искате да отстраня момчето от пътя ви. И това е причината да сме партньори, мосю — отвърна мазно Шефлър. — Шестнадесет хиляди, шестстотин шестдесет и шест франка, ако обичате.

— Можете ли да го свършите веднага? — Жером се наведе през бюрото и сбърчи вежди.

— По-добре от вас, подозирам, или ще се наложи да си търсите друг съучастник за тази мръсна работа — рече нехайно Шефлър, напълно уверен във възможностите си. — Кажете къде искате да отведе момчето.

— При една дама в Арл. Ще ви дам адреса.

— Това е много път.

— Тя е дискретна.

— Ще трябва да упоим хлапето, иначе ще привлече цялата жандармерия с писъците си.

— Направете, каквото е необходимо — изрече грубо Жером. — Не ме интересуват методите ви. Просто се погрижете всичко да е както трябва. За предпочитане още днес. — Малко преди това, в обезпокоително ранен час, бе получил писмо от Клуе. Зачуди се дали появата на лейди Гросвенър в Париж няма нещо общо с дневния му режим. Магистратът даваше срок до петък следобед да докаже, че е прехвърлил определените средства.

Шефлър видя нервността му. Хората от неговата професия бяха специалисти по долавянето на паниката. И тъй като Жером Клоар бе твърде безскрупулен, за да има съвест, явно притесненията му се дължаха на нещо друго. Пари, предположи Шефлър, нямаше какво друго да е. Реши да се възползва от ситуацията.

— Ако искате момчето още днес, ще струва повече.

— Абсурд.

— Съжалявам.

— Ще намеря някой друг.

— Моля!

— Мамка ти изнудваческа!

— Ако ще си разменяме обиди — измърмори Шефлър, — се сещам за няколко епитета по адрес на хората, които плащат за отвличането на малки деца, за да ги продават.

— Бизнес.

— Моето също.

— Колко, да те вземат дяволите?

— Сто хиляди франка, половината сега. Защото не съм убеден, че мога да ти имам доверие. Другата половина, преди да тръгна от Париж. Ще изпратя един приятел да ги вземе — в случай че ти

хрумнат някакви идеи, които не ми се нравят. Само не забравяй, че момчето ще е при мен и съвсем лесно може да бъде върнато на мама.

След като Жером отброи неохотно парите и ги побутна към него, Пол изрече бавно:

— Това дете ти струва цяло състояние. Сигурен ли си, че не искаш и майката? На същата цена.

— Само момчето, благодаря — изръмжа бясно Жером, натъртвайки всяка сричка. — Изчезвай!

Градината пред кабинета предлагаше свежест и слънце и след сутрешните занимания Крис се зае да помага на възрастния градинар в саденето на бегониите. Трикси на няколко пъти беше изразила възхищението си, но всяко цвете изискваше ново одобрение и окуражаване. Колко са мили всички, помисли си тя, докато наблюдаваше как старецът напътства плахите стъпки на Крис в градинарството. А и икономката сутринта му разреши да закусва при нея, в помещението под стълбите — приключение, което той описва часове наред.

— Мамо, мамо, ще садим рози тук, отзад — извика малко след това той и махна с изцапаната си с пръст ръчичка към бараката за инструменти край оградата. Седнала под едно цъфнало ябълково дърво, Трикси вдигна поглед от книгата, усмихна се и му махна. Колко е лесно, помисли си тя, да се остави на грижите на хората на Паша. Всеки от многобройните слуги предугаждаше и най-незначителното й желание; дори не й позволяваха сама да си отваря вратите.

Жан-Пол се беше отбил тази сутрин и я бе осведомил за писмото на Клуе до Клоар. Жул й бе предложил, ако има желание, да поеме управлението на целия персонал. Тя се изуми дали обсипваха с такова щедро внимание всички бивши любовници на Паша. Но отклони предложението, което предизвика усмивка на обикновено сдържаната му физиономия. Явно остана облекчен. Отново се зачуди какви ли инструкции бе оставил Паша.

Мислите за него й навяваха сладостни спомени за омайното време, което бяха прекарвали заедно, и така, унесена в мечти, не забеляза веднага липсата на детското бърборене. Докато осъзнае

напълно това странно усещане, изминаха още няколко секунди, след което се огледа.

В градината цареше зловеща тишина, дори радостните птичи песни бяха затихнали.

Заля я внезапна паника.

— Крис! — изпищя тя и захвърли книгата. Скочи и се затича към бараката за инструменти. Виковете ѝ за помощ отекваха в малкото пространство и разтърсваха следобедната леност. Сърцето ѝ лудо заби. В душата ѝ нахлу вледеняващ страх. Молейки се да не е закъсняла, тя изтича зад бараката и изведнъж се сблъска с някакъв огромен мъж в облекло на градинар, който носеше отпуснатото тяло на Крис към оградата. Въпреки тези ужасяващи обстоятелства почувства известно облекчение.

Още не беше успял да ѝ отнеме сина.

Преметнал детето върху рамото си, мъжът стъпи на един варел с дъждовна вода и посегна към ръба на оградата, за да се прехвърли. Трикси се метна като разярена тигрица и се вкопчи в него, защото осъзна, че ако той успее да скочи от другата страна, ще изчезне завинаги. Сграбчи крачола на панталона му, задърпа го с всичка сила и се развика за помощ.

Похитителят се опита да се освободи, но тя го задържаше със свръхестествена сила. Мъжът залитна за миг и почти изгуби равновесие, обаче след това се закрепил и яростно зарита, забивайки петата си в гърдите ѝ.

Прониза я невероятна болка, която почти замъгли съзнанието ѝ. Но не отпусна хватката. Въпреки раздиращата агония инстинктът ѝ продължи да действа на подсъзнателно ниво и да предава сигнала от мозъка към пръстите. Дръж го, не го пускай, заповядваше първичното, каквото и да става, не го пускай. Разбираше, че ако го пусне, със сина ѝ е свършено.

Вкопчи се в крака на мъжа с цялата си сила. Повръщаше ѝ се от болка. Пред очите ѝ затанцуваха светлини. Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от усилието. Ще трябва да ме убиеш, за да ми вземеш детето, или да преметнеш и двамата ни през стената, крещеше цялото ѝ същество.

Успя за миг да си поеме въздух въпреки жестоката, разкъсваща болка. Продължавай да дишаш, дръж се, продължавай да дишаш, дръж

се — безмълвният ритъм отекваше в съзнанието ѝ. Вече нямаше нито сила, нито възможност да крещи, нито яснотата кога е изкрещяла за последен път.

Преди секунда ли беше? Или преди минута? Или преди пет? Беше ли я чул някой в огромната къща? Бяха ли проникнали виковете ѝ през каменните стени, дългите стълбища и лабиринта от коридори?

— Мамка му, пусни ме!

Вдигна глава към гласа и срещна студения поглед на похитителя.

— Ето ви го, лейди — изръмжа той, свали Крис от рамото си и го остави на земята. — Послушайте ме. Намерете си по-добро скривалище. Имате врагове, които са решени на всичко.

Не го пусна, докато не остави Крис, а след това падна на земята и го взе на ръце, без дори да забележи как похитителят изчезва зад оградата. Крис е странно неподвижен, помисли тя обезумяла. Блед и отпуснат като мъртвец.

— Не диша — прошепна на Жул, който изведнъж се появи до нея. Отчаяно заопипва бледите му бузи, търсейки някакви признаци на живот.

— Жив е — увери я той, поставил пръсти на пулса му. След като огледа внимателно главата му, откри една подутина. — Ударили са го. — Наведе се и вдигна клепача на детето, за да види зениците му. — Дайте да го внесем вътре, и да повикаме лекари.

Трикси не изпусна Крис от погледа си и не се отлъчи от него, докато го пренасяха в къщата и оттам към спалнята нагоре по стълбите. Лекарите потвърдиха диагнозата на Жул. Трикси отказа да се занимават с нейните наранявания, седна до леглото на сина си и се вгледа в него, отправяйки безмълвни благодарствени молитви. Когато клепачите му трепнаха, се наведе и зашепна нещо на ухото му. На устните му се появи лека усмивка, макар че очите му останаха затворени. Но тя вече беше спокойна, защото бе реагирал на името на понито си.

Малко след това отвори очи.

— Боли ме главата.

— Ще сложим лед, съкровище — каза Трикси и го докосна по бузата.

— Тук защо има толкова много хора? — попита детето и огледа скупчените около леглото му прислужници и лекари.

— Бояхме се, че са ти сторили нещо лошо.

— Новият градинар не ми хареса. Луи ми харесва повече.

— Ще се видиш с Луи утре — обеща Трикси, тъй като старецът също беше пострадал. Бяха го открили, завързан и със запушена уста, в бараката за инструменти.

— Може ли малко шоколадов кейк?

Слугите скочиха като един и Трикси се усмихна с облекчение. Синът ѝ щеше да се оправи.

Още същата вечер се консултира с Жан-Пол и Жул. Всъщност ги осведоми за намеренията си.

— Реших да намеря Паша. Ще отплавам за Навплион. Градът вече от три години е в гръцки ръце. Там ще съм в по-голяма безопасност.

Още преди очаквания протест продължи твърдо:

— Клоарови са решени на всичко, за да опазят наследството си. Дори похитителят ме предупреди. Не мога да остана тук. — Пое си дълбоко въздух, защото, за да изрече онова, което се канеше, трябваше да приеме факта, че може би я смятат за жена от определена категория. — Паша ми предложи закрилата си, ако някога ми потрябва, а аз съм достатъчно отчаяна, за да направя всичко, само и само да спася живота на Крис.

Чувстваше неудобство, като се възползваше по този начин от кратката си връзка с него, но той сам ѝ го беше предложил. Ако семейството му си беше в Париж, щеше да се обърне към тях. Не вярваше, че съдебната система ще спре Клоарови, те не признаваха законите. Затова, ако се налагаше да избяга чак в Гърция, за да опази сина си, щеше да го направи.

— Можем да разположим охрана около къщата — предложи Жан-Пол.

— Клоарови ще подкупят един и това е достатъчно. Няма да се спрат пред нищо.

— Гърция се бори с Ибрахим. Войната е с много несигурен изход — предупреди я Жул.

— Точно толкова несигурен, колкото и животът в цивилизован Париж или в спокойния Кент. Няма да ме спрете, господа, затова ще съм ви много признателна, ако ми осигурите ескорт до Марсилия. — Трябваше да съм по-любезна, помисли си тя, слушайки отсечения си

глас. Персоналът на Паша се бе отнесъл с изключително внимание, но Клоарови явно затягаха обръча, щом посмяха да атакуват самото сърце на един сигурен дом. Прекалено дълго се бе тревожила за сина си, вече не желаше да бъде просто мишена. — Ще се радвам да пътувам на собствени разноски, ако бъдете така любезни да ми заемете някакви средства, които аз ще възстановя, след като продам конете си.

Не можеше просто да стои и да чака следващото нападение.

Заповедите на Паша бяха изрични — лейди Гросвенър трябваше да се чувства възможно най-добре, затова се разбраха Жул да я придружи. Той веднага започна подготовката за пътешествието, тъй като беше наясно, че макар да бяха дадени с обичаен тон, инструкциите на работодателя му не търпяха никакво свободно тълкувание. Паша никога преди не бе нарушавал принципите си заради жена. Жул подозираше, че зад тази необикновена щедрост се крие нещо повече от приятелство.

След като лейди Гросвенър вече бе изразила желанието си, от него се искаше да организира пътешествието до Гърция без никакви спънки.

Първата му работа бе да напише писмо на Паша, с което го информираше за намеренията на дамата. Изпрати го по един от конярите, като му нареди да препуска до Марсилия с всичка сила. Надяваше се да пристигне преди тях, защото никога не бе сигурен точно в каква дамска компания ще завари господаря си, а предпочиташе да не се забърква в конфузни ситуации.

ГЛАВА 9

Единствената конфузна ситуация в Гърция в момента бе, че двеста двадесет и седем гръцки партизани се готвеха да влязат в схватка с дванадесетхилядна, обучена от французи войска на Ибрахим, четирихилядна кавалерия и десет английски оръдия.

— Колкото и да не съм религиозен — изрече със сарказъм Паша, докато разглеждаше строената войска иззад една порутена стена в Мелниците на Лерна, — съвсем сериозно се замислям дали вашият поп да не ми даде последно причастие.

— Разполагаш с много време, приятелю — отвърна нехайно Макриянис, облегнат на стената. — Турците няма да си помръднат задниците в този пек. Но причастиято все пак няма да ти навреди. Ако молитвите му не те опазят, може да го стори точният му прицел. Страхотен стрелец е.

Малката войскава част се бе трудила цели два дни, за да подготви терена за нападение. Мелниците бяха натъпкани догоре с храна и боеприпаси, които гръцките кораби бяха плякосали от турците, и сега Ибрахим се беше върнал, за да си ги прибере.

Той не знаеше, че тук се намираше и по-голямата част от зърнения запас на Гърция, което превръщаше мястото в стратегически обект. То бе защитено от редути и стена, която се спускаше право в морето. Наблюдателницата беше подсилена с амбразури, а специални вади отвеждаха водата под кулата, за да не измират от жажда като в Наварино. Цялата околност бе толкова добре укрепена, че можеха да се бият до последния изстрел. И точно такава бе намерението на малкия партизански отряд. Защото, ако завземеха мелниците, щеше да падне и Навплион. Градът не разполагаше нито с водоизточници, нито с артилерийска отбрана.

— Ибрахим не помръдва от шатрата си — измърмори Паша и се взря към склона. — Много удобен начин за печелене на войни.

— Тоя няма да се размърда и като се скрие слънцето — отбеляза Макриянис. — Страхливецът си има хора, които да се бият вместо

него.

— Защо нямахме армията на Колокотронис.

— Тя си протри обувката, докато тичаше да се спасява в планината. Ние сме хората, които ще спасят страната.

Паша огледа езерото, градината и лазурносиньото море.

— Предполагам, че човек може да умре и тук, както навсякъде другаде.

— Когато някой твърдо е решил да мре — Макриянис присви очи, — рядко губи.

— Окуражаваща мисъл. — Паша се настани на сянка до стената. — Надявам се да е вярна. Събуди ме, като нападна.

Викът „Турците, турците!“ се понесе чак привечер. Бранителите заеха позиции и прицелиха пушките си към пъплещата по хълма войска. Първият залп откъм гръцка страна срещна вражеския набег и стройните редици се разпаднаха. Възползвайки се от това моментно колебание, партизаните се спуснаха от стените на крепостта като демони от небесата и нападнаха объркания авангард, размахвайки ножове и мечове.

Внезапността и ожесточението на гръцката атака разстрои редиците на турската войска и тя не нападна повторно. Чакаха Ибрахим.

Доста по-късно той излезе с още шест-седем реда войска, разгърна пехотата, постави кавалерията в готовност и подсили артилерийските позиции.

Малобройните защитници заеха постове си, макар да разбираха, че шансовете им са нищожни.

Вече се здрачаваше, когато турците започнаха организирано настъпление. Ибрахим хвърли в битката още два взвода. Преодоля загражденията и изтласка гръците зад стената към морето. Те слязоха в окопите, прицелиха се и се приготвиха да загинат.

При следващото нападение се разигра отчаяна ръкопашна схватка. Горещината все още бе непоносима, едва се дишаше, а пушекът от мускетите се стелеше като мъгла. Турците постепенно превземаха позициите на малобройните защитници.

— Стреляйте по офицерите — изкрещя внезапно Паша и се прицели в капитана със златните галони. Думите му се предадоха от човек на човек. Тъй като бяха добри стрелци, вече бяха повалили

стотици турци и командирите трябваше да изтикват почти насила войските на бойното поле. Сега започнаха да избиват и офицерите. Не след дълго бойният дух на турците падна съвсем. Редиците забавиха настъплението си, разпаднаха се и накрая се разбягаха. Макриянис размаха ятагана си и изкрещя:

— Напред! Да ги довършим!

Партизаните извадиха мечовете си, последваха го и яростно се нахвърлиха върху вражеските редици.

Турците съвсем се паникьосаха.

Но Ибрахим накара офицерите си да върнат обратно войниците и да нападнат отново. Този път крехката гръцка защита се пропука. Гърците се върнаха на изходните позиции и зачакаха.

Изведнъж всичко на бойното поле замря. Турците прибираха ранените и убитите. Паша и Макриянис се възползваха от затишието и раздадоха последните муниции. Всеки прибра двадесетте си патрона. Партизаните разбраха, че следващата битка ще е последната.

— Сега ще изпробваме късмета си — каза Макриянис на мъжете, застанали с гръб към морето, — ако загинем, загиваме за страната и вярата си.

Този път гърците заеха отбранителна позиция, притаиха се зад стената и застреляха по стъписаните турци, залп след залп до последния патрон, след което извадиха ятаганите. Неочакваната атака ужаси нападателите. При вида на тези подивели и отчаяни воители турците отстъпиха.

Когато напуснаха позициите си и се оттеглиха, през крехките гръцки редици премина радостен възглас. Малобройната войска триумфираше, победила далеч по-силния враг. Паша и Макриянис се спогледаха през телата на загиналите. Вечерният бриз разнесе дима от битката. Паша вдигна меч си в чест на храбрия капитан.

— За независимостта — изрече той с усмивка, окървавен и мръсен.

— За точните стрелци — отвърна Макриянис с обгоряло от барута лице. — И за приятелите.

Трикси отпътува на следващия ден. Придвижването до Марсилия бе учудващо бързо. На всяка конна станция ги чакаха отпочинали коне.

Всичко това бе организирано от Жул, който изпълняваше задачата си безупречно.

В Марсилия се прехвърлиха на една малка и бърза шхуна. Отплаваха незабавно. Най-после в безопасност, помисли си с огромно облекчение Трикси, докато наблюдаваше как брегът се отдалечава в сивкавото мъгливо небе. Каквото и да я очакваше сега, поне се беше отървала от Клоарови.

— Остави я на мира — караше се Филип с брат си, точно в момента, в който шхуната набираше скорост. — Дори да преведем парите, както нареди съдът, ако тя не се появи да си ги поиска, те пак ще се върнат при семейството. Глупаво е да продължаваме тази вендета. — След два дена на трескаво издирване, агентите им накрая се бяха добрали до информация за Крис и Трикси.

— Това са три милиона франка, дяволите те взели. Които може и да не се върнат при нас. Щом спи с Паша Дюра, значи не е наивна провинциалистка от Кент. Дюра поне няма нищо общо с наивността. Пак ти казвам, момчето трябва да се намери и да се обезвреди веднъж завинаги. Иначе губим три милиона.

— Ти си се побъркал. Кой ненормалник ще замине да ги търси чак в Гърция? Всичките ти доносници само повтарят клюки и слухове от парижките улици. Предай се, глупако. Нея я няма и това означава, че сме се отървали.

— Все ще намеря някой — изръмжа Жером.

— Като онзи последния, който ти взе парите и избяга.

Жером измери брат си с убийствен поглед.

— Яж си, ако обичаш, муса или пудинга, или каквото там тъпчеш в устата си. Аз за пореден път ще мисля за двама. Както винаги.

— Сега обаче се изправяш срещу семейство Дюра — предупреди го Филип и поднесе лъжицата с брюле към устата си, — а не срещу разни мамини детенца, които тръпнат пред заплахите ти. Генерал Дюра е побеждавал армии. Говори се, че синчето му е убило доста хора на дуел, а в свободното си време спортувало, сражавайки се срещу турците. Ти луд ли си да предизвикваш такова семейство? Ще те очистят и няма да можеш да похарчиш и едно су от парите си.

- Ще постъпя както намеря за добре.
- Този път ще изгубиш.
- Никога не губя — изръмжа Жером.

Морето беше спокойно. Зимните бури отдавна бяха утихнали и дори пролетните дъждове вече ставаха по-редки. Наближаваше лятото. Продължилото единадесет дни пътешествие до Навплион донесе на Трикси покой и усамотение в ритъма на вълните и вечния пулс на вселенската хармония.

Когато навлязоха във водите на Гърция, морето бе тюркоазно, на места кобалтово, и толкова чисто и прозрачно, че дъното се виждаше на петнадесет метра дълбочина. Откъм брега се долавяше средиземноморски повей, по хълмовете растяха ниски ароматични храсти, лаврови, лимонови и портокалови дървета. При вида на снежнобелите къщи и звука на чановете я завладя въодушевление и докато акостираха в оживеното пристанище на Навплион, Трикси реши, че започва едно голямо приключение.

Намирам се на цял живот разстояние от Кент, помисли си тя, докато разглеждаше ладииите, гемиите, шхуните и крайцерите, френските фрегати, английските бригове, австрийските корвети и германските търговски кораби.

Целият свят сякаш се беше събрал в това пристанище. Жул нае водач, който ги преведе през гъмжилото до склада на Дюра, където възторжено ги посрещна Никос.

— Но Паша бей отиде да се сражава, и то надалеч — обясни той.
— Ще се погрижа незабавно да му се изпрати съобщение.

— Ние ще отседнем в къщата — заяви Жул, — там ще го изчакаме.

Но в суматохата на войната съобщението така и не стигна до целта си, както не бе стигнало и предишното. Когато след два дни Паша и Макриянис се завърнаха след успешен набег в Аргос, и двамата бяха в приповдигнато настроение. Хюсеин Джеритли, зетят на Ибрахим, бе разбит и обозът му бе пленен. Както повеляваше бойната традиция, половината плячка бе поделена между войниците, а това бяха купища инкрустирани със сребро пистолети, позлатени ятагани, богато украсени дългоцевни пушки, златоткани жакети и много пари

— английски суверени, венециански цехини, австрийски грошове. Но най-великолепното бе харемът на Хюсеин Джеритли, петдесет красиви жени, които много се зарадваха на свободата си. Макриянис им бе обещал да ги върне по родните им места, което бе още една причина да му бъдат признателни и да настояват да му се отблагодарят лично.

Небето беше обсипано със звезди, луната огряваше залива под къщата на Паша, а въздухът ухаеше на цветя, когато войниците навлязоха шумно в двора. Дрезгавите и развеселени мъжки гласове се преплетоха в невъобразима какофония, тропотът на копитата деликатно пригласяше на отсечената мъжка интонация, а сребристият женски смях допълваше веселата глъч.

Суматохата навлезе през отворените прозорци на първия етаж. От време на време се открояваше гласът на Паша, който даваше ясни и строги нареждания.

Тропотът се понесе към горните етажи и огласи спалните и гостната, където Трикси вечеряше в компанията на Жул, след като беше сложила Крис да спи. По време на почивка е позволена известна неформалност, така бе заявила тя и майордомът охотно бе приел доводите ѝ.

Жул пръв долови шума на предстоящата веселба, тъй като добре познаваше господаря си, и затова се изправи и понечи да отиде при компанията, за да предупреди Паша.

Непрекъснато се отваряха и затваряха врати. Гласът на Паша доминираше над останалите, макар че говореше на непознат език. Изведнъж той се разсмя дяволито. Веднага последва женски кикот.

Някой се намеси с весел коментар и всички подхванаха триумфално и ликуващо песнопение.

Трикси застина. Твърде наивно бе забравила, че Паша никога не оставаше без компания — и по-точно без жени. Страшно конфузно. Сега щеше да разбере, че го е последвала чак в Гърция и щеше да се чуди защо.

— Моля те, Господи, нека подът под мен се разтвори и ме погълне!

Но тропотът на подковани обуца и звънът на шпори отекна откъм съседната стая, стигна до трапезарията и след секунда Паша се появи на вратата и обходи с поглед помещението. Приличаше на карета много повече от онези контета по улиците на Навплион, с

разпусната по раменете черна коса, още по-мургав, с униформа, смесица от гръцки и западни одежди, истински воин от плът и кръв. Бялата му риза беше разгърдена. Жилетката с двата реда сребърни копчета му придаваше ориенталски вид, както и богато избродираният жакет. Два инкрустирани със сребро пистолета и кама допълваха внушението, затъкнати в червения пояс, омотан няколко пъти около кръста му. От парижкия джентълмен не беше останало нищо.

— Извинявай, че те обезпокоих — прошепна Трикси и си помисли колко беше сгрещила, че дойде. Той ѝ изглеждаше напълно непознат.

Паша вече бе преодолял донякъде първоначалния си шок след думите, които беше разменил с Жул.

— Много се радвам да те видя отново — започна той любезно. — Надявам се, че Жул се е погрижил да пътуваш приятно. Ще ми кажеш ли какво те води в Гърция? — Изгледа въпросително майордома си, който върнеше след него.

— Сега си зает — изрече тя и порозовя от мисълта, че е излишна. — Ще ти кажа утре сутринта.

— Тръгваме много рано. — Това очевидно го подсети за компанията му. — Бихте ли ме извинили за секунда, ей сега се връщам. Сложи ми вечеря, Жул.

В съседната стая се извисиха въпросителни гласове. След няколкото набързо изречени думи от страна на Паша глъчката затихна. После по стълбите се понесе трополене и цялата компания слезе на приземния етаж. Когато Паша се върна, присъствието им се долавяше съвсем слабо през отворените прозорци.

— Извинете ме за цялата тая мръсотия. — Откачи ятагана от пояса си. — От две седмици сме на бойното поле, а там човек рядко може да се изкъпе. Кажете сега на какво дължа това удоволствие — продължи Паша, разкопча пистолетите и камата и ги плъзна по масата. — Бих казал, след първоначалния си шок, че се радвам да те видя. — Придърпа си стол и седна срещу нея. После ѝ се усмихна много нежно.

— Боя се, че съм тук поради неотложна причина, за което се извинявам.

— Каквато и да е причината, извиненията са излишни. Кажи ми каква е нуждата, която те доведе чак дотук, и ще направим всичко възможно, за да я облекчим. — Той се облегна и докато протягаше

крака под масата, изтощението внезапно му пролича по тежко отпуснатите клепки и сенките под очите. Един прислужник му донесе кафе, сякаш знаеше, че му трябва съживяване. Паша вдигна поглед и се усмихна.

— В това кафе лъжичката стои права!

— С наполовина захар, Паша бей, както го обичате.

— Радвам се, че съм тук. В моята страна обслужването не е на такова ниво.

Младежът се засмя.

— Но плячката е по-добра.

— Те са тук само за малко, Христос. След това си отиват вкъщи — отбеляза Паша с преднамерено неутрален тон. — Кажете на готвача да ми приготви нещо за хапване, след което заедно с Жул се погрижете за гостите ми долу.

— Да, сър! Разбира се, сър — отвърна весело младежът.

— И още едно кафе. Не съм спал с дни. — Когато Христос излезе, вниманието му отново се насочи към Трикси. — Е, казвай. Искам да чуя всичко.

Трикси му разказа накратко онова, което ѝ се беше случило, преди да избяга от Париж. Докато слушаше тъжната ѝ история, Паша забрави за кафето си.

— Мили боже — измърмори той, след като тя млъкна, — този човек е луд за връзване.

— Дори не му искам парите. Постарах се да го обясня на Гросвенърови съвсем ясно.

— Май трябваше да ги застрелям. — Гласът му беше небрежен и безстрастен. След седмиците на бойното поле, където смъртта беше нещо съвсем обикновено, животът на един или двама Клоарови беше просто незначителна подробност. Но като видя шокираното изражение на Трикси, незабавно рече: — Прости ми. Човек забравя някои неща, като вижда торбите с уши, които турците всяка седмица пращат в Истанбул. Човечността тук е лукс.

— Просто исках да избягам от тях и ако мога, да осигуря безопасност на Крис. Гърция ми се стори достатъчно далече... А и след като ти ми предложи...

— Щом съм го предложил, значи съм имал точно това предвид. — Отговорът му бе искрен, макар Паша да беше превърнал

избягването на преките отговори в изкуство. — Но трябва да ти намерим безопасно място. — Той въздъхна едва забележимо. — Макар че и сигурността тук е лукс. Ибрахим и двадесет и осем хиляди войници бродят из Пелопонес и палят всичко по пътя си, вземат в робство жените и децата и избиват мъжете.

— В Навплион не е ли безопасно?

— Поне засега. Но Атина е под обсадата на Рашид паша и ако падне, той ще се придвижи на север и ще се присъедини към армията на Ибрахим. Освен това не съм убеден, че ръката на Жером Клоар няма по някакъв начин да стигне и дотук. Този човек очевидно няма нито скрупули, нито съвест, щом е посегнал на живота на едно дете. Имаш ли нещо против да те изпратя в планината?

— Оставям се изцяло на твоята преценка. Просто се радвам, че съм далеч от Париж, а и от Англия.

— Хубаво. По-късно ще уточним как ще пътуваш. О, храна — измърмори доволно Паша при появата на двама слуги с подноси. — Ти вече хапна ли? Искаш ли да ми правиш компания? Тула е най-добрата готвачка на света. Преди години я откраднах от Али паша, още преди султанът да изпрати цяла армия, за да откара главата му в Порти. — Почудата ѝ го развесели. — Твърде отскоро си тук, за да знаеш, че турците са превърнали покварата в изкуство. Когато си на война това може би е необходимост. По-добре ти ми разкажи нещо весело. Като в Кент... — Погледът му задържа продължително нейния. — Божичко, наистина се радвам, че те виждам!

А допреди малко е убивал хора, помисли си тя и отново изпита чудно удоволствие от това, че се радва да я види. Толкова ли перверзна бе, че не я интересуваха бруталните му и нецивилизовани постъпки? И беше ли гръцката кауза достатъчно извинение?

— Знаеш ли колко съм си мислил за онази малка спалня в Бърли Хаус? — прошепна Паша и се подпря с лакти на масата, така че да е по-близо до нея. Навярно и той искаше да забрави насилието наоколо.

Трикси кимна, защото тя бе останала завинаги в нейните спомени.

— Ще отпътувам чак призори — каза той и се протегна, за да вземе ръката ѝ в своята.

— Трябва да се нахраниш — прошепна Трикси и стисна ръката му.

Паша се засмя и поклати глава.

— После.

— Можем да вземем подносите?

Не беше свенлива. Никога не е била свенлива. Това му харесваше.

— Аз ще взема сладките с мед. — Стана и заобиколи масата, за да ѝ помогне. — Ще ти ги подавам в устата. — Приведе се много бавно и докосна с устни нейните. — След това можеш ти да ми ги подаваш в устата.

Беше забравила как разпалваше огън в нея и с най-незначителната дума или движение, как бе достатъчно само да застане до нея, за да се разтрепери, и колко бе копняла за него.

— Натам! — Паша я хвана под ръка и кимна към тъмната стая: — Не съм бил с жена, откакто бях с теб.

Очите ѝ се разшириха. Той се разсмя.

— Какво ще кажеш?

Тя си помисли, че съдбата ѝ е пратила благосклонна орисница, която изпълнява желанията ѝ.

— Сериозно? — Дълбоко в себе си не вярваше в добри феи.

— Сериозно.

— Това ми доставя огромно удоволствие.

— Още не съм почнал да ти доставям удоволствие.

Усети отново горещата вълна на пулсацията и наситеното удоволствие, което разтопяваше костите ѝ.

— Няма да се учудя, ако свърша още тук и сега — прошепна тя и склочи ръце, за да спре треперенето.

— По-добре изчакай да се включа. — Паша се наведе и ухапа нежно ухото ѝ. — Мисля, че ще ти хареса повече.

— Не знам дали ще мога да те дочакам. — Изрече го задъхано. Твърде много време беше минало, а го желаше неустойимо.

Паша разпозна напрежението в гласа ѝ, побърза да остави подноса, взе я на ръце и закрачи към тъмната стая, а тракането на подкованите му обуца отекваше в единен ритъм с надигания се в нея копнеж.

Отвори с крак вратата на спалнята и тъй като бързаше, не си даде труд да я затвори, след което я положи на осветеното от лунните лъчи легло. Разкопча набързо бричовете си, хвърли ризата и се качи върху

нея, както беше с ботушите и всичко останало. Когато навлезе дълбоко в нея, тя се задъха.

Това беше обладаване, диво и безумно, невероятно интензивно единение на желаниа, души и тела. Коего приключи много бързо.

Задъхани и удовлетворени, те се носеха в някакъв вихрен танц, все още тръпнеци от отшумяващия екстаз.

Паша вдигна глава. Косата му се разпиля по лицето ѝ. Подпря се на лакти и чак след като безумната страст отшумя, си помисли, че не трябваше да я докосва с дрехите, с които се беше сражавал.

Понечи да се отдръпне, но ръцете ѝ го спряха.

— Дрехите ми... Мръсотията...

— Не ме интересува.

— Нека поне ги сваля — прошепна той и се наведе да я целуне.

— Само секунда.

— Секунда?

Паша се засмя.

— Гледай.

Трикси също се засмя.

— С удоволствие.

— Трябваше да се изкъпя. — Отмести се и чак сега си даде сметка, че се е качил на леглото с ботушите.

— Ще се изкъпеш, ако ти дам.

— Можеш да се изкъпеш заедно с мен. — Изправи се до леглото, бързо свали бродирания си жакет и го пусна на пода.

— После.

— Бях забравил колко си нетърпелива.

— Затова побързай! — Тя вече събличаше роклята си.

За миг му хрумна мисъл, от което пръстите му застинаха върху копчетата на жилетката.

— С колко мъже спа, откакто заминах?

— С нито един, щом толкова държиш да знаеш.

— Жена с твоя апетит?

— Мъж с твоите навици? — срязва го тя и изхлузи долната си риза през главата.

— Не знам дали да ти вярвам... — В миналото никога не бе обръщал внимание на понятието вярност, но сега изведнъж установи,

че то има значение и прямотата ѝ само подсили опасенията му. Продължи обаче да се разсъблича.

— Значи съмненията ни са взаимни — отбеляза тя, — защото точно ти да си бил целомъдрен е почти невероятно. Особено с тези жени от харема. Предполагам, че не си възнамерявал да си говорите за Платон. — Хвърли обувките си на пода.

— Макриянис ги доведе. — Флиртуването с харема беше по-скоро навик. Всъщност въобще не го интересуваха. За разлика от Трикси Гросвенър. — Усещам, че изпитвам някакво собственическо чувство спрямо теб. И то сега, когато си тук.

— И аз изпитвам нещо подобно. Радвам се, че не си спал с жените от харема. Наистина.

— А аз се радвам, че си изминала толкова път, за да ме видиш.

— Хубаво. След като установихме, че взаимно се привличаме, бих желала да се върнеш в леглото. — Копринените ѝ чорапи прелетяха във въздуха.

— Недей да скромничиш — засмя се той и свали ризата си.

— Харесваш ли скромни жени? — Трикси се изтегна с цялата си прелест на лунната светлина. Самата женственост.

— Харесвам теб.

Не робуваше на сантименти, но простичкото му признание я трогна, защото тя също го харесваше, и то много. А ако си позволеше да си представи някакво бъдеще с него, можеше и да го заобича. Но гласно изрази само онова, което изглеждаше приемливо.

— Харесва ми да се любя с теб. Да ти помогна ли?

— Пази си силите, скъпа. За втория рунд. — Вече напълно гол, той взе една кофа с вода от умивалника, излезе на балкона и я изля върху главата си. И след като се изтри надве-натри, скочи отново в леглото. — Минимално подобрение.

— Ти си съвършен — прошепна Трикси, обърна се и прокара длани по стройното му тяло.

— Истински рай! Защо не дойде по-рано?

— Ако знаех, че ще ме посрещнеш така великодушно, можеше и да дойда.

— Трябваше да ти пиша. — За миг се почуди защо не го беше сторил. Беше толкова доволен и щастлив сега, когато мекото ѝ топло тяло лежеше до неговото. Придърпа я към себе си.

— Вече няма нужда да ми пишеш. — Тонът ѝ беше умишлено шеговит. Предпочиташе да не издава обезпокояващо силната си привързаност.

— Така е по-добре, съгласен съм.

— И за двама ни — прошепна Трикси и се плъзна отгоре му. — Ще ме сметнеш ли за нахална, ако...

— Още веднъж ли искаш да свършиш? — подхвърли небрежно той и се усмихна.

— Виждам, че и ти си готов — прошепна тя и потри възбудата му с бедрото си. — И...

— Защо да не го употребим, щом така и така е станал — довърши със задоволство вместо нея, докато я наблюдаваше как го възсяда и разтваря краката си.

Трикси се засмя.

Тази нощ се любиха с особена нежност. Физическото изживяване беше невероятно. Но имаше и още нещо. И двамата бяха нетърпеливи, и двамата се вълнуваха, отдадени на първичната необходимост, любвеобилни и внимателни след продължителната раздяла.

Войната, смъртта и осъзнаването на преходността караха Паша да разбира по-ясно особената им близост.

Трикси също досега не се беше замисляла колко много означава той за нея и каква рядкост е удоволствието, с което я дарява. Чувството едновременно я плашеше и разтопяваше.

Но с напредването на нощта насладата надделя над всичко останало и многобройните и разумни доводи срещу любовта просто изчезнаха.

Тогава си позволи да му разкрие душата си.

Часове след това, омагьосан, замаян, измъчван от чувство, което не можеше нито да признае, нито да опише, Паша прошепна:

— Искаш ли още едно бебе?

Тялото ѝ незабавно се отвори, за да го приеме, защото думите му отключиха някакъв неизразим и дълбок копнеж.

— Да — прошепна тя, омаломощена от продължителното любене. — Да, да... — задъха се толкова чувствено, че думите я пронизаха право в сърцето.

Паша се разколеба, защото онова, което бе изрекъл, толкова дълбоко противоречеше на собствените му прагматични възгледи и

убеждения, че в съзнанието му отекна предупредителна камбана.

Но Трикси лежеше под него — топла, гореща, готова да го приеме, и той осъзна, че може още утре да загине.

— Сигурна ли си?

Трикси се надигна, за да го целуне, и дъхът ѝ сгря устните му.

— Сигурна съм.

— Не знам дали ще се получи...

— Може и да се получи... — Внезапно изпита страх за живота му.

— След малко трябва да тръгвам.

— Върни се при мен — прошепна тя, погали го по лицето и сложи косата му зад ухото.

— Добро пожелание. — Луната озаряваше стаята със сребрист отблясък, хладният нощен въздух ухаеше на море.

— Ако забременееш — каза Паша и я целуна по бузата, давайки си сметка, че това е признание, макар и не директно, — и не се върна...

— Шшшт! — прошепна тя и в погледа ѝ се мярна страх.

— На всеки все някога му идва времето — отвърна ѝ той нежно. — Искам да кажеш на семейството ми. Аз ще оставя писмо, но и ти им кажи...

— Моля те! Моля те! Не говори такива неща!

— Нито дума повече. — Паша се усмихна. — Сега ме целуни, а утре сутринта ще изберем име за бебето.

ГЛАВА 10

Паша отвори очи преди зазоряване и стана от леглото, като внимаваше да не събуди Трикси. Трябваше да се погрижи за нея, преди да отпътува. Отрядът му отиваше да охранява влака с провизиите от Навплион за Триполица. Оставаха броени часове до тръгването.

Когато влезе в стаята за преобличане, Жул изникна отнякъде с чаша кафе в ръка.

— Спасяваш ми живота — измърмори Паша и пое чашата.

— Дрехите ви са отвън, сър — прошепна Жул. — И ваната е готова.

Паша се засмя.

— Ти си съкровище, Жул. Повиши си заплатата.

— Плащате ми достатъчно, сър. — Всъщност банковата сметка на Жул осигуряваше приличен живот на цялото му семейство в Нормандия. — Позволих си да опаковам и багажа ви.

— Сети ли се да сложиш бренди.

— Донесъл съм цяла каса от вашата изба, сър. Заделил съм три плоски сребърни бутилки.

— Ще ми стигнат до края на похода. Тази сутрин потегляме за Триполица. — Изпи кафето на една глътка и остави чашата. — Лейди Гросвенър ще тръгне за манастира „Свети Илия“ преди мен, така че се погрижи да опаковат и нейния багаж — нареди Паша и влезе в бялата мраморна вана. Пое сапуна от Жул и се потопи с въздишка в топлата вода. — Проклетите турци не ни дават мира. Не бих имал нищо против да си почина ден-два.

— Никос ми разказа за успехите ви в Лерна. Колокотронис няма ли да ви даде малко отдих?

Паша се изсмя цинично.

— И да върне всичко, което открадна от гръцката хазна, докато имаше достъп до нея.

— Значи и тук управляващите са корумпирани?

— Тук е още по-зле, тъй като английските заеми са голяма примамка. Навсякъде се продава лоялност. Освен при Макриянис. Неговите войници постигнаха чудеса това лято. А сега, ако успеем да измъкнем навреме провизиите от Триполица, Ибрахим няма да може да постави Навплион на колене.

— Кога очаквате да се завърнете?

— След три-четири дни. Искам да се грижиш за лейди Гросвенър, докато ме няма — добави той, като се изправяше и обливаше с вода. — И дръж оръжието си под ръка — предупреди го Паша и пое хавлията, — а ако се събуди, преди да се върна, кажи й, че идвам веднага.

— Ще имате ли време да закусите?

— Не.

Облече се набързо в чисти дрехи и затъкна на кръста си оръжията. Никой не излизаше невъоръжен, дори и в Навплион. Минути след това излетя през вратата.

След час се върна в спалнята, приближи се тихо до леглото и за миг застина, очарован от възхитителната гледка. Тя все още му изглеждаше нереална — това, че беше тук и спеше в неговото легло. Беше се отвила от лятната жега. Беше толкова красива, пищна, въплъщение на женствеността, а може би и на майчинството. Остана омагьосан от тази мисъл, макар тя в леко перверзно противоречие да беше сложила ръце под главата си като изморено дете. Моментално се наруга, че така себично я бе държал будна цяла нощ. Но тя цялата беше копринена плът, игрив копнеж, диво и настойчиво желание, а несигурността по време на война, която той така добре познаваше, явно я плашеше. Сега трябваше да се погрижи за безопасността й до завръщането си — да я опази от шпионите в града, от крадците и главорезите, от търговците на роби, които лакомо точеха лиги при вида на русата красота. Това гнездо на интриги и размирици не беше уютно за една необикновена жена. Но той й бе осигурил възможно най-сигурното убежище.

Отиде при леглото, седна до нея и полюшването от тежестта му я събуди. Отвори за миг очи, след което отново ги затвори.

Паша докосна нежно извивката на глезена й. Загрубелите му пръсти се плъзнаха по копринената кожа и тя прошепна, без да отваря очи:

— Къде беше?

— Липсвах ли ти?

— Липсваше ми топлото ти тяло — отвърна тихо и се протегна, разкривайки всичките си прелести. — И необикновения ти талант...

— Ще трябва да изтърпиш тази липса няколко дни — отвърна ѝ той шеговито. — Дългът ме зове.

Трикси се нацупи.

— Колко време?

— Три-четири дни. — Паша прокара нежно горещи пръсти по цялото ѝ тяло и като стигна до брадичката, я повдигна леко. Наведе се и целуна нацупената устица. — След това ще те отведе в планината.

— На почивка ли? — Знаеше отговора, но предпочиташе да не обръща внимание на истината.

И двамата не обелиха и дума за бебета. Неумолимостта на войната за пореден път управляваше живота им.

— Почивка от турците — отвърна Паша и погледна часовника на масата, след което се изправи. — Те не припарват встрани от главните пътища.

— Закъсняваш ли?

— Почти. Първо обаче трябва да ви изпратя с Крис до манастира. Отец Грегориос и въоръженото му братство ще ви пазят.

— Навплион ми се струва толкова жизнен и забързан, че чувството за опасност ми убягва. — Слънцето тъкмо изгряваше и обливаше стаята с портокалови лъчи, утринният въздух нахлуваше през отворените прозорци, свеж и наситен с аромати, летният ден започваше, свеж и нов.

— За жалост, турците имат шпиони навсякъде. Ще бъдеш в безопасност, само ако зад теб стои армия. Хайде, скъпа, ставай! — Нежно ѝ подаде ръка. — Жул ти опакова нещата.

Малко след това стигнаха до живописния манастир, кацнал на хълма над залива, и след проверката, на която ги подложиха въоръжените монаси на портала, масивните дъбови врати се разтвориха и те се озоваха в павирания двор. Жул заведе Крис да лови риба в езерото, а останалите бяха приети от игумен Грегориос,

дългобрад, с расо и сандали, сякаш излязъл от Стария Завет, ако не се брояха pistolетът и камата, втъкнати в конопеното въже на кръста му.

— Заповядайте, заповядайте — избоботи той зарадвано. — За нас е удоволствие да ви предоставим убежище, Паша бей. Дай боже тези неверници най-после да бъдат изгонени от земите ни и да заживеем в мир.

— Ибрахим още не е спечелил, отче — отвърна Паша, слезе от седлото и подаде юздите на един от монасите.

— А това място няма да завладее никога! — Свещеникът потупа pistolета на кръста си. — При нас вашата дама е в безопасност.

Паша отиде до коня на Трикси и я свали от седлото. След това я представи на игумена.

— Отец Грегориос, запознайте се с лейди Гросвенър. Лейди Гросвенър, това е нашият отец боец, първият свещеник в Гърция, вдигнал оръжие срещу турците.

— Това бе желанието на моя Господ, който ми проговори, лейди Гросвенър, и аз не мога да му откажа. Добре дошли в обителта ни.

— Благодаря ви, че ни приехте. Паша твърди, че въпреки привидното безгрижие на Навплион опасността дебне зад всеки ъгъл.

— Боя се, че е прав, милейди — отвърна важно отецът. — Хубаво щеше да е, ако трябваше да се пазим само от турците. Но страната ни е разединена и всяка част си има управници и военачалници. Всички ламтят за власт. Човек не знае на кого да има вяра. Но ние се уповаваме на Бог и на тези. — Показа с ръка оръжието си.

— Упражняват се в мятане на нож по цял ден — отбеляза засмяно Паша. — Разчитат и на барутния погреб в избата.

— Помогни си сам, за да ти помогне и Господ, Паша бей.

— Ако Той опази лейди Гросвенър, с най-голяма радост ще му издигна параклис, като свърши войната.

— Той ще оцени щедростта ти към нашата обител, приятелю — отвърна любезно игуменът, — и ще приласкае обърканата ти душа, когато дойде времето да му се явиш. Ще паля свещи за теб.

— Разчитам на това, отче. Особено сега, когато Ибрахим докара още войска от Крит. Разположи допълнителна стража тази нощ, ако обичаш. Говорят, че Хюсеин Джеритли събира нов харем.

— Моите шпиони ми казаха, че лично се е заел с тази задача. Пази се от непознати, приятелю. Наградата за главата ти нарасна

значително.

— Спя с отворени очи, отче, и така е, откакто започна войната. Няколко гроша в повече не променят нещата.

— Вземи със себе си брат Заим. Той надушва предателите отдалеч.

Трикси слушаше разговора им с нарастващо безпокойство. Награда за главата му, помисли тя нервно. Като че ли останалите опасности бяха малко.

— Моля те, Паша, направи, каквото казва отецът. Вземи този брат със себе си.

— Не се тревожи, скъпа — успокой я Паша, тъй като не бе склонен да изпада в излишни притеснения. — Досега съм оцелял, въпреки омразата на Хюсеин. — Преди години го бе победил на някакъв търг за роби в Истанбул и му бе отнел една жена, след което я беше изпратил у дома ѝ в Грузия, така че враждата им не датираше от вчера.

— Казах ли ти, че брат Заим има две нови пушки берданки? — прошепна отецът.

Паша се засмя.

— Не, не си ми казал. Но те са все едно още един войник. — И тъй като още преди половин час трябваше да е отпътувал от Навплион, се обърна към Трикси: — Слушай отца и прави, каквото ти каже, дори да ти се струва абсурдно. — Взе ръцете ѝ и нежно ги стисна. — Връщам се възможно най-бързо.

— Пази се, моля те! Моля те! — Беше ужасно, че заминаваше.

— И аз ще те помоля за същото.

— Ще ме целунеш ли за последно? Не знам дали е удобно тук... — Трикси хвърли поглед към игумена.

— Ще те целуна и пред папата, ако пожелаеш. — Паша я придърпа към себе си, сведе глава и я целуна леко. Отлепи устни от нейните и я погледна, чудейки се защо я напуска и излага на опасност живота си, когато сигурно вече бе понесъл отговорността на бащинството, когато светът му се беше променил коренно за една нощ. Придърпа я още по-плътно към себе си и я целуна повторно — дълбоко, жадно, трескаво, с нотка на отчаяние. Трикси се вкопчи в него, сякаш можеше да го задържи със сила, и от очите ѝ рiekнаха сълзи.

Паша усети влагата, вдигна глава и нежно ги избърса с опакото на ръката си.

— Недей да плачеш, скъпа. Ще се върна.

— Пази се! Заради мен.

— Няма — пошегува се той. — Брат Заим ще ме пази. — Зарадва се той, като видя, че страхът изчезва от погледа ѝ.

— Аз пък си имам отеча — опита се тя да влезе в тон с него.

— Също и Бог — прошепна Паша и в погледа му проблесна закачка. — Слушай Жул и отеча. И не прави никакви глупости. — Говореше бързо и назидателно. — Връщам се след три-четири дни.

— Трябва ли да отидеш?

— Знаеш по-добре от мен. — Паша махна на отеча. — Отведи лейди Гросвенър вътре. — Откъсна ръцете ѝ от кръста си, обърна се, без да продума, и отиде при Жул и Крис. Сбогува се с тях тихо и кратко. После се качи на коня си и препусна през портата на манастира.

Жером Клоар вече губеше здравия си разум. Желанието да присвои милионите на Жерико го беше обсебило напълно. Бе решен да спечели на всяка цена. Движеха го алчността и ирационалният подтик да се наложи. Трябваше да победи.

Затова подреди делата си и засипа Филип със задачи за предстоящите седмици, в които щеше да отсъства. Брат му се беше отказал да го разубеждава и само спокойно го слушаше, доволен, че най-сетне ще бъде оставен на спокойствие в Париж.

За пътешествието си на юг Жером вземаше със себе си цял арсенал, както и един наемен убиец от Марсилия, където доковете гъмжаха от всякакви криминални типове, предлагащи услугите си на безценица. Марсел говореше всички средиземноморски езици. Това се оказа решаващо. Договорените пари смениха собственика си и Жером отплава от Марсилия седмица след Трикси. Безразличен за красотата на лятното море, той прекара цялото пътуване в ръмжене, сумтене и оплаквания от скоростта, с която се придвижваха. Имаше едно-единствено желание — да стъпи на гръцка земя и да започне преследването.

Друг с подобни намерения се изтягаше в копринената си палатка, която го криеше от палещото слънце на един хълм край Наварино, а офицерите му стояха чинно, онемели пред неговия бяс. Хюсеин Джеритли не спираше да ругае офицерите си, откакто бяха претърпели поражение от Макриянис и Паша бей. Но тъй като успя да обясни разгрома си пред Високата Порта, преувеличавайки силите на врага, единственото му лично терзание бе загубата на харема. А това стана по вина на стария му враг, Паша бей.

— Разполагате с два дни, за да измиете позора — изрева той и стисна ръкохватките на походния стол от слонова кост така, че кокалчетата на пръстите му побеляха. — Искам си харема и главата на Паша бей на кол пред палатката. — В очите му проблесна студ и Хюсеин надигна от стола жилавото си, калено в битките тяло. За разлика от шурей си, Ибрахим, разгулен дебелак и човек на удоволствията, той си беше извоювал позициите, благодарение на безчет спечелени битки още преди да вземе за жена дъщерята на Мехмед Али. — И ако се провалите в тази задача, ще ви изпратя обратно в Истанбул в окови.

Всички разбраха останалото. В Истанбул щяха да ги осъдят за малодушие пред лицето на врага и щяха да ги набият на кол. При тази форма на екзекуция агонията продължаваше с дни. Офицерите видимо пребледняха.

— Ясно ли е? — Хюсеин се наведе и огледа ледено всички.

Накрая един от офицерите се осмели да отвърне утвърдително.

— Хубаво. Очаквам до два дни отмъщението да бъде въздадено.

ГЛАВА 11

Офицерите на Хюсеин се скриха да обсъдят плана си за действие в една отдалечена от лагера маслинова горичка, встрани от очите и ушите на шпионите и информаторите. Мястото беше открито от всички страни и никой не можеше да припари, без да бъде видян. Обстоятелствата налагаха да се работи задружно или да се умре задружно.

Тази жестока и елементарна причина обезсмисляше всякакви индивидуални планове и интриги.

— Харемът сигурно е отведен в Навплион — предположи един.

— Въпросът е къде в Навплион — заяви друг.

— Имам вуйчо в града — изказа се трети. — Ще отида да поговоря с него. — Семейството на Хаджи беше избягало в Истанбул след започването на размириците, но той бе коренен жител на Навплион. Макар и грък, все пак бе лоялен към Високата Порта. Толкова гръцки свещеници и фанариоти бяха натрупали цели състояния, събирайки данъците на султана. Борбата за независимост беше поразклатила основите на това сътрудничество, но не го беше разрушила.

— След като намерим жените, ще ни трябва транспорт — отбеляза Хаджи.

— И достатъчно верни хора, които да ги доведат в лагера — добави друг.

— Паша бей ще...

— ... заловим много трудно — довърши един млад офицер и свъси вежди. — Той се движи с войниците на Макриянис, които са добри стрелци и по-големи късметлии, отколкото се полага на неверници.

— Първо ще разберем къде е — оживи се Хаджи. — След което ще му изпратим съобщение, че сме си прибрали харема. Ще влезе в капана.

— Ако го намерим — усъмни се друг.

— В противен случай ни чака бавна и мъчителна смърт.
— Дали ще се хване?
— Естествено. Той и Макриянис са мъже на честта — подхвърли язвително някой.

Трикси прекара в манастира една безсънна нощ. Патрулиращите монаси се сменяха около полунощ и след това на зазоряване. Чуваше приглушения им говор, стъпките и цялата суматоха в Божия дом. Най-после, когато крайчецът на обсипаното със звезди небе изсветля, стана от леглото, облече се набързо и излезе. Искаше да огледа крепостните стени, укрепленията, постройките и градината. Изпитваше необходимост да се увери със собствените си очи, че всичко е наред.

След седмицата, изпълнена с хаос и страх, вече не се чувстваше спокойна, когато трябваше да повери сигурността си изцяло в чужди ръце. Реши да поиска пистолет от отец Грегориос, затова тръгна по пътеката към двора. Нямахше да е лошо да проучи и конюшните, ако неочаквано се наложеше с Крис да се спасяват. Беше запомнила предупреждението на Паша. Трябваше обаче по някакъв начин завоалирано да обясни на сина си, че може да участват във внезапно бягство. За щастие, той все още беше във възрастта, когато подобни неща се възприемаха като приключение и игра. Щеше да поговори с Жул и да измислят някаква подходяща история.

Един слънчев лъч се отрази в пушката на монаха, застанал на върха на наблюдателницата. Манастирът имаше добро разположение, в случай на евентуално нападение. По-късно щеше да поиска позволение да огледа подстъпите.

Ден първи от трите или четирите дни без Паша, замисли се тя, докато пресичаше двора. Какви странни обстоятелства я бяха довели до това да планира сигурността си в един защитен от въоръжени мъже гръцки манастир. И всичко това, само защото съдбата я бе принудила да склучи един нещастен брак, а Жерико се беше появил, за да я спаси.

Колкото до Паша, помисли си Трикси с благоговение, той й бе върнал волята да приеме предизвикателствата на бъдещето. През изминалата нощ беше осъзнала, че заради това не само го обичаше, но му дължеше и живота си.

Изнервяща мисъл за жена, вкусила наскоро предимствата на независимостта. После с усмивка си помисли, че всъщност му дължеше част от живота си.

Но тази част, разсъждаваше тя доволна, докато изкачваше стълбите към стаята на игумена, бе неоспорима. Споменът ѝ се стори непристоен за подобно място и затова се помъчи да потисне почти осезаемите страстни видения и да насочи мисълта си към по-прагматични и належащи неща.

Почука на вратата на отеча и зачака позволение да влезе. В тази спокойна утрин дори не ѝ минаваше през ум, че ще стане мишена.

Паша не хранеше подобни илюзии. Той знаеше, че всеки, свързан с него, се намираше в опасност. Враговете му в Гърция бяха многобройни и всички искаха само едно — да го видят победен на всяка цена — и по този начин да отстранят Макриянис и войската му като най-значителната сила във войната със султана.

Препускаха начело. Конете им се бяха запенили от бесния галоп, тъй като трябваше да стигнат до Триполица възможно най-скоро. Ако имаха късмет, щяха да са там преди обед. Но когато обозът с провизиите потеглеше към Навплион, бавният ход щеше да ги превърне в лесна мишена за турските атаки.

— Мислиш ли, че Хюсеин ще се появи? — попита Макриянис и се обърна, за да погледне Паша.

— Веднага щом успее да вдъхне поне малко смелост на войската си — отвърна с притворени очи приятелят му, полузаспал на седлото.

— Дали ще си потърси жените?

Паша изви саркастично вежди.

— Дали рибите плуват?

— Колко жалко, че дамите днес се разотиват по домовете си.

— Ужасно — усмихна се Паша. — Ако имахме време, щях някоя нощ да отида и да му клъцна гърлото, докато спи в копринената си палатка.

— И да сложиш край на вендетата.

— Без него светът ще стане по-приятно място.

— Какво ще кажеш да се пробваме, като се върнем в Навплион?

Паша вдигна рамене.

— Малко вероятно. Ибрахим отново се придвижва на север, а Атина още е под обсада. Хюсеин ще трябва да почака.

Хаджи отиде до Навплион още същата вечер, преоблечен като гръцки партизанин. Изчака на площадчето пред дюкяна за тютюн на вуйчо си да се разотидат клиентите, приближи до вратата, озъртайки се, и тихо влезе.

Вуйчо му погледна иззад щанда, видимо изненадан. Побърза да мине отпред, сложи пръст на устните си и му махна да го последва в задното тъмно помещение.

— Иди там. Ще извикам Али да ме замести.

След малко се върна и седна зад отрупаната с цигарена хартия и кутии с тютюн маса. Извади бутилка ракия от близкия шкаф, отпусти я, наля си и я изпи на един дъх. После плъзна бутилката към Хаджи и се втренчи в него.

— Какво искаш? Надявам се само информация, защото не желая да си съсипвам живота, заради оня скапан албанец Ибрахим.

— И аз храня подобна неприязън, вуйчо, но в момента залогът е моят живот. — И той му обясни защо се налага да изпълни заповедите на Хюсеин Джеритли. — Ако ми помогнеш да открия къде е бил отведен харемът и къде е Паша бей, моята майка и твоя сестра ще ти бъде толкова признателна, колкото и аз. В противен случай аз и другите офицери ще бъдем изпратени в Истанбул и набити на кол.

Вуйчото се намръщи кисело, размърда се нервно на стола си и отново посегна към бутилката с алкохол.

— Нали разбираш, че ако се разбере за предателството, животът ми няма да струва пукнат грош, както и този на семейството ми.

— Плати на някого.

— Не става. Не вярвам на никого.

— Кажи ми тогава няколко възможни места. Ще ги проуча сам.

— Адресът на резиденцията на Паша бей не е тайна. И само заради сестра ми ще попитам двама, на които имам доверие, къде може да е харемът. Но не мога да сторя нищо повече. Съжалявам, не искам гърците да избият семейството ми, като разберат, че съм замесен във вашия заговор.

Хаджи кимна. После изпиха чашите си, стиснаха си ръцете и се разбраха да се видят вечерта, след като дюкянът затвори. Хаджи отиде да огледа къщата и склада на Паша, а вуйчо му тръгна да търси приятелите си и да ги попита дали знаят нещо за харема.

Късно вечерта предаде на Хаджи, че харемът е отплавал от града на английски кораби.

Той го изслуша със смесени чувства. Хюсеин беше непредвидим, а харемът му без съмнение вече беше изчезнал завинаги. Но от друга страна, не можеше да очаква да му го върнат, тъй като така и така е бил натоварен на недостъпните английски кораби. Испита известно облекчение.

Беше открил обаче възможна компенсация. След няколко питиета един от работниците в склада на Паша бей се раздрънка в кафенето, че най-новата любовница на французина се крие зад стените на добре охранявания манастир „Свети Илия“. Хюсеин навярно щеше да приеме тази плячка като компенсация за изгубения харем. А ако пленяха любовницата англичанка, Паша бей със сигурност щеше да им падне в ръцете.

При което главата му щеше да се озове на кол пред палатката на Хюсеин без никакви усилия.

Хаджи се усмихна и подаде ръка на чичо си.

— Благодаря. Махам се от Навплион още преди зазоряване. Ти и семейството ти можете да спите спокойно.

— Изобщо не съм те виждал. Ще се отрека от теб публично. Разбираш ли?

— Напълно. — Хаджи стана и се поклони. — Повече няма да ми зърнеш очите.

Малко след това вуйчото остана сам в дюкяна и с видимо треперещи ръце си наля още една голяма ракия. Всичко свърши. Оцеля. И нямаше на никого да каже за посещенията, освен ако не го подложеха на мъчения.

Хаджи се върна в малкия лагер на север от града, където го очакваха другите офицери. Новините предизвикаха радостните им усмивки. Англия и Турция бяха съюзници. Ако предприемеха опит да приберат харема, щеше да възникне международен скандал.

— Слава на Аллаха, че са отплавали толкова бързо — възрадва се един.

— Една причина по-малко да ни набият на кол — отбеляза друг.

— Но все пак трябва да заловим Паша бей — напомни им Хаджи. — А той е силен противник. Предлагам да отвлечем жената и...

През деня беше посветил доста време на изучаване на манастирските околности.

— Ще трябва да влезем тази нощ, за да успеем да се върнем навреме при Хюсеин. Най-подходящият път е откъм отвесната скала.

Всеки трябваше да наблюдава по един от дванадесетте патрула, който Хаджи предполагаше, че обикалят нощем. Не трябваше обаче да издават присъствието си, тъй като монасите докладваха на десетминутни интервали. Двама трябваше да се промъкнат между патрулите, да минат през северната част на двора и да влязат в постройката, където спеше англичанката.

— Днес следобед разговарях с пазача на главната порта. Казах му, че нося писмо до правителството от обсадена Атина и че имам половин свободен ден, преди да потегля обратно. Той пък, за късмет, имал роднини там. Даде ми известие за тях. Паша бей много държал на англичанката. Издаде заповед в манастира да не бъде допускан никой и под никакъв предлог. Вратите са запечатани до завръщането му.

— Хюсеин сигурно ще се зарадва, ако му я доставим, щом Паша бей толкова държи на нея.

— Още повече ще се зарадва, ако получи главата му — отсеке Хаджи.

Провериха оръжията. За акцията бяха избрали ятагани и ками. Щяха да стрелят само при крайна необходимост. Надявах се да отвлечат жената без много шум и да се върнат в Наварино, преди изчезването ѝ да бъде разкрито.

Облачната нощ улесни придвижването им. Всеки броеше наум и наблюдаваше редуващите се въоръжени монаси.

— Сега — прошепна Хаджи, след като поредният патрул се скри. Двама офицери скочиха и се приземиха в меката почва. Преоблечени в раса, Хаджи и партньорът му преминаха боси през градината, без да издадат нито звук в тишината на нощта. Приблжиха се до крилото, където беше англичанката, като се приплъзнаха до стената. Докато отвори вратата, пантите изскърцаха. Застинаха с ръце на кинжалите. Изминаха няколко секунди в напрежение, но нищо не наруши покоя и

те влязоха. Бяха нащрек за всяко движение. Внимателно се отправиха нагоре по стълбите. Жената беше на втория етаж, така беше предадено на Хаджи след разговора с портиера. Били й дали стаята с най-хубав изглед към залива.

Изкачиха тихо тесните стълби, като призраци в раса, прекосиха площадката и застанаха на вратата на просторно помещение, в което имаше само едно голямо легло и изящен свещник. Жената спеше. Златистата й коса проблясваше. Кожата й бе като алабастр, а бялата й нощница искреше в тъмното.

И двамата за момент застинаха, хипнотизирани от тази пищна женственост, заключена зад стените на манастира. Разкошна плячка, която господарят им със сигурност щеше да хареса.

Хаджи даде знак и действието се разви твърде бързо. Една мургава ръка запуши устата й, друга закри очите й.

След секунди овързаха с въжета ръцете и краката й. Натикаха парцал в устата й и я метнаха през рамо.

Кои ли бяха похитителите, зачуди се Трикси, изненадана от собственото си спокойствие. Запрехвърля мислено списъка на враговете си. Гросвенърови чак дотук ли бяха стигнали? Или Клоарови? Кой друг можеше да е? Къде бяха патрулите? След което й хрумна ужасяваща мисъл. Бяха ли отвлекли и Крис? Моля те, Господи, не! Беше твърде малък, за да го плашат в съня му и да го откъсват от майка му. Сякаш обладана от внезапна лудост, тя започна да се мята и да рита.

Хаджи веднага спря, прошепна нещо на партньора си, при което една ръка тутакси закри устата и носа й и я задуши.

След секунди изгуби съзнание. Хаджи излезе от сградата, притича през градината и я подаде на мъжете върху стената. Дватамата поеа безжизненото й тяло и я увиха в черно наметало, след което я подадоха на конника от външната страна на манастирската стена, като се стараеха да са съвсем безшумни.

Беше три часът сутринта. Два часа преди зазоряване.

Два часа преди смяната на патрулиращите монаси.

Отначало Паша едва различи на хоризонта коня и конника монах. Но след това видя развяващото се расо и веднага предугади

опасността. Отклони се от влачещия се по пътя към Навплион обоз и препусна към приближаващия ездач, молейки се предчувствията му да се окажат неверни.

Трикси и Крис бяха охранявани добре, а и присъствието им в Навплион не бе станало достояние почти на никого. Но монахът препускаше с всичка сила, привел глава към шията на коня. Гърлото му се сви от страх.

Когато се приближи достатъчно, за да различи изражението на ездача, вече очакваше най-лошото. Спряха конете си един до друг. Сърцето на Паша щеше да изхвъркне от гърдите му, а паниката беше парализирала всичките му мисли.

— Жива ли е? — изкрещя той. Нищо друго нямаше значение.

— Отвялякоха я хората на Хюсеин Джеритли. Оставили са бележка за теб — изрече задъханият ездач и му подаде лист хартия.

Паша го разгъна и прочете няколкото думи на арабски: „Ако си искаш англичанката, ела и си я вземи“.

Погледна към слънцето и прецени с колко време разполага.

— Кога я отвлякоха?

— Малко преди зазоряване.

— Момчето?

— Невредимо е.

Ако в подобно състояние на вцепененост изобщо бе възможно да изпита някакво облекчение, то това, че Крис не беше пострадал, му даде тази нищожна радост. Трябваше да вземе със себе си майката и сина или поне да ги беше изпратил обратно още на секундата щом ги видя в Навплион! Merde!

Налагаше се да убие Хюсеин.

— Няма да мога да отведа този обоз — каза на Макриянис, след като го настигна, вече успокоен при мисълта за смъртоносната си мисия. — Хюсеин е отвлякъл Трикси. Трябва да си я прибера.

— Генералът е в Наварино с цялата си армия. Ще ти е нужна помощ.

Паша поклати глава.

— По-добре да ида сам.

— Това е равносилно на самоубийство.

— Колкото по-малко хора, толкова по-добре. — Паша проверяваше запасите си от вода.

— Тогава само аз и ти, и още някой, който да ни чака с конете, докато сме в лагера — предложи Макриянис. — Ще кльцнем гърлото на Хюсеин, докато спи.

Паша вдигна глава.

— Не си длъжен.

— И ти не си длъжен да се биеш в моята война. И то успешно, по дяволите — продължи приповдигнато Макриянис. — Ще влезем и ще излезем. Никой няма да ни усети.

И двамата знаеха, че Хюсеин е охраняван по-добре от любимата жена на султана.

— Ще те възнаградя богато — каза тихо Паша.

— Три пъти си ми спасявал живота, приятелю. Не ми говори за пари. Тръгваме ли?

— Този път ще го убия — измърмори Паша и провери острието на камата, преди да я затъкне в колана си.

— И понеже не колекционираш трофеи, аз ще прибера ушите.

— На твоите услуги — отвърна мрачно Паша.

Тъй като се опасяваха от предателство, изоставиха обоза с мъгълвите обяснения за някаква правителствена задача и препуснаха в посока към Навплион. Чак след като се скриха от погледите им, промениха курса и потеглиха на запад.

След Навплион развързаха Трикси и ѝ дадоха кон. Не можеше да избяга, заобиколена от офицерите на Хюсеин, които държаха здраво поводите. И въпреки целия ѝ ужас фактът, че не бяха отвлекли и Крис, ѝ носеше известно облекчение. Отнасяха се с нея любезно. Единият от офицерите знаеше малко английски. Водели я в Наварино при началника им, Хюсеин Джеритли, така ѝ беше обяснил.

Разпозна името на Хюсеин, но внимаваше да не се издаде. Вече си обясняваше причината за похищението. Беше свързано с Паша и харема, който беше докарал в Навплион. Ако този Хюсеин я беше отвлякъл заради Паша, то животът ѝ не бе в непосредствена опасност.

Обхвана я някакъв вид спокойствие, сякаш въоръжените конници не бяха на крачка от нея и изобщо нямаше нищо общо с мисията им. Навярно бе претръпнала за опасностите след бягството от Кент и всичко, което ѝ се беше случило през последните месеци. Когато

изникнеше заплаха, вече не се паникьосваше, а обмисляше и най-малката възможност за измъкване. Огледа местността, през която препускаха, в случай че ѝ се удадеше да се върне обратно. Турците едва ли щяха да я убият. Ако не друго, представляваше ценна стока. Мисълта не бе от най-приятните. Но смъртта поне не дишаше във врата ѝ.

Освен това безрезервно вярваше в Паша.

Може и да беше наивно, но беше сигурна, че ще я спаси. Надеждата я успокои и ѝ даде сили да преодолее страховете си.

Турците препускаха в равномерен галоп и спряха само веднъж в някакво село, за да нахранят и напоят конете си. Предложиха на Трикси фурми и вода, но не ѝ разрешиха да слезе от коня. Очевидно бързаха.

Паша и Макриянис препускаха на четири часа път след тях. Минаваха по запуснати пътища, за да пестят време, и предприеха опасен преход през планините, който щеше да скъси разстоянието с още два часа. През цялото време мълчаха. Тренирани да убиват, усъвършенствали се в тази задача след дългогодишни сражения с турците, те разбираха какво трябва да се свърши.

Начинът, по който щяха да осъществят намерението си, зависеше от обстановката в Наварино.

Тревогата на Трикси нарасна, когато я преведоха през военния лагер до Наварино и стотици мъжки погледи я проследиха до заобиколената с палатки пищна червена копринена шатра на Хюсеин Джеритли. Какво я очакваше там? Турските генерали срещаха ли се с жени? Или щяха да я отведат при някой от подчинените му? Какво щяха да ѝ сторят? Умората от дългото яздене надви опасенията ѝ. Сетивата ѝ се замъглиха от изтощение.

Накрая спряха пред елегантния вход. Двама ездаци скочиха на земята и влязоха. Не можа да чуе нищо от разговора, а дори и да чуваше, нямаше да го разбере. На няколко пъти избухна гневен и рязък глас, последван незабавно от припрени оправдателни фрази.

А след малко — от смях.

Студен и зъл смях.

После се появи някакъв мъж и заговори бързо. Единият от похитителите ѝ скочи на земята, приближи се до коня ѝ и рязко я свали от седлото.

Тя залитна и падна в ръцете му, но не разбра нищо от грубите и отсечени заповеди. В следващия миг я блъснаха към входа на шатрата.

Трикси се загърна в черното наметало и тръгна напред, обзета от усещане за нереалност. Как трябваше да се държи човек, попаднал в плен на турски генерал? И какво, в крайна сметка, искаха от нея? Очевидният отговор беше потискащ. Тя вдигна брадичката си, изправи гръб и реши да срещне похитителя си с достойнство. Но намерението ѝ бързо бе подложено на изпитание, след като се озова в голямото помещение и попадна под разсъбличащите погледи на десетина свъсени мъже.

Застана на входа, върху меките килими, които покриваха всеки сантиметър от пода.

— Някой говори ли английски? — изрече тя в настъпилото затишие, обръщайки се към мъжете, които се наведоха напред и се втренчиха в нея.

С изключение на един, който се бе изтегнал в богато украсен стол на пиедестал и я разглеждаше изпод полупритворените си клепащи.

Той щракна с пръсти, изрече тихо и отсечено няколко думи, след което единият от мъжете стана и излезе от палатката.

Паша бей не беше изневерил на възхитителния си вкус към жените, помисли си Хюсеин. Блондинката бе ослепително красива, дори в простото черно наметало. Възможно бе да компенсира дори липсата на цял харем. Той извърна глава и каза нещо, което разсмя сътрапезниците му от сърце.

Хуморът е за моя сметка, помисли си Трикси и огледа развеселените физиономии. Мъжът в позлатения стол, който предизвика такъв бурен смях, трябва да беше Хюсеин Джеритли. Странното бе, че беше облечен в западна униформа и приличаше на кавалерист от армията на Наполеон.

— Parlez-vous francais?^[1] — попита тя.

Той ѝ отвърна с парижки акцент и груб глас. След което отново заговори с мъжете на собствения си език, с кратки и отсечени фрази,

даваше заповеди, доколкото разбираше от интонацията.

След минута всички се надигнаха и излязоха от задната част на палатката, докато един слуга държеше платнището вдигнато.

— Ела тук — изрече вече не толкова грубо мъжът на пиедестала и я повика с жест. — Доста отдалеч те е довел Паша бей, за да му доставяш удоволствие. Искам да видя какво е открил в Англия.

Зад изискания парижки френски се долавя и уличен марсилски акцент, помисли трескаво Трикси, докато се подчиняваше на заповедта му. Това донякъде омаловажи страхопочитанието ѝ, напомняйки ѝ, че и той е учил езика като всеки друг. И че невинаги е бил главнокомандващ, разпореждащ се с живота и смъртта на хората. И като че ли нямаше никакво намерение да си беседва с нея. Типично по-мъжки.

— Не ме е довел. Дойдох тук сама.

Той се усмихна едва доловимо.

— Аха, жадните за приключения английски самки. Свали наметалото. Паша бей и аз имаме сходни предпочитания по отношение на жените. Искам да те огледам.

— А ако откажа?

— Глупаво е, като се имат предвид обстоятелствата. Моите хора те доведоха, за да се забавлявам с теб.

— Предпочитам да си тръгна, разбира се.

— В моя свят жените нямат право на мнение. А сега ти си в този свят. Сваляй наметалото.

Дори докато го правеше, преценяваше ситуацията и претегляше шансовете си за бягство. Реши да бъде покорна, като се надяваше, че така ще притъпи бдителността му. Пусна черното вълнено наметало на земята и застана пред него в бялата си нощница.

Хюсеин наистина се развълнува при тази свежа невинност. Толкова бяла и златиста! Толкова пищна и великолепна!

— Сваляй и това — измърмори той и посочи нощницата.

— Предпочитам да остана с нея.

— Мога да извикам двама от офицерите си да я свалят. Ще изпълнят заповедта с най-голямо удоволствие. Ако ми се противиш, ще те дам на тях, като свърша с теб.

— Да ги повикам ли? — Веждите ѝ се извиха въпросително, защото умееше да блъфира не по-зле от него.

Той се засмя, този път от сърце, и погледът му се стопли за миг.

— Как ти е името?

— Беатрикс.

— Браво. А сега бъди разумна. Свали нощницата или аз ще го сторя вместо теб. — Изпъна скръстените си крака и се надигна. — Може да бъде и приятно, и неприятно. — Тъмният му поглед я пронизваше. Гласът му бе ужасяващо студен.

— Може ли да се изкъпя? — попита тя, за да отложи неизбежното и да спечели малко време.

— Всичко може, когато разполагам с цяла армия, с цял Пелопонес и с цялата плячка — заяви той, видимо доволен от себе си. — Но аз не съм глупак, Беатрикс. И никога не съм бил. Свали си нощницата, за да видя какво са ми донесли офицерите, за да си спасят главите. Твоят любовник обаче е другото, което трябва да ми доставят, ако искат да живеят. Разбираш ли, че нямаш избор?

— Значи съм тук като примамка?

— И то прекрасна. Ако не се заблуждавам относно кавалерското чувство на Паша бей, трябва да го очакваме в най-близко бъдеще. Знаеш ли, че на търг за роби ми отне една жена, която бях харесал, и я изпрати у дома ѝ в Грузия, само и само за да не я притежавам аз? Още се вбесявам при този спомен. Както и от досадната му намеса във войната. Хайде! Задоволи любопитството ми и ще ти позволя да се изкъпеш. Задоволи ме — продължи той с мазен шепот, — пък може и да не убия любовника ти веднага.

Неподправеният ѝ ужас предизвика ехидната му усмивка. Беше хитър и беше оцелявал, защото умееше да долавя човешките слабости.

— Ако ми се подчиняваш, може и да го оставя жив... за известно време.

Ръцете ѝ се вдигнаха, за да разкопчат нощницата и само треперещите пръсти издаваха отчаянието ѝ. Погледът ѝ беше безразличен, стойката изправена и горда, беше по-силна от повечето жени, които някога беше купувал или отвлечал, и тази сила го впечатли. Можеше да сложи началото на новия си харем с непреклонната англичанка. Тя щеше да го дари с прекрасни синове. Трябваше да благодари на Паша бей, преди да го убие.

Трикси разкопча перлените копчета в гробовна тишина, изхлузи ленената материя и остави нощницата да се свлече на пода. После я

ритна встрани, прикова поглед в Хюсеин и каза:

— Сега мога ли да се изкъпя?

Той се разсмя.

— Куражлийка! Обичам предизвикателствата. Ще наредя да ти приготвят вана. Ще те чакам в леглото. Там ще стане ясно кой е посилен. — Погледът му бавно обходи тялото ѝ, след което се спря върху сочните ѝ гърди. — Всички мъже ще ми завиждат, моя английска Беатрикс. Ако ме задоволиш в леглото така, както задоволяваш погледа ми, ще те направя моя жена.

— Убих първия си съпруг.

— Мен няма да успееш. — Хюсеин не дочака отговор. Смъртта не го плашеше след годините, прекарани на бойното поле. Сам бе толкова жесток, че не се страхуваше от никого. Изрече три отсечени думи на турски и от дъното на палатката изникна някакъв слуга.

— Ще се видим, след като се изкъпеш. Ако ти трябва нещо, Джамил знае френски. — С тези думи стана и слезе от пиедестала.

Трикси се вцепени.

— О, най-после признак на страх! — Хвана едното ѝ зърно.

Тя се отдръпна. Хюсеин не каза нищо, но стисна зърното ѝ между показалеца и палеца си. От гърлото ѝ се изтръгна болезнен стон. — Ето — прошепна той, — разбрахме се кой командва тук. Сега последвай Джамил, който ще се погрижи за всичко — изрече той доволно и се отдалечи към изхода на палатката.

Трикси се наведе, грабна наметалото и се уви с него, преди да тръгне след слугата, който я чакаше с безстрастен поглед. Сърцето ѝ заби лудо. Осъзна, че Хюсеин Джеритли не беше мъж, който можеше да отблъсне, прилъже или убеди, и че разполагаше със съвсем малко време, след което щеше да бъде положена в леглото му.

Но още по-лошо бе, че над Паша бе надвиснала смъртна опасност. Можеше ли да стори нещо, с което да го спаси или да накара Джеритли да отмени екзекуцията му? Измъчвана от подобни мисли, тя последва слугата в съседното помещение, обзаведено също така пищно.

— Мадам, моля. — Джамил ѝ посочи едно облицовано в коприна канапе. — Сега ще ви донесат ваната. Искате ли нещо за освежаване?

Възможно ли бе човек да мисли за храна в такъв момент? Но шепата фурми и глътката вода не бяха облекчили дългото гладуване.

— Нещо за ядене, ако обичате. Каквото и да е.

— Кухнята на генерала е богата. Какво желаете?

— Телешко и картофи. И чаша горещо какао.

Джамил едва прикри удивлението си. Апетитът на тази англичанка съвсем не беше дамски. В харема на Хюсеин предпочитаха сладкиши и шербет. Той се поклони и излезе, за да се погрижи за ваната и за странното меню.

Трикси хвърли поглед към коприненото канапе, след което обходи цялото помещение. Имаше луксозно преддверие с диван, стол и ниска масичка. Върху нея блестеше разкошно позлатено наргиле. Беше виждала подобна илюстрация в някаква книга за Изтока. Имаше и три врати, покрити с червени копринени завеси. Първата бе тази, през която беше влязла, през втората излезе Джамил. Пристъпи към третата и внимателно повдигна края на завесата. Озова се в непосредствена близост до гърба на един въоръжен пазач, зад който имаше огромен диван, отрупан с възглавници. Спалнята на Хюсеин, досети се тя, и пусна завесата. Щеше ли пазачът да остане и докато забавлява Хюсеин? Ако плачът помагаше, досега щеше да се е удавила в сълзи.

Това вече е прекалено, помисли мрачно Трикси и се отпусна отчаяна на канапето. Как щеше да се справи с този ужас? Можеше ли някак да предупреди Паша, за да го спаси от кръвожадния замисъл на Хюсеин? Можеше ли наистина да убие турчина, да се измъкне през въоръжената охрана, да намери път през Лабиринта на палатковия град? Всяка стъпка от този бленуван сценарий беше невъзможна.

Но в следващия миг си напомни, че е жива. Паша също все още беше жив. Най-лошото, което я очакваше, бе да сподели леглото на Хюсеин. От това все пак не се умираше. И ако възникнеше дори най-нищожната възможност да предупреди Паша за опасността, то трябваше да остане нащрек за нея.

Значи... Първо баня. Или първо яденето. Беше по-гладна, отколкото мръсна, а и храната щеше да ѝ даде сили. Трябваше да поискам още нещо, помисли си тя, решила, че ще ѝ трябва голяма издръжливост, за да понесе нощта с турския генерал.

Откри, че е от полза да разисква мислено алтернативите като страничен наблюдател. Изправи се, загърна по-плътено раменете си с наметалото и се огледа решително. Колко време щеше да ѝ отнеме яденето и пиенето? Можеше ли да протака? Поне щеше да опита.

Слугата се върна с поднос със сладки и купа с охладени плодови десерти.

— Приготвянето на телешкото ще отнеме известно време — обясни той вежливо. — Дотогава готвачът сметна, че това леко предястие може да ви хареса. Ваната ви ще бъде готова съвсем скоро.

— Предпочитам първо да се нахраня. Донесете ми ваната след вечерята. — Жалко, че нямаше часовник, но отлагането си беше отлагане, при все че не можеше да определи точната му продължителност. Сладкишите изглеждаха апетитни. Имаше кейк и бонбони, фурми с глазура, смокини и малка каничка с ликьор. И гравирана златна чашка за ликьора с цвят на шафран. Пъстрите охладени десерти, в изящни порцеланови чинийки бяха подредени върху натрошен лед. Лед в тази жега, и то във военен лагер. Явно Хюсеин пътуваше със стил.

Както и с харема си. Поне до скоро. Домашни удобства на фронта. Роля, с която трябваше да се справи сама тази вечер. При противната мисъл посегна към ликьора. Едно питие със сигурност щеше да направи предстоящото изпитание по-поносимо.

Ароматната напитка имаше вкус на праскови, сладнеше и отпускаше нервите. Затопли се. Усети как наметалото ѝ тежи и леко го разтвори. После реши, че охладените сладкиши изглеждат много апетитно, и посегна към купичката, пълна с розов лед.

Джамил пусна завесата, иззад която надничаше. Беше изпълнил задачата си. Жената беше пила от нектара. Генералът щеше да е доволен. Скоро щеше да ѝ потрѣбва по-лека роба.

Когато го видя да влиза с една тъмносиня копринена дреха в ръце, първият ѝ импулс бе да го отпрати. Той изобщо не спори с нея. Никой от слугите на Хюсеин не би си позволил подобно нарушение на етикецията.

Но остави коприната.

Леденият сок от нар беше успокояващ и разхлаждащ. Трикси разхлаби още малко вълнената наметка и взе някакво желе със захарна глазура. Нормално е да съм гладна, след като не съм яла цял ден, помисли си тя и посегна към една охладена паста. Беше с любимия ѝ бадемов крем. Изяде още две. Което наложи да си сипе още от ароматното питие.

Малко след като то се плъзна по гърлото ѝ, тъмносинята роба зае централно място в мислите ѝ. Лека и ефирна, със свободни ръкави и изящна украса от скъпоценни камъни на деколтето, тя лежеше до нея на канапето — можеше дори да я докосне.

Всъщност нищо нямаше да ѝ стане, ако я докоснеше. Като се имаше предвид съвсем реалната опасност, в която се намираше, копринената роба бе последното ѝ притеснение. Платът беше мек, почти чувствен. Тази дума я обезпокои. Как изобщо ѝ бе хрумнала. Захвърли робата.

Но апетитът ѝ бе ненаситен. Както и жаждата. Тревогите ѝ постепенно изчезнаха. Обстановката вече не ѝ се струваше зловеща. Сигурно заради вкусните сладкиши и великолепие на интериора, който я караше да забравя, че се намира във военен лагер. Храната и напитките ѝ доставяха невероятно удоволствие, а освен това щяха да ѝ дадат сили.

Каквато и да беше причината, Трикси се отдаде на омаята с охота. Щом се налагаше да се срещне с генерала, трябваше някак си да преодолее ужаса. С всеки изяден сладкиш образите от нейния свят ставаха все по-мъгляви. Постепенно спомените и миналото ѝ сякаш отлетяха нанякъде.

Когато Джамил ѝ донесе вечерята, Трикси я изяде цялата с неутолим апетит. Какаото беше превъзходно. Накрая изпи още една чашка от прасковения нектар.

Вече беше цялата в пот. Тежката роба я задушаваше. В този момент слугите внесоха пълната емайлирана вана и я поставиха в средата на помещението. После се оттеглиха.

Трикси се огледа, разбра, че е сама, и с облекчение захвърли тежката дреха. Потопи пръсти във водата. Беше приятно хладка — като че ли някой бе разбрал колко е горещо тялото ѝ. Учудена, че при подобни обстоятелства толкова копнее за някаква си вана, тя пристъпи и се потопи във водата като хипнотизирана. В ноздрите ѝ нахлу ароматът на розовото масло, което плуваше по повърхността. Една капчица заблестя на рамото ѝ и тя я разтри с пръсти.

Обля я блажена топлина, която сякаш извираше от вътрешността ѝ. Странно усещане — беше ѝ едновременно хладно и топло. И тъжно. Шумът отвън беше затихнал. Наоколо ѝ се стелеше само парфюмирана коприна. Излегна се в емайлираното произведение на изкуството

насред пустинята и притвори очи. Ароматната вода я обгърна и границата между действителността и съня се разми.

Дочу далечни гласове. Бяха много, твърде много, за да ги отличи един от друг. За миг вдигна клепки, после отново ги затвори. В ноздрите ѝ нахлу някаква нова миризма, остра, люта и непозната. Но се чувстваше твърде отпусната, за да разсъждава логично. По-лесно ѝ беше да не прави нищо.

Хюсеин Джеритли коленичи до ваната и се усмихна. Каза нещо на Джамил, който на свой ред го предаде на слугите, влезли заедно с генерала. Те оставиха предметите, които носеха върху ниската масичка и се оттеглиха.

— Ти остани — нареди Хюсеин на стройния младеж, който му бе по-скоро адютант, отколкото прислужник. — Ще ми трябва помощта ти.

— Ще ви хареса, господарю. Тази жена е ненаситна.

— Изпи ли нектара от праскови?

— Както виждате — отвърна Джамил с усмивка. — Цялата гори. Хюсеин огледа Трикси подозрително.

— Колко изпи?

— Едно шише, господарю.

— Цялото?!

Джамил отново се усмихна.

— Въпреки вълнената роба. Опиумът и мандрагората ще я накарат да поиска да я обладаете три хиляди пъти, господарю.

— Тогава ще трябва да се възползвам. — Хюсеин се възбуди и пенисът му се очерта изпод прилепналите кавалерийски бричове. — Отмени срещите ми за два дни напред.

— А ако през това време французинът дойде да си прибере жената?

— Хвърлете го в клетка, докато свърша. Ще я изведа навън да го види, преди да умре.

— Приятно спортуване, ефенди.

— Тази тук е равностоен противник — изрече Хюсеин и започна да разкопчава панталона си. — Донеси ми един халат.

Джамил се върна малко по-късно, след като бе дал нареждания на слугите. Хюсеин вече беше съблякъл западната си униформа и си сложи шарения копринен халат, който му подаде младият прислужник.

— Запали ми наргилето — нареди той и отиде на дивана. — Тази нощ ще си почиваме и ще се забавляваме. Избърши я и я доведи тук. — С тези думи се отпусна на копринения диван, посегна към позлатената тръбичка и всмука дълбоко.

Джамил извади Трикси от ваната и я положи върху дебелия килим. Докато попиваше водата от нея, тя стоеше, покорна и гореща, а съзнанието ѝ беше потънало в някаква топла фосфоресцираща мъгла. Всяко усещане и всяко движение приемаше чувствен отблясък. Изгаряше я желание. Образът на Паша завладя изцяло мислите ѝ.

— Изглежда готова.

— Опиумът отпуска и приспива, а мандрагората причинява халюцинации. Тя изпитва блаженство.

— Ей сега ще изпита и още нещо — измърмори Хюсеин с нетърпение. — Англичанките дали стигат до оргазъм, или са студени като мрачната си страна?

— Тази ще стигне, след всичката мандрагора, която погълна.

Джамил взе един буркан от сребърния поднос. Когато го отвори, сместа от амбра и мускус изпълни въздуха с остра миризма.

Ноздрите на Трикси се разшириха. Ароматът загатваше за огнени страсти и тя вдъхна дълбоко, извиквайки в съзнанието си омайните спомени, сладостното желание, пламения и чувствен секс с Паша.

Когато разтвори краката ѝ и ароматизираният крем се плъзна по венериния ѝ хълм, допирът бе толкова лек, че Трикси почувства нещо като пърхане на крила. Докосването моментално усили пулсацията. А когато плавните и леки докосвания навлязоха във вагината ѝ, я обзе толкова дива и неподправена страст, че от гърдите ѝ се изтръгна стон. Хладината обливаше горещата ѝ пулсираща плът и я разтапяше. Студът я омагьосваше. Пожела още и се наведе към изкусителното удоволствие, но падна, зашеметена от наркотика.

Джамил я хвана внимателно и подпря таза ѝ върху раменете си.

— Максимално възбудена е, ефенди — измърмори той.

— Значи трябва да оправдаем очакванията ѝ. Да облекчим тази огнена страст. Подай ми един от онези. — Той посочи към играчките върху подноса и всмука още веднъж от наргилето. — Чукал ли си английчанка? — запита нехайно.

— Веднъж в един парижки бардак — отвърна Джамил, докато избираше от всичките предмети върху подноса.

Съзнанието на Трикси регистрира шокиращите думи „парижки бардак“, но след секунда те се стопиха в меката мъглявина, която я обгръщаше. Насили се да отвори очи, но клепачите ѝ бяха ужасно тежки и мимолетният импулс потъна в златистата пара. Сетивата ѝ кипяха. Сърцевината ѝ пулсираше трескаво. Обсеби я неутолимо желание да бъде обладана.

— Паша... — прошепна тя нежно.

Джамил погледна господаря си.

— Говори за него.

Хюсеин вдигна рамене.

— Готова е за всеки. Донеси я тук — нареди той и посочи масата пред себе си.

Джамил я вдигна и я разположи върху полираната повърхност.

— Дали ме чува след толкова ликьор?

— Ако ѝ говорите бавно.

— Разтвори... си... краката... скъпа. — Хюсеин внимателно раздели бедрата ѝ. Тя покорно му се подчини. Задъхана от трескаво желание, дори повдигна таза си, търсейки удовлетворение, и втечнената амбра се разля в нея като талаз, за да възбуди още повече обзетата ѝ от похот плът. От устните ѝ се изтръгна стон.

— Става нетърпелива, Джамил. Виж дали новата машинка няма поне за начало да уталожил желанията ѝ.

Тюркоазният уред беше изработен от гладка флорентинска кожа. Изкуственият пенис и позлатените каишки прошумоляха, докато Джамил се приближаваше. Размерът налагаше да бъде вкарван постепенно. Макар и върховно възбудена и добре овлажнена, Трикси потрепваше на пресекулки от деликатните тласъци. Когато огромният прът почти бе вкаран, тя вече стенеше с разпъната плът.

В старанието си да го вкара изцяло, Джамил галеше, натискаше, масажираше и проникваше малко по малко, докато и последната част от тюркоазната кожа потъна в нея. Изпълнена докрай, тръпнеща с такава интензивност, че трескавата болка обливаше цялото ѝ тяло, безчувствена за всичко, освен за образа на Паша и неудържимото сексуално желание, Трикси бе толкова близо до оргазма, че едва дишаше.

— Сега — нареди тихо Хюсеин и я загледа с присвити очи.

Джамил приложи слаб натиск и Трикси се задъха, разкъсвана от мъчително удоволствие. Когато върхът настъпи, тя изкрещя. Викът ѝ отекуна. Оргазмът ѝ бе толкова продължителен, че Хюсеин посегна към бутилката с кантаридин^[2] и отпи двойна доза.

— Не отричам, че сексуалният ѝ апетит е огромен — измърмори той. — Но трябваше да ми е ясно, щом Паша бей я е взел да го обслужва... — Посегна към наргилето и се замисли за удоволствията, които го очакваха с новата му придобивка. След което издиша и бавно нареди: — Накарай я да повърви пред мен, за да се наслажда на бялата английска красота от всички страни.

— Едва ли ще може да ходи, господарю, с този огромен уред вътре в нея.

По устните на генерала плъзна бавна похотлива усмивка.

— Я да видим.

Джамил пристегна кожения тюркоазен колан около талията на Трикси, докато тя лежеше, отпусната в бялата жарава на плътската наслада. Афродизиакът циркулираше в кръвта ѝ и лакомото желание раздираше всяка нейна клетчица. Когато Джамил преметна двете каишки отпред и отзад, тя помръдна от лекото движение в себе си. Но когато затегна първата и по този начин вкара вибратора още по-надълбоко в нея, Трикси се задъха от натиска. Натискът се усили, след като бе пристегната и втората каишка. Триенето върху клитора ѝ бе толкова интензивно, че тя моментално достигна до втори продължителен и трескав оргазъм.

Хюсеин разклати в дланта си поредната доза кантаридин. Май наистина ще трябва да обладае англичанката три хиляди пъти, за да я задоволи.

Джамил попи запотеното тяло на Трикси с влажна парфюмирана хавлия, предложи ѝ разхлаждащо питие и подпря главата ѝ с възглавници.

— Като се поуспокои, я изправи на крака — нареди Хюсеин. — Искам да видя походката ѝ с тези чудни такъми.

И най-незначителното помръдване раздвижваше изкуствения пенис в нея, дразнеше свръхчувствителната ѝ плът и я обездвижваше. Трикси стенеше със затворени очи и тръпнеше в огнен делириум.

Но Хюсеин настоя тя да се изправи и Джамил внимателно я вдигна. Трикси пристъпи една крачка, замаяна от наркотика, и веднага

залитна от натиска на силно пристегнатия вибратор. Джамил я прихвана и я положи до генерала.

— Ще трябва да я оставим малко да си почине — отбеляза Хюсеин, докато галеше пищния ѝ бюст, доволен от ненаситната ѝ похот. — Дай да си налеем малко вино, докато чакаме. Джамил, я ми кажи, след колко време смяташ, че ще заловим Паша бей?

[1] Говорите ли френски? (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Испанска муха, вид афродизиак. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Паша застина на входа на копринената спалня на Хюсеин. Кръвта на Джамил се стичаше по камата му. Можеш ли да убиеш някого два пъти, запита се той при гледката на мъжа и жената на дивана. Жаждата за мъст беше толкова силна, че забрави, че разполага със секунди, за да извърши онова, за което беше дошъл. Спря с ръка Макриянис, който понечи да влезе.

Усещаше жаждата за кръв в устата си.

Вдигна длан с разперени пръсти.

Макриянис я натисна надолу и поклати глава, след което вдигна среден пръст.

„Да ти го начукам“, оформи безгласно с устни Паша. Тишината в палатката се нарушаваше единствено от тихите женски стонове и тежкото дишане на Хюсеин.

Мамка му!

Мамка му на целия този свят от безсрамни путки!

Първо ще му отрежа ташаците, закле се Паша и пристъпи тихо. И ако имаше време, щеше да стои и да гледа как кръвта му изтича. Но Макриянис, който в момента не разсъждаваше с половите си органи, метна камата си и повали мишената с невероятна точност. Хюсеин се свлече с глух стон.

— Нямам намерение да умирам заради тоя — прошепна Макриянис и тръгна към него, за да си кръцне трофея с ятагана.

Паша се хвърли към Трикси и запуши устата ѝ с длан. Очите ѝ бяха широко разтворени, безумни и невидящи.

Уви я в чаршафа. Очевидно беше упоена. Напъха част от чаршафа в устата ѝ. Трябваше да изминат съвсем безшумно петстотин метра през пълния с войници лагер. Не можеше да си позволи да рискува.

Макриянис сложи главата на Хюсеин в тъмносинята роба, метна я през рамо и посочи вратата с ятагана си. Паша кимна с кама между зъбите и с Трикси на ръце. Пистолетите и на двамата бяха заредени.

В преддверието се въргаляха телата на мъртвите пазачи. Преоблечени като турски подофицери — реквизит, отнет от двама часови на Хюсеин, Паша и Макриянис се надяваха да преминат незабелязани през лагера, далеч от светлината на огньовете, които проблясваха в нощта.

Изминаха първите двеста метра без никакъв проблем. По това време по-голямата част от армията спеше. Заобиколиха някакъв войник, който се облекчаваше до палатката си, и избягнаха втори, който залиташе на път към своята квартира. Вече при изхода се натъкнаха на една група, която седеше край огъня и пиеше.

Отляво беше морето. Отдясно — лагерът. Нямаха друг избор, освен да продължат. Макриянис мина между Паша и огъня, надявайки се да прикрие Трикси. И двамата още веднъж провериха дали оръжията им са под ръка.

Вече бяха на пет метра от огъня, когато един от войниците им подвигна с дрезгав от пиенето глас:

— Жена ли виждам? — И пусна пиперлив коментар по адрес на нощните дами.

— Носим я на нашите момчета — отвърна весело Макриянис на александрийски диалект.

— И аз съм от Александрия. — Египтянинът скочи, дойде при тях и не след дълго вече прегръщаше Макриянис като отдавна изгубен брат. Предложи му дори да пие от неговата чаша и му заговори с пиянска интимност: — Хайде, хайде, елате при нас... Доведете и дамата. Имаме много ром. Казват, че Хюсеин няколко дни нямало да мърда оттук, така че — време, колко щещ.

Въпреки че Макриянис се опита да го отблъсне, всяко негово извинение се отхвърляше с пиянска настойчивост. Откъм огъня долетя цял хор от покани и Паша и Макриянис нямаха друг избор, освен да отидат при тях.

Закрачиха предпазливо към компанията.

— Само по едно — заяви Макриянис, взе предложената бутилка и седна. — Тази сутрин дежурим първи.

— Оставете ни тогава жената — похотливо предложи един. — Ще се погрижим за нея.

— Съжалявам, но сме дали доста пари — отвърна небрежно Макриянис. — Тя ни е цялата плячка от хора и затова ще дойде с нас.

— Но вие сте само двама, а ние сме четирима — изрече заплашително друг и потупа заканително бедрото си там, където трябваше да е мечът му.

Паша и Макриянис обаче вече бяха забелязали, че го няма. Нито един не беше въоръжен. Мускетите им стояха подредени до палатката. Наоколо всичко спеше.

— Хайде да не спорим за жената — отвърна примирително Макриянис, — след като има толкова много ром. Кога смятате, че ще свърши тази шибана война? — продължи той и подаде бутилката на мъжа до себе си. Така разговорът премина в припряно и яростно обругаване на Гърция.

Паша се настани така, че огънят да не го осветява. Положи тялото ѝ в скута си и притисна лицето ѝ към гърдите си. Това че устата ѝ беше запушена, не им направи никакво впечатление, защото според техните обичаи жената беше само стока.

Бутилката с ром обиколи неколккратно компанията. Откъм лабиринта от палатки и проходи се появи пети мъж, който увеличи числото на противниците им.

Паша наблюдаваше напрегнато как луната се придвижва по нощното небе, тъй като си даваше сметка, че всеки момент някой може да открие кланицата в палатката на Хюсеин, и ставаше все по-нервен с всеки отхвърлен опит на Макриянис да си тръгнат. След известно време, което му се стори непоносимо дълго, Паша не издържа, изправи се внезапно и изрече на турски:

— Ще отнеса жената в моята квартира.

— Това не е никак приятелска постъпка!

— Значи не съм в приятелско настроение — изръмжа тихо той.

— Ако не се появим на дежурство — намеси се Макриянис и също стана, — ще ни нашибат с камшици. Благодаря за рома.

— Искам и аз да се облажа от тази путка — измърмори с пиянска настойчивост един мургав войник и понечи да стане.

— Не деля с никого — отсече Паша и отстъпи крачка назад.

— А имаш ли избор? — изръмжа настойчивият пияница и се изправи със залитане.

— Винаги имам избор — изсъска Паша с ръка върху спусъка на пистолета.

Възцари се наситено враждебно мълчание.

— Искаме жената! Ясно ли е?

— Точно така — обади се и друг. — Заслужаваме малко плячка.

— Елате и я вземете утре, като свършим с нея — предложи Макриянис. — Нашият пост е зад ей онзи хълм. — И той посочи най-близкото възвишение.

— Не ща да чакам — фъфлеше мургавият. — Тази нощ ще остане при нас, а вие елате да я вземете утре. — Извади кама от ботуша си. — Какво ще кажете? — докосна предизвикателно острието с пръст.

— Нищо. Имаш две секунди, за да станеш послушен.

Мъжът се хвърли към Паша.

И той стреля. Скритият под чаршафа пистолет гръмна и на челото на войника зейна дупка с барутен нагар около нея. Египтянинът остана прав за секунда, с разперени ръце и ококорени от изненада очи.

Макриянис пък застреля седналия вдясно от него, след което и този отляво. Пистолетът му вече беше празен, затова извади ятагана. Пистолетът на Паша изгърмя още веднъж и повали четвъртия, който се беше затичал към мускета си. Петият реши, че никаква жена не струва колкото живота му и избяга.

Паша и Макриянис се спогледаха, но още преди да решат дали да го настигнат, откъм хълма отекна тромпет и събуди заспалия лагер.

Познаха сигнала и се втурнаха да бягат. Бяха открили Хюсеин. Макриянис задмина Паша и хладнокръвно презареди пистолета си.

— Ако ме ранят, изведи Трикси оттук — извика Паша, тичайки по неравната земя. От палатките се изсипваха войници, полуоблечени, сънени и въоръжени.

— Ще се измъкнем — прошепна Макриянис и затъкна зареденото оръжие в пояса си. — Още двеста метра и сме в безопасност.

— Не искам пак да попада при тях — изстена Паша, задъхан от тежестта на Трикси. Трябваше да стигнат до билото на следващото възвишение. Там се криеше Дементиус с конете.

— Не се бой. Поне един от нас... ще я изнесе — изпуфтя Макриянис, презареди бързо пистолета на Паша и му го хвърли обратно. — Ох, мамка му! Внимавай!

От сенките беше изпъзлял някакъв турски офицер.

— Спрете! — изкрещя той, вдигна ръка и ги огледа, след което удивеният му поглед попадна върху разпиляната руса коса на Трикси. — Лагерът е обграден! Никой няма да го напуска! — Вече беше достатъчно близо, за да види запушената ѝ уста и монограма на Хюсеин върху чаршафа, с който беше увита. Устните му се изкривиха. Той посегна към ятагана си. — Не мърдайте!

Викът обаче замря в гърлото му, след като мечът на Макриянис се заби в гръбнака му.

— Тичай! — изкрещя той.

Паша праметна Трикси през рамо само за част от секундата, извади камата от устата си и я заби право в сърцето на някакъв войник, който изникна с рев от близката палатка. За миг се замисли дали да не си вземе камата, беше му служила вярно, но здравият разум го възпря. Ако тази нощ успееш да се измъкнат живи от лагера, щеше да понесе загубата ѝ с удоволствие.

Обърнаха се и затичаха към хълма. Оставаха им още петдесетина метра, когато зад тях се извиси крясък, който отекна до небесата.

— Гърци! Гърци! Убийте ги!

След секунда проеча изстрел. Последваха още. Преследвачите им се втурнаха след тях с диви крясъци. Облаци закриха луната. Паша вече обмисляше дали няма да е по-добре да се скрият, вместо да бягат. В следващия миг над главите им проеча пушечен залп, последван от писък. Разнесе се и втори, и трети вик. Бледата лунна нощ се изпълни с крясъците на поразените от точния мерник на Деметриус турци.

Още двадесет метра... Десет... Даваха си сметка за критичното разстояние и за всяка секунда. Още шест изстрела изсвистяха над главите им и попаднаха в преследвачите. Повечето от войниците на Хюсеин нямаха никакво желание да се хвърлят в смъртоносния огън.

Паша изви устни в лека усмивка. Браво на малодушието на турците!

— Докато се карат — прошепна той, — ние ще се измъкнем.

— Не щат да нападат... чудесно! — изрече задъхано Макриянис.

След секунди стигнаха до хълма, където Деметриус бързо презареждаше трите пушки, инсталирани на осветената от луната скала.

— Ще остана и ще ги забавя още малко — предложи той и хладнокръвно се прицели в един войник, който се изкачваше по хълма.

— Аз съм... с теб — отвърна останалият без дъх Макриянис. — Поне докато Паша и жена му изчезнат от погледа ми.

— Твърде много са, за да ги задържите — предупреди ги Паша.

— Още няколко изстрела, колкото да се откажат да ни преследват, и изчезваме — отвърна Макриянис и пое юздите на коня.

Паша се метна отгоре му за секунда, въпреки допълнителната тежест на Трикси. Изстрелите и виковете отекваха край тях. Той извади парцала от устата ѝ и пое юздите от Макриянис.

— Давай! — изкрещя приятелят му и плесна коня по задницата.

Но животното не помръдна, свикнало да се подчинява единствено на командите на господаря си.

— Не мога да ви оставя тук — изкрещя Паша и измъкна пушката изпод седлото.

— Деметриус! — изкрещя Макриянис, разбрал партизанската му солидарност. Наистина твърде дълго бяха воювали рамо до рамо.

След малко групичката препусна, обстрелвана от пушечен огън, и се стопи в сенките.

На следващото възвишение спряха, за да огледат загубите. Никой не беше ранен сериозно. Тъй като добре познаваха местността, скоро се озоваха на един страничен път към Леондари и към свободата.

Препускаха с всичка сила вече близо два часа. Вестта за смъртта на Хюсеин щеше да се разнесе бързо и смъртоносната потеря нямаше да им се размине. Трикси още спеше и не усещаше нищо, но малко преди да стигнат прохода Леондари, клепките ѝ потрепнаха и се повдигнаха бавно, сякаш знаеше, че се намира в безопасност в ръцете на Паша. Хладният въздух облъхваше лицето ѝ. Загледа се в балдахина от звезди.

— В планината ли сме? — прошепна тя и се усмихна на Паша с натезжали клепки. — Значи ме намери...

— Твърде късно обаче. — Гласът му бе нисък и дрезгав.

— В безопасност ли сме? Крис в безопасност ли е? — Все още беше замаяна, затова не успя да долови отвращението в тона му, но инстинктът ѝ на ездач бе непогрешим, затова усети, че препускат много бързо.

— Скоро ще бъдем в безопасност. След малко навлизаме в Леондари. Крис е в Навплион с Жул и е добре.

Трикси отметна чаршафа и постави ръка на врата му.

— Радвам се, че всички са добре. И отново съм при теб.

Паша я зави отново, покривайки голите ѝ рамене и извивката на бюста.

— Ще настинеш — изрече той с усилие.

— Защо съм увита така? — Трикси свали ръка от врата му и опипа копринения чаршаф.

— Това имаше. Бързахме.

— Вие?

— Макриянис дойде с мен.

— Аз в Наварино ли бях? — попита тя колебливо, тъй като паметта ѝ все още тънеше в мъгла.

— С Хюсеин Джеритли — отвърна грубо Паша.

— Сега си спомням. — Замълча, за да осъзнае по-ясно спомена.

— Беше облечен във френска кавалерийска униформа.

— Не и когато аз го видях.

Трикси вдигна въпросителен поглед.

— Прави се на Наполеон — отвърна Паша, тъй като нямаше желание да дава публично воля на гнева си. — Вече сме почти в Леондари. Тази нощ ще останем тук. — Обърна се към Макриянис, който яздеше зад него. — Ще се видим утре в Навплион. При Гривас.

— Сигурен ли си, че не искаш да те придружим? — попита приятелят му, обезпокоен от изпълнения му с напрежение глас.

— Да.

— Поне му взехме главата, ако това е някаква утеха.

Паша вдигна рамене.

— След хиляда години може и да ми мине.

Нямаше какво повече да си кажат. Никакви успокояващи и съчувствени фрази не можеха да променят онова, на което бяха станали свидетели. Или да изтрият позора.

Трикси отново беше заспала, повалена от умората и наркотиците. Яздеха мълчаливо. После се разделиха при подстъпа към Леондари. Пътят за Навплион поемаше на изток.

Паша беше ходил там много пъти през последните четири години. Затова, щом влезе в двора на гостилницата на Гривас, слугите веднага познаха богатия французин и великолепия му черен жребец. Скупчиха се около него и поеха поводите. Той слезе с Трикси на ръце и

преди още да беше направил няколко крачки, на вратата се показа съдържателят.

— Добре дошъл, Паша бей! Чувам, че сте си взели добра плячка!

— Погледна внимателно Трикси и забеляза монограма върху копринения чаршаф. — Явно Хюсеин Джеритли ви е дал още една от харема си — пошегува се той.

— Бях забравил тази.

— Струвало си е да се върнете. Искате ли за нея най-хубавата стая?

— Да. И две вани. Колкото може по-бързо!

— А нещо за ядене? — попита съдържателят с променен глас. Богатият французин, който се сражаваше заедно с Макриянис, не изглеждаше празнично настроен от победата, а мълчеше и проявяваше признаци на нетърпение. — Оттук — каза бързо Гривас. — Ще ви придружа.

Паша бей бил потаен, сподели по-късно той със съпругата си, а жената, която донесъл била упоена. Спяла твърде дълбоко. Дали самият Паша бей я е упоил? Или Хюсеин Джеритли? Чаршафът бил опръскан с кръв.

Донесоха две вани. После слугите подредиха маса с храна под погледа на мълчаливия Паша. Жената все още спеше на леглото.

— Благодаря — каза вежливо той, когато всичко беше готово, и отпрати съдържателя с щедър бакшиш. — Тази нощ не искам никой да ме безпокои. Под никакъв предлог. — Ударението на последната фраза беше отчетливо.

— Разбира се, сър — съдържателят хвърли още един поглед към Трикси, — ще бъде изпълнено.

— Надявам се!

Казал го ужасно студено и безизразно, споделяше след това Гривас със съпругата си. Май тази нощ било по-добре да спят над конюшните.

След като вратата се затвори зад съдържателя, Паша отиде до отрупаната с храна и напитки маса, взе бутилка узо, отпуши я и изля половината в гърлото си. После придърпа един стол в средата на стаята, откъдето имаше добра видимост към леглото, седна и продължи полека-лека да изпразва бутилката, като гневът и лошото му настроение се сгъстяваха с всяка глътка. Изплуваха мъчителни

спомени и отвратителни видения на предателство и позор. Не след дълго по пода вече се въргаляха две бутилки, а третата стоеше в скута му. Паша седеше напрегнат, сякаш в очакване на вражеска атака.

По средата на третата бутилка Трикси внезапно се събуди. Изправи се рязко в леглото и се огледа наоколо. В очите ѝ проблесна страх. При вида на Паша обаче въздъхна с облекчение, легна и отново притвори клепачи.

Изминаха още няколко минути, през които единственият звук бе клокоченето на алкохола. Когато отново отвори очи, Трикси се загледа в тавана, спокойна и с чувство за защитеност. После се подпря на лакът и сънливо попита:

— Дълго ли спах?

— Най-важният въпрос — изръмжа Паша гърлено и я погледна обвиняващо.

При този отговор клепките ѝ потрепнаха и виолетовите ѝ очи внезапно се избистриха.

— Какво има?

— Много неща, бих казал. — Присви очи при гледката на разчорлената ѝ руса коса, порозовелите бузи и приятно закръглената ѝ голота, която чаршафът едва прикриваше. — Ужасно много неща.

Трикси проследи бруталния му поглед и осъзна, че е само с копринената завивка. После се втренчи в него с широко отворени очи.

— Къде ме намери в този вид?

— В леглото на Хюсеин Джеритли! — Злобата кипеше във всяка клетка на тялото му.

— Не!

— Да! И доста се забавляваше!

— Сигурен ли си?

Паша не отговори. Само стискаше челюсти и скърцаше със зъби. Погледът му беше леденостуден.

— Напълно — отвърна той и сграбчи бутилката.

— Оставам с впечатлението — изрече бавно Трикси, — че възприемаш станалото като моя вина.

Той вдигна подигравателно вежди.

— Е, поне не се оплакваше.

Изглеждаше толкова уверен, толкова язвително уверен.

— Не помня нищо... Абсолютно нищо! Как е възможно?

— Сцената беше доста убедителна. — Поднесе бутилката към устата си. Погледът му беше безмилостен. — Още чувам страстните ти стенания. И то съвсем ясно.

— Не е възможно! — Трикси се изправи и притисна чаршафа към гърдите си. Само от мисълта я побиваха тръпки. — Лъжеш! Той изобщо не ме е докосвал!

— Докосваше те, моя малка кучко — изръмжа Паша, натъртвайки на всяка дума, — докосваше те по всички възможни начини, по които мъж може да докосне жена.

За миг погледът ѝ избягна неговия.

— Не е ли възможно да грешиш?

— Не, лейди Гросвенър! — Отново надигна бутилката.

— Сигурно в храната е имало наркотици. — Трикси поклати глава, сякаш за да проясни мисълта си. — Прасковеният нектар... беше със странен вкус. И необичаен дъх...

— Но ти го изпи?

— Не знаех. Не бях яла и пила цял ден. — Почувства се опозорена, осквернена и унижена.

— Добре. Нека го приемем за шибан сън. А сега, ако благоволиш да измиеш спермата му от себе си, можем да приключим разговора. Влизай във ваната.

— Как смееш да си го изкарваш на мен? Да не би да ме обвиняваш в съучастие?

— Може просто да си по-общителна. И двамата знаем колко приятелски си настроена понякога. Хайде да обсъждаме предимствата на гостоприемството после. Сега съм уморен. Да приключваме с това. Искам да измиеш спермата му от себе си. Иначе ще го сторя аз.

Трикси не издържа.

— Не съм твоя собственост, за да ми раздаваш заповеди.

Устните му се извиха в жестока усмивка.

— Щом Хюсеин може да разполага с теб, значи и аз мога.

— Няма да споря по този въпрос. — Трикси се изправи и отбранително вдигна брадичка. Беше стигнала твърде далеч, за да изпълнява заповедите, на които и да е мъж. — Нито ще стана мишена на цинизма ти.

Паша поклати бавно глава, сякаш не вярваше на очите си.

— Удивително! Първо тази толкова навременна амнезия, а сега какво? Обидена ли си? Влизай във ваната, мамка му!

— Щом си ме спасил, благодаря ти — изрече тя саркастично, — но не съм твоя собственост. Не съм ничия собственост.

— Хюсеин Джеритли беше собственик на всеки сантиметър от плътта ви, лейди Гросвенър — изрече Паша свирепо. — Нямах ли претриване от онзи голям позлатен изкуствен кур, който беше натъпкал в пътката ти?

— Престани! — Беше ужасена и засрамена от изникналия спомен. Пое си дълбоко въздух и заговори с лек, потреперващ глас: — Не знам какво е правил Хюсеин. — Беше й нужно още едно вдишване, за да приеме мисълта за онова, което навярно й се беше случило. — Но аз съм много щастлива, че съм жива, и съжалявам, ако това по някакъв начин засяга мъжкото ти чувство за чест. Не съм участвала в това, което се е случило, каквото и да е било то. — Стисна чаршафа толкова силно, че пръстите й побеляха. — Нямам спомен. За нищо. И ако е имало някакъв златен изкуствен пенис или нещо друго, което не ти е харесало, сега ме чуй! Да ти го начукам на шибаното справедливо възмущение! Не ми пука!

— Но на мен ми пука.

— Много жалко. — Всяка дума звънтеше като парче лед.

— За теб!

Трикси го изглежда.

— Заплашваш ли ме?

— Просто те осведомявам за чувствата си.

— Нека ти изясня и моите. Върви по дяволите!

— Има и друга възможност.

— Добре. Стига да нямам нищо общо с нея.

— Съжалявам. — Остави бутилката много внимателно, с отмерени движения, осъзнавайки количеството на погълнатия алкохол.

— Какво правиш? — Трикси се втренчи бясна в него.

Той вдигна глава.

— Слагам бутилките под стола.

— Защо?

— Защото обичам реда. — Само хищната усмивка издаваше жестоката му решителност. — А и не искам да си порежеш краката. — Вече не се усмихваше. Стоеше наред стаята. Ботушите, шпорите и

ризата му бяха изпръскани с кръвта на Хюсеин. Очите му горяха от обида. — Ваната ти изстива.

— Арогантно копеле. Няма да се къпя! — Трикси се сви в най-отдалечения ъгъл на леглото, обидена и наранена.

— Ще ти помогна — изрече ненадейно Паша, сякаш не беше чул нищо.

— Не ме докосвай.

— Това е вана, а не гилотина.

— Тогава ме остави на мира.

— Не бих имал нищо против. Но не обичам да чукам върху спермата на предишния.

— Достатъчно чиста ли ще съм за теб, след като се изкъпя?

— Горедолу. Но не храня специални очаквания.

— Гаден лицемер! Като че ли ти си най-моралният човек на света.

— Отклоняваш темата на разговора, скъпа. Просто искам да се изкъпеш, за да мога да те чукам.

— Много романтично!

— Някой път ще трябва да ми разкажеш как успяваш да очароваш турските генерали.

— Не смей да ме докосваш!

— Ще те докосвам, където, когато, колкото и както пожелаеш!

Трикси опря гръб в таблата на леглото, прецени разстоянието до вратата и скочи, точно когато Паша посегна към нея. Пръстите му обаче светкавично се заключиха около лакътя ѝ.

— Глупачка! Не бягай. Какво толкова — едно чукане.

— С нищо не се различавах от Хюсеин! — Опита се да измъкне ръката си.

— Чиято глава е в дисагите на Макриянис.

— Глава? — прошепна тя с широко отворени очи.

Паша се наведе над нея и стисна ръката ѝ още по-силно.

— Неговата или нашите. Изборът не ни затрудни.

— Господи!

— Ако ти е жал за Хюсеин, смятай, че умря щастлив, с ръка в пътката ти.

— Жесток си!

— Спасих ти живота.

Трикси притвори очи. Заяждането и възмущението ѝ бледнееха през величието на живота и смъртта. Все пак Паша бе преодолял цяла армия, за да я спаси.

— Какво искаш? — изрече тя с въздишка, неспособна вече да различава доброто от злото, правилното от грешното, спасението от отмъщението. — Просто ми кажи и ще го сторя. — Той явно я мразеше заради нещо, което не зависеше от нея, заради нещо, което тя дори не помнеше. Вече беше толкова уморена.

— Искам да се изкъпеш.

— Добре. — Измъкна ръката си от неговата и тръгна към ваната. Настъпи мълчание. В стаята изведнъж долетяха звуците на лятната нощ и се усети ароматът на олеандър. Трикси стигна до изработената от мед вана, остави чаршафа да се свлече от раменете ѝ и влезе във водата.

Паша за миг забрави, че е в планините на Морейа и че войната бушува наоколо. Пищните ѝ форми привлякоха цялото му внимание. Дъхът му секна и яростната омраза към Хюсеин се надигна в гърлото му.

Преплете пръсти, разяждан от ревност. Сцената върху дивана изплуваше пред очите му отново и отново. Възможността да е забременяла му беше толкова противна, че предпочиташе да не мисли за нея.

— Кажи ми, когато сметнеш, че съм достатъчно чиста за теб.

— Когато вече не ми мирише на него — отвърна ѝ студено Паша и започна да разкопчава жакета си.

Трикси извърна глава и започна съсредоточено да се мие. Всичко беше толкова сложно. И отвратително. И срамно. Кошмар, който не искаше да си припомня.

Паша остана само по бричове, седна и започна отново да пие. Беше бесен, че голата жена пред него съвсем доскоро е лежала под Хюсеин — спомен, толкова жесток и гаден, че едва сдържаше жаждата си за мъст.

Когато Трикси се изми, Паша ѝ помогна да излезе от ваната. Тя го измери с поглед не по-малко гневен от неговия, взе кърпата и се избърса.

— Искаш ли да ме помиришеш? — запита рязко, застанала гола и изпълнена с обида, без вече да знае дали може да изпитва

благодарност пред лицето на подобна злопаметност.

— После. Отивай в леглото. — Сякаш ѝ обявяваше дуел на разсъмване, толкова леден беше гласът му.

— А ако не отида?

— Ще те чукам на пода.

— Бях забравила колко чаровен можеш да бъдеш.

— На твоя пък чар не устоява никой мъж в униформа.

— Нямам намерение да се извинявам, че съм жива, ако това имаш предвид. Какво трябваше да направя? Да се самоубия, за да спася твоята чест?

Не получи отговор. Само веждите му се смръщиха още повече.

— Помислих си нещо подобно — продължи тя и метна хавлията настрана, — затова, докато продължаваш да се цупиш и да се държиш като някакъв девственик моралист — веждите ѝ се повдигнаха жлъчно, — определено непозната за теб роля, аз възнамерявам да хапна нещо. А и бих ти била признателна, ако ти също се изкъпеш. Ръцете ти са изцапани с кръв — отбеляза хладно и отиде до масата.

Паша сведе поглед, видя кръвта и си спомни отсечената глава на Хюсеин, а след това и проснатото му върху Трикси тяло. Опита се да прогони ужасяващата картина. Но в мисълта му се надигна поредната вълна на ярост, толкова жарка и гневна, че го накара да скочи рязко.

При звука от обърнатия стол и счупените бутилки Трикси се извърна и видя, че Паша се приближава към нея с бързи и отмерени крачки.

Тя отстъпи, взе една от бутилките на масата и я вдигна за отбрана.

— Не припарвай до мен!

Той се спря сепнато. Писькът ѝ проникна през мъглата на безумната му ярост.

Проникна, но не попречи.

— Нали не смяташ, че това наистина ще ме спре? — присмя ѝ се и небрежно посочи бутилката.

— Не знам какво искаш, но няма да го получиш!

— По този въпрос мненията ни се различават.

— Какво смяташ да сториш? Да ме накараш аз да платя за скапаното ти негодувание?

— Стори ми се, че страшно ти харесва да се чукаш с Хюсеин. Мисля и аз да те чукам, докато не можеш вече да мърдаш, а след това да те чукам още.

— Защото съм виновна ли?

— Нещо такова.

— И единственият съдник си ти.

— Точно така. Ами ако си забременяла от него? За това помисли ли?

Трикси пребледня. Не беше го помислила. Но не можеше да промени станалото. Нямаше как да се противопостави нито на отвличането, нито на което и да е от последвалите го събития. И какво, по дяволите, искаше той от нея? Да пълзи в краката му и да го моли за прошка?

— Може да съм забременяла и от теб. — Изрече го спокойно, студено и жлъчно.

— Кучка!

— До там ли стигнахме? — изглежда го грубо и дръзко.

— Отивай в леглото, мамка ти!

Трикси строши бутилката в ръба на масата с такава ярост и сила, че из цялата стая се разхвърча стъкло.

— Ела и ме вземи — изсъска тя злобно и вдигна гърлото на бутилката с бесен поглед.

— Исусе! — Черният му гняв се замени с шок при вида на тази абсурдна гледка. Дори вдигна ръце в знак на помирение. — Успокой се — прошепна с преднамерено спокоен глас, — просто се успокой!

— Не искам да се успокоявам! Сигурно защото някакъв си мъж се опитва да ме отвлече отново и да ме затвори отново. Чудя се дали не ме прави неспокойна това, че ме заплашват със същото абсурдно мъжко чувство за собственост, от което току-що се отървах. Всъщност — завърши тя раздражено, — чудя се дали да не те накарам да си платиш за обидата. Само ела една шибана крачка по-близо!

По средата на това излияние устните му потрепнаха, а в края леко се усмихваха. Злобата се беше изпарила от погледа му.

— Нещо лошо ли съм казал?

— Много умно!

— И ти смяташ, че не трябва да съм ядосан?

— Не на мен. — Оръжието ѝ все още беше насочено към него.

— А ако отстъпя — предложи той тихо, с мисълта, че може наистина да употреби смъртоносното оръжие и да пострада самата тя, — ще свалиш ли това?

— Извини се! — Думите бяха изречени тихо, но с нетърпящ възражение тон.

— За какво? — В очите му проблесна раздразнение.

— Защото ме обиди.

— Ти наистина беше с него в онова легло! — Паша стисна зъби.

— Извини се! — Изгледа го непреклонно.

— А ако наистина се извиня? — запита със смесица от раздразнение и самообладание.

— Няма да се наложи да те убивам.

Паша избухна в смях, неудържим и гърлен. Дори се преви на две и се просна на леглото.

— Изобщо не е смешно — отбеляза Трикси с раздразнение и малко сконфузено остави счупената бутилка.

Легнал по гръб, той разпери ръце и й се усмихна.

— Смешно е. Ела при мен.

— Не си ми се извинил!

— Нужно ли е?

Тя кимна.

Паша се намръщи.

— Толкова ли е важно?

Ноздрите й се разшириха и тя отново кимна.

— Извинявам се тогава — изрече тихо мъжът, който никога не се беше извинявал на жена, — за намерението си, за грешната си преценка и за грубостта си. — Хюсеин поне е мъртъв, помисли си той, като вид компенсация за отвратителните и противоречиви емоции, които го разкъсваха. — Добре ли го казах? — Погледът му се впи в голата жена, застанала напред стъклени отломки.

— Да. Благодаря. — Нуждаеше се от тази отплата за клеветите и хулитите. — Аз съм такава, каквато съм. Ако ти изнася.

— Изнася ми — отговори той и не помръдна, без да е убеден, че казва каквото трябва, без изобщо да е сигурен в тази жена, която го заплашваше с убийство, затова че я беше обидил. Но нямаше никакво намерение да я оставя. Никакво.

— Тези всичките стъкла сигурно ти пречат да дойдеш. Ще те пренеса.

Тя сведе поглед и изведнъж осъзна, че стои гола в някаква хотелска стая в Гърция, наред някакви счупени стъкла. Чувстваше се обаче повече щастлива, отколкото натъжена и ѝ беше приятно да е с този, който ѝ се усмихваше с неустоимата си усмивка.

— И ти си бос — каза тя, сякаш досега бяха разговаряли само на тема счупени стъкла и боси крака.

— Не ме мисли — измърмори Паша и се изтърколи от леглото.

— Значи ти можеш да ходиш по стъкло, а аз не, така ли? — Този път обаче в гласа ѝ нямаше жлъч.

— Защото само ще се пресегна и ще те вдигна.

— О!

— С най-добри намерения — изрече той тихо и обърна длани към нея, сякаш се предаваше.

Тя го погледна, силен и спокоен, с горещ, но вече не злобен, а просто топъл и изкусителен поглед.

— Още не съм ти благодарила както подобава за това, че ме спаси.

— Изобщо не си ми благодарила. — Каза го много внимателно, избягвайки всякакъв намек за онзи вид благодарност, който тя имаше предвид.

— Далеч си.

— Така по-добре ли е? — Вдигна я над стъклените отломки. Прегърна я и я погледна с онзи толкова сладък и закачлив поглед, който нямаше нищо общо с войната в Гърция и с мъжкото чувство за собственост. Това ѝ напомни за необуздания и нежен млад мъж, когото бе приела в спалнята си в Бърли Хаус.

— По дяволите, как да не те обича човек — прошепна тя.

Паша се засмя.

— Това означава ли, че трябва много скоростно да се изкъпя?

— О, да!

Трикси зачака, помръдвайки нетърпеливо от крак на крак като дете, което очаква наградата си, докато накрая той изрече:

— Ела! — Не я пусна при себе си във ваната. — Тази вода е пълна с мръсотия, а ти блестиш от чистота. — Посегна с не

насапунисаната си ръка, придърпа я да седне на ръба на медната вана, плъзна ръка между краката ѝ и пъхна два пръста в нея.

Тя затаи дъх. Въздействието на наркотика не беше напълно отшумяло. Трикси откри, че отново е неспокойна, свръхнапрегната и че всяко докосване я възбужда повече от когато и да било.

— Още — каза тя и се плъзна по ръката му.

Паша се подчини, поддържайки умело ритъма, дори когато се потопа за миг, за да изплакне сапунисаната си глава.

— Така вече е по-добре — измърмори той и коленичи във ваната. После се наведе и внимателно разтвори краката ѝ. Постави език върху пулсиращата плът на клитора ѝ и започна да я лиже толкова нежно, че тя остана без дъх.

— О, господи...

Горещото удоволствие се разливаше по всичките ѝ клетки, подпомагано от изкусните му пръсти и език и от провокиращата им изтънченост. Насладата ѝ вече граничеше с делириума, а в момента на прииждащия оргазъм Трикси извика:

— Не, не, не!

Отвори очи чак след няколко секунди.

— Добре дошла — усмихна ѝ се Паша, надигна се и излезе от ваната.

— Вече бях забравила... — изрече тя задъхана. Горещината все още изпълваше сетивата ѝ. Той я изгледа недоверчиво за миг и посегна към хавлията. — ... колко си страхотен!

Цинизмът се изпари от погледа му.

— Ами, бла'одаря, ма'ам! — измърмори Паша весело. — Позволете тази нощ да ви опресня паметта.

— Толкова съм щастлива с теб, Паша. — Изпитваше неописуеми чувства. Изгледа го. Беше усмихнат, щедър, жизнерадостен, закачлив и блажено неин.

— Бих отишъл и накрай света заради онова, което изпитвам с теб — изрече той, захвърли кърпата и се приближи.

— Много съм благодарна, че се появи.

— Знам. — Взе я в обятията си, изпитвайки същата дълбока признателност. Щеше да убие стотици хора, ако се налагаше, за да я има отново. — Но не искам да губя време в приказки. — Вдигна вежди. Това бе неговият начин на мислене.

Ръцете ѝ се сключиха около кръста му и тя го погледна в очите.

— Прегърни ме и ме люби — изрече нежно.

— С удоволствие — отвърна ѝ той също толкова нежно, но в мислите му се прокрадна нещо, което го обезпокои. Беше ли и Трикси като него? Само преходността на удоволствието ли я интересуваше? Определено не приличаше на останалите, щом го бе последвала чак в Гърция и беше толкова съблазнителна, че дори самата идея за харем вече му се струваше отблъскваща.

— Тази нощ не искам да мисля за нищо — прошепна Трикси. — Искам само да усещам.

Добре познатите думи го засегнаха по странен начин.

— Целуни ме — прошепна тя и се повдигна на пръсти. Откровеността ѝ го притесни дотолкова, че едва не каза „не“. Но в крайна сметка, либидото му напомни, че не е чак толкова обезпокоен. Не беше монах. Целуна я. И тя го целуна.

— Имаш вкус на лимон — прошепна Трикси след малко, обсипвайки го с целувки по корема и по-надолу.

— От сапуна е.

— Всичко ли има вкус на лимон? — измърка тя лъстиво и докосна основата на ерекцията му, която почти докосваше пъпа му.

— Провери сама. — Гласът му бе и дрезгав, и мек, и весел.

Тя взе възбудата му в ръце и облиза набъбналата глава като близалка, навлажнявайки го целия с език и наблюдавайки как пулсира и се увеличава. Тялото ѝ тутакси реагира на привлекателната гледка. Напрежението между краката ѝ се засили и пулсацията се концентрира. Пое го в устата си и го засмука нежно.

Никога в живота си не бе желал толкова нетърпеливо никоя жена, затова само след секунди повдигна главата ѝ и изрече рязко:

— Стига!

Издърпа я до себе си и незабавно се качи отгоре ѝ. Разтвори краката ѝ и навлезе в нея.

— Ето — прошепна той и ускори ритъма с дивашки тласъци, отдаден на най-себичния от всички инстинкти. Изпита потребност да я притежава по най-примитивен и стихийен начин. Без игри, без съблазън, без никакво друго оправдание, освен безусловното собственическо чувство. — Извинявай — прошепна отново,

прониквайки още по-надълбоко, сякаш думата бе опрощение за бруталния му първичен импулс.

— Искам те! — задъха се тя и се вкопчи в него. — Искам да те усещам!

Даде му всичко, което пожела, защото и тя го желаше, може би дори повече. Беше като вода за пресъхналата ѝ душа, радост за годините въздържание, извор на желанията ѝ.

Тази нощ се любиха като хора, които едва не се бяха изгубили и чиито живот е бил в смъртна опасност. И все пак бяха оцелели.

Преди разсъмване плътската страст беше уталожена, отмалата беше надделяла над желанието и двамата вече лежаха доволни в прегръдките си.

— Бъди винаги с мен — каза Паша и я погали нежно по гърба, — за да мога да те усещам винаги.

— Как да ти откажа? — прошепна полузаспала в прегръдката му. Той затвори очи и я прегърна още по-силно. Това беше раят.

ГЛАВА 13

На сутринта отпътуваха за Навплион. Росата блестеше. Започваше нов ден и ново начало. Яздеха рамо до рамо и обсъждаха как ще бъдат заедно — за „постоянно“, както каза Паша. Чисто предателство към себе си от страна на мъж, който никога не бе считал нищо в живота си за постоянно, дума, опасно близка до една друга дума — женитба.

Трикси се чувстваше на седмото небе и му се усмихна.

Той ѝ върна усмивката. Съзнанието му ликуваше от ярки спомени от отминалата нощ. Хубаво беше и че Хюсеин Джеритли е мъртъв.

Спряха да обядват близо до Триполица, при един приятел на Паша, поет, който каза, че се бие за каузата на Гърция, защото иска жена му и децата му да са свободни. На тръгване им подари свое стихотворение. За предстоящата сватба, пошегува се той.

Докато се отдалечаваха, Паша погледна Трикси и се усмихна.

— Е, какво ще кажеш?

— За цената на ягодите ли ме питаш? Или нещо по-лично?

— По-лично.

— Способен ли си да изречеш тази дума?

— Напълно. А ти?

Настъпи кратко мълчание. Чуваше се само тропот на копитата.

— Аз мога да изрека думата „женитба“ — отвърна тя бавно, — но тя извиква на бял свят демони, с които не знам дали съм в състояние да се преборя.

— Не е нужно да се женим — отвърна нехайно Паша, но вместо облекчение почувства разочарование. Сигурно защото бе свикнал жените винаги да му отвръщат с „да“. Или защото разбираше, че не би могъл да живее без Трикси Гросвенър.

— Определено не е нужно да се женим още днес — отбеляза тя, опитвайки да избяга от демоните.

— А какво ще стане, ако аз поискам да се оженим още днес? — Отново го прониза ревност при мисълта за Хюсеин и неясния въпрос за бременността.

Очевидно бе останала незасегната и от двете. Дали не предпочиташе свободата си?

— Шегуваш се!

— Отговори ми!

— Много малко време за размисъл ми даваш.

— Обичаш ли ме или не ме обичаш? Достатъчно просто е. — В гласа му се прокрадна свирепа нотка.

— Обичам те.

— Тогава се омъжи за мен.

— Господи, имаме още три часа път до Навплион. Сигурно си слънчасал. Защо толкова настояваш?

Паша се приведе към нея, взе юздите на коня ѝ и поведе двете животни към една малка маслинова горичка. Той спря, слезе и протегна ръце към нея.

— Слизай!

— Смятах, че миналата нощ се разбрахме по въпроса за тираничното поведение.

— Бихте ли слезли, ако обичате, лейди Гросвенър. Искам да обсъдя с вас някои важни теми.

— Ти наистина си слънчасал. — Трикси се отпусна в ръцете му, при което сърцето ѝ изведнъж лудо затуптя.

Той я изправи, взе ръката ѝ и я придърпа под сянката на едно маслиново дърво.

— Възможно е и да съм се побъркал — изрече с усмивка, сигурен, че се е отървал и от Хюсеин, и от целия дължащ се на него емоционален товар. — Вярно е, че ще бъда лишен от членство в Клуба на ергените развратници, при това ще пожертвам една крупна сума, за да ги почерпя... ако, разбира се, кажеш „да“ — довърши той тихо.

— Сериозно ли говориш?

— Никога не съм бил толкова сериозен — изрече с гробовен глас и цялата шеговитост се изпари от изражението му. — Човек изминава дълъг път, докато открие любовта.

— Но не го разбра в Кент?

— И ти също. — Огледа се, сякаш търсеше още някакъв знак. — Прав ли съм? — запита тихо с откровен и прям тъмен поглед.

Тя кимна.

— Надявам се, нямаш нужда от всички онези изящни фрази. Не ги умея. Но искам да се омъжиш за мен.

— Защо? — Трябваше да прояви такт и да отвърне просто „да“, но я свари твърде неподготвена и беше много настойчив.

— По дяволите, откъде да знам! Ти ще трябва да ми покажеш защо в следващите стотина години.

Направи опит да проумее грубоватото му обяснение.

— Значи си убеден?

— Моля те, само кажи „да“.

— Добре. Да — изрече тя тихо. — Освен ако не припаднеш от слънчасване в следващите пет минути.

Паша се усмихна.

— Очевидно си пропуснала книгите по етикеция, където се обяснява как да приемем предложение за женитба с изящество и грация.

— Мога да размисля.

— Не!

— Не те питам.

— Нито аз теб.

— Значи сме квит.

— На кораба на любовта, докато всички морета пресъхнат — продължи той усмихнат. — Ще се оженим в манастира.

— Имам ли право на някакво мнение?

— Можеш да избереш по кое време утре да стане.

— Утре?

— Сутринта или вечерта. Ти решаваш. Ще го обсъдим тази нощ.

— Отлично! — Беше майстор на креватното убеждаване.

Докато прясно сгодената двойка продължаваше пътешествието си към Навплион, двама мъже отнасяха багажа си в стаите, наети в близост до манастира „Св. Илия“. След като разтовариха всичко, помладият застана пред прозореца, огледа тясната уличка отдолу и се съсредоточи върху манастирската порта.

— Така вече е по-добре — изрече той тихо, разтвори по-широко пердетата и се наведе през перваза. — Чуден прицел от юг. — Вдигна поглед и пресметна нещо наум. — Дори и нощем. Ще трябва да следим всички, които влизат и излизат от манастира. — След което се обърна към спътника си и го попита: — Капитанът на кораба готов ли е?

— На брега ни чака лодка — отвърна Жером, седна до малката маса и зареди пушката си.

— След като Макриянис се върна и изложи главата на Хюсеин на градския площад, е въпрос само на време да се появят Дюра и онази жена.

— Която ще иска да се събере със сина си. Трябва да отвлечем момчето от манастира.

— Аз съм търпелив — изрече Жером и зареди още няколко патрона в пушката. — След като вече сме заели позиция, ще чакаме, колкото се наложи.

Когато по-късно същата вечер Паша и Трикси минаха на конете си покрай къщата, човекът от Марсилия, който наблюдаваше, повика Жером.

— Потвърждение — измърмори той, като кимна в посока на отдалечаващите се по уличката ездаци.

— Самата лейди Гросвенър! От плът и кръв — прошепна Жером и по грубата му физиономия плъзна лека усмивка.

— Дали да не си я оставим за нас — въздъхна тихо Марсел. Дори и облечена в мъжки дрехи, лейди Гросвенър щеше да струва доста пари на пазара за роби с този издут отпред военен жакет, и излетите крака, които се подчертаваха от ленените панталони. Пистолетът на талията ѝ само подчертаваше колко е кръшна. Златната ѝ коса пищно искреше. Можеше известно време да я задържи за себе си. Коего донякъде усложняваше плановете му. Лесно беше да застреля трима човека и да избяга. Но ако искаше да я залови жива, трябваше да отчете допълнителния рисков фактор.

— Забрави — предупреди го Жером и се отдръпна от прозореца. — Искам я мъртва.

— Ако я продадеш в Истанбул, ще си върнеш разходите. Султанът има слабост към златноруси жени — отбеляза Марсел и тихо дръпна пердетата, а мускулите му заиграха под ризата.

Избра този подход, тъй като знаеше, че Жером се интересува само от пари. Познаваше много други като него.

— Колко? — Жером приличаше на лешояд, предпазлив, но очевидно заинтересован.

Якият млад мъж вдигна рамене.

— С нейните прелести и ако подшушнем някоя друга дума на министъра, може да ѝ вземем към двеста хиляди франка.

— Дали обаче е възможно — запита предпазливо Жером, — да я заловим? Със сигурност я пазят.

— Всичко е възможно — изрече спокойно Марсел и взе жакета си от стола. — Ще отида да поразгледам наоколо и да хвана някоя нова клюка.

— Какво да правя, ако излязат, докато те няма?

— Няма да излязат. Тя ще иска да си види сина. Ако все пак излязат — добави той с усмивка, — застреляй ги сам. Тъкмо ще си спестиш малко пари.

— Ти се върна! — възкликна Крис, когато майка му влезе в малката трапезария, където вечеряше с един монах и две други деца, които бяха дошли от Навплион, за да си играят с него. — Намерила си и Паша! — Бяха му казали, че майка му е отишла на гости на Паша за няколко дни. Малкият скочи от стола и се спусна към тях.

Трикси го сграбчи, взе го на ръце и го прегърна здраво, щастлива, че отново е с него, благодарна, че е жив, здрав и весел.

— Ти с какво се занимава, докато ме нямаше? — прошепна тя и го стисна още по-здраво.

— Играхме на война с Михаил и Георги. — Крис се отдръпна и я погледна. — Отецът ни показва картите. — Главата му се извърна към Паша. — Видяхме точно къде си! Мамо — прошепна след миг и хвърли поглед към приятелите си, — пусни ме, иначе ще ме помислят за бебешор.

Паша се усмихна на Трикси.

— Искаш ли да покажем на приятелчетата ти ятаганите от последната битка?

— Може ли! — Крис поднови усилията си да се откопчи от майчината прегръдка. Трикси отпусна преждевременно съзрялото си

дете и го остави на земята.

— В моята стая са — каза Паша. — Жул знае къде.

Хлапетата изчезнаха на секундата.

— Толкова за липсата на мама — измърмори развеселена Трикси.

— Жул ми каза, че отецът положил специални усилия, Крис да не се чувства самотен. Не искал да усети отсъствието ни. — Мъжете бяха разменили набързо няколко думи на двора, Жул му бе описал станалото в манастира, а Паша му беше дал една малка поръчка.

— Оценявам усилията му — каза Трикси, — но Крис расте твърде бързо. Вече си нямам бебе.

Паша се засмя.

— Нямах много отдавна, но чак сега ти прави впечатление — прошепна тихо, за да не го чуят монасите, — а аз ще съм щастлив да те даря с едно, ако желаш.

Трикси се изчерви и огледа сконфузено насядалите около масата.

— Това ще обсъдим после — продължи той с най-обикновена интонация.

— Колко тактично от ваша страна, мосю Дюра. Като се има предвид, че в момента се храним. — Масата беше отрупана с най-различни чинии.

— Ти гладна ли си? — Гласът му съдържаше някакъв намек, но тъмният поглед беше далеч по-откровен. — Защото можем да хапнем и после...

— Да не ни чакат...

— Ще се погрижа. Брат Константинос — каза той и отиде до един млад монах, — дамата е изморена от пътуването. Можем ли да отнесем вечерята ѝ в стаята? Ще изпратя моя човек.

Монахът се поклони леко и почитателно. Паша бей, който беше взел главите на толкова врагове, беше почитана личност.

— Разбира се... Само... Стига тя... да поиска.

— Благодаря ви и за грижите за Кристофър. Изглежда ми в прекрасно състояние на духа.

— Той е жизнерадостно дете и много добре се оправя с картите — отвърна свещеникът, доволен, че преминаха към по-удобна за него тема. Монасите от „Свети Илия“ бяха едни от първите, опълчили се срещу турците. — Непрекъснато ви се възхищавахме, като четяхме

ежедневните доклади на Макриянис. Хюсеин Джеритли беше ценен трофей. Когато разбрахме, отецът отслужи благодарствен молебен.

— Той заслужаваше да умре — изрече рязко Паша и в очите му проблесна ярост.

— Заради хилядите убити гърци.

— И особено заради последната си постъпка — измърмори Паша.

— Сгреси, като отвлече дамата ви — продума с разбиране мъжът.

— Да, и то много. — Измина секунда, преди гневът в погледа на Паша да се стопи. Когато отново заговори, интонацията му бе преднамерено любезна. — Ще ви бъдем признателни, ако изпратите момчетата в стаята на лейди Гросвенър, когато се върнат. Тя много страдаше за сина си.

— Да, сър — отвърна почтително монахът. За него мъжете като Паша бей, смели и достойни, бяха Божиите заместници на земята.

— Ибрахим ще нападне ли Навплион? — попита той, тъй като държеше да чуе експертното мнение на идола си, преди да излезе.

— Високата Порта го изпрати в Мисалонги. За негово съжаление няма да се върне до края на годината. Скоро ще му се наложи да строи зимни лагери.

— Вие ще останете ли до зимата?

— Зависи от дамата. — Паша го каза небрежно.

— Гърция има нужда от вас. — Монахът се изчерви от собствената си прямота.

Паша погледна към Трикси, която го чакаше на вратата, и видимо се поколеба. После въздъхна.

— Точно това трябва да й обясня.

Остатъкът от вечерта премина в приятни разговори и игри с децата. Крис и приятелчетата му огласяха стаята с въображаеми нападения и засади срещу въображаеми турци. Поради това, че денят беше специален, им разрешиха да си легнат по-късно.

— Уморена ли си? — прошепна Паша и погали пръстите на Трикси, докато излизаха от стаята на момчетата.

— Би трябвало, но не съм. — Пъхна ръка в неговата и се усмихна. — Твърде много вълнения се насъбраха.

— Не каза на Крис, че възнамеряваме да се женим, нали?

— Така и не намерих подходящ случай. Твърде зает беше с битки и войни.

— Всички тези разговори за войната дразнят ли те?

— Не искам да има война. Но нея я има и краят ѝ не се вижда.

— Поне докато турците не си отидат.

Трикси кимна.

— Трябва да те попитам нещо много важно.

— Паша, моля те, не сега. Всичко е толкова хубаво. Ако кажеш, че не искаш да се жениш, ще те разбере. Живял си един съвсем различен...

Прекъсна я, като положи нежно пръст на устните ѝ.

— Не е това. — Усмихна ѝ се. — Ще се ожения за теб. Чувствата ми са съвсем определени.

— Любов ли имаш предвид? — попита тя закачливо.

— Любовта ми към теб е съвсем определена. Така по-добре ли е?

— Трябва да те накарам да паднеш на колене и да ме поискаш — пошегува се Трикси.

— Няма да стане. Ти вече се съгласи. И това унижение ми се размина. — Изражението му отново стана сериозно. — Ако искаш да изчакам с въпроса си, ще изчакам...

— Не! Питай. — Погледът ѝ спря върху неговия. — Светът, в който живеем, не чака.

— Боя се, че си права. И така, ще имаш ли нещо против — започна колебливо, — ако останем в Гърция, след като се оженим. До края на зимата, може би... Или малко повече. Би трябвало да те изпратя у дома. Всеки разумен човек би го сторил. Но тук ще мога да те пазя. — Веждите му се вдигнаха отчаяно за миг. — Или поне ще се опитам. Както върви, войната може да приключи до няколко месеца. Тъй като обаче не мога да си тръгна, а съм себичен, искам да останеш с мен.

— Това ли беше? — Трикси отпусна въздишка на облекчение. — Мили боже, Паша ти и да искаше, нямаше да ме накараш да си тръгна. Мислиш ли, че мога да замина и ден подир ден да не знам какво става с теб? Даже ще се наложи да ме вземаш със себе си, като тръгваш на поход. Аз съм също толкова себична по отношение на теб.

Усмивката му можеше да разтопи и ледените шапки на полюсите.

— Сигурно затова те обичам. Ненаситната ти природа ме впечатлява.

— Освен това съм и много добър стрелец.

— Което винаги е било основният ми критерий при избора на дамска компания.

— Мен пък ме привлича ненадминатата ти способност да ме правиш щастлива по цели нощи.

— Това се казва откровена жена!

— Ако не греша — измърка прелъстително тя, — ноцта вече настъпи?

— Имаме ли време да стигнем до стаята ти? Или предпочиташ — огледа тъмния коридор, — да започнем още тук?

— Не препирам чак толкова. — Потупа го по ръката. — Все пак, в манастир сме. Ако изникне някой монах...

Паша се усмихна.

— Аз съм по-търпеливият, скъпа. Щом ти можеш да изчакаш, значи и аз мога.

— Ти имаш повече опит. — Трикси го погледна, докато крачеха по коридора. — За мен всичко това е ново и вълнуващо.

Вълнуващо. Думата го сепна.

— Пътуването до Гърция ли имаш предвид?

— Имам предвид секса с теб. Страхотно и неустойимо вълнуващо е, Паша бей — довърши тя похотливо.

— Ще гледам да оправдая очакванията ти.

— О, не се съмнявам.

— Ще се опитам да измисля нещо, с което да запомним първата си годежна нощ.

— А осъзна ли, че вече трябва да ми бъдеш верен?

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно. Защо пребледня, скъпи? Нещо лошо ли казах?

Нямаше намерение да разисква темата.

— Имам една изненада за теб — каза вместо това той и тръгна по стълбището, което водеше към стаята ѝ с изглед към залива. — Да видим дали ще ти хареса.

С тези думи отвори вратата и се отдръпна, за да влезе Трикси първа. Тя застана като хипнотизирана на прага, затаи дъх и огледа великолепието на стотиците трепкащи пламъчета. Безброй свещи

грееха по первазите на прозорците, по масата и по бюрото. Отблясъците позлатяваха таблите на леглата и прекрасните икони. Четири големи канделабъра бяха разположени в четирите ъгъла на леглото. А в средата бе поставен огромен букет бели лилии, които разпръсваха аромата си из цялата стая.

— Влизай — прошепна Паша и я побутна леко. — Искам да си видиш годежните подаръци.

Откри, че пламъците на свещите не бяха единственото, което хвърляше отблясъци. Вътре беше разпиляна едва ли не цялата съкровищница на султана. Диаманти, рубини, смарагди и сапфири искряха. Погледът ѝ бе привлечен от един наниз, окачен на аналоя. Перлите блестяха върху кадифената възглавница за молитви и украсяваха иконата на Свети Георги.

— Ела, виж диамантите — изрече тихо Паша и я обърна с лице към леглото.

Трикси едва си пое въздух. Младата жена от Кент откакто се помнеше живееше тихо и скромно. А сега на леглото лежеше сребърен поднос, отрупан с бижута.

— Вземи, каквото ти харесва. Или всичко. Не знаех какво предпочиташ.

— Как... Откъде...

— Жул. — Паша се усмихна. — Казах му за свещите. Проявил е творчество.

— Толкова са много — прошепна тя, замаяна от несметното богатство.

— Част от плячката е от Хюсеин и свитата му. Те пътуват стилно. С моя процент поддържам лазарета, но камъните са толкова много. Вземи всичко, което пожелаеш.

— Би било невероятна алчност.

— Позволено ти е, скъпа. Сложи си някое.

— Наистина ли? — Бляскавите бижута ѝ приличаха на мираж.

— До леглото има огледало, а на масата са струпани още джунджурии. Аз ще си сипя нещо за пиене. — След миг се изтегна на леглото с чаша бренди в ръка, а Трикси седна до него, накичена с бижута.

— Като на карнавал — изрече тя весело и сложи още една гривна на китката си. — Харесваш ли ме със смарагди?

— Харесвам те всякак, но най-добре без нищо. Ще почакам обаче — отвърна Паша нежно, готов да ѝ се подчини за всичко, защото виждаше радостта ѝ.

— Да си сваля ли роклята? — Трикси докосна с пръсти копринените поли. — Защо не го казваш?

— Защото съм вежлив и тактичен. И общо взето — приспособим.

Трикси огледа разпилените върху леглото бижута.

— О, да. Това определено помага за приспособяването. — Но към края на фразата гласът ѝ се промени. Присви очи. — Ти някога...

— Не, не съм. Не е нужно да питаш. — Познаваше този преценяващ поглед.

— Никога?

— Само на теб.

— Аз съм изключително ревнива.

Паша се сети за Хюсеин. Нямахше никога да го забрави, дори да живееше още десет хиляди години. С усилие на волята си обаче запази спокойната си интонация.

— Знам какво имаш предвид.

— Толкова отчаяно съм влюбена в теб, че чак се плаша.

Погледна я. Беше отрупана с искрящи колиета, гривни, брошки и пръстени. Единият чифт обици висеше върху другия. Толкова млада изглеждаше! Толкова уязвима и прекрасна в бялата си рокля от моаре. И в цялото това излишество от бижута.

— И аз се плаша — съгласи се той тихо. — Страшно е да говориш за любов по време на война, но аз вярвам в късмета и в хубавото бъдеще. Иначе как щях да те намеря? Стига толкова с мрачните теми. Избери си сега венчален пръстен. Мили боже! Ние настина ще се женим!

— Май ще трябва да те отвлека от подобни разстройващи мисли.

— Имам идея.

— Помислих си го. Но първо ще трябва да ме запознаеш с нея.

— Естествено. — Това бе най-чаровната му черта по отношение на жените. Никога да не казва „не“.

— Откъде знаеш какво ще пожелае?

— Няма значение. — Отдавна се беше научил да улавя нюансите на женските желания. Веднъж в някакъв манастир в Ксанти една

монахиня го беше попитала дали вярва в Бога. Всъщност имаше предвид нещо свършено различно. — Облечени ли да сме или съблечени?

— Хммм... — замисли се на шега Трикси, съсредоточена с пръст на бузата.

— Толкова си сладка, когато се правиш на наивна, скъпа, с целия този разкош по тебе.

— Но аз не искам ролята на наивницата! — Нацупи се сладко Трикси. — С всички тези бижута се чувствам по-скоро като куртизанка.

— Истинските куртизанки са много сдържани и изискани.

— Тогава мога да бъда проститутка.

Паша се засмя.

— А аз какъв да съм тогава?

— Мъжът с голямата пишка.

Усмивката му проблесна.

— Привлекателна роля. И какво трябва да правя?

— Да ми се подчиняваш.

— Да ти се подчинявам?

— Аз съм една много взискателна проститутка.

— Ясно — измърмори той, стана и си съблече жакета.

— И нямаш никакви въпроси?

— Струва ми се, че ролята не се нуждае от обяснения. С теб по едно и също време ли ще излизаме на сцената? — Жилетката последва жакета на пода.

— Естествено. Всичките ми изисквания ще бъдат лично към теб.

— Започна ли вече? — запита леко заядливо с пръсти върху бутонелите.

— Това някакъв проблем ли е?

— Зависи. — Разкопча единия маншет.

— От?

— Вложената в представлението фантазия. — Другият маншет също бе разкопчан.

— Това ще се разбере впоследствие?

— Несъмнено. — Свали ризата. — Ти събличаш ли се?

— Обикновено не. — Каза го толкова сладко и дръзко, че косите му настръхнаха. — Ти би ли желал?

Тъмните му очи бавно се сведоха.

— Както на теб ти харесва. — Захвърли ризата. Стана от леглото и свали ботушите и панталона си с лекота, която едновременно я раздражни и възхити. Твърде опитен беше в разсъбличането, реши Трикси.

Беше възбуден.

Прекрасно възбуден.

Както обикновено, помисли си тя с раздражение.

— А какво ще стане, ако кажа, че тази роля налага въздържание? Ще се справиш ли?

Той застина за миг.

— Защо да го правя?

— Това не е отговор на човек, който се жени утре сутринта.

— Нито пък тези изисквания са в твой интерес.

— Трябва да си ми верен.

— Ще те държа под ключ.

— О, скъпи! — прошепна тя много, много тихо. Всичките страхове и ужаси от предишния ѝ брак я обзеха пак. — Няма да мога.

— Какво? — измърмори той нехайно, но в погледа му проблесна предпазливост.

— Отново да склуча брак. Съжалявам! — Започна да маха бижутата от себе си едно по едно. — Това беше ужасна грешка.

Паша я гледаше как сваля трите пръстена и наниза перли, огледало на собствените му съмнения и предразсъдъци. Но под отблясъците и сиянието на скъпоценните камъни си беше тя, Трикси Гросвенър, която вече бе изстрадала твърде много.

По бузата ѝ се търкулна сълза и Трикси бързо извърна глава. Пръстите ѝ трескаво се мъчеха да разкопчат някаква гривна.

— Не мога да понасям, когато плачеш — прошепна Паша, обхванат от угризения.

Трикси изтри очите си и отново се обърна към него. Цялата трепереше.

— Не плача.

— Извинявай за всичко! — Не беше сигурен дали е достатъчно. Не беше сигурен дали ще изпрати в забвение поне някой от страховете ѝ.

— Омъжи се за мен. — Пристъпи към леглото и се усмихна. — Не ме оставяй сам пред олтара.

— Не е смешно, Паша! — Трикси въртеше по ръката си една диамантена гривна и подсмърчаше.

— Знам. Прости ми. — Облегна се на леглото и се приведе така, че лицето му да се изравни с нейното.

Тя го погледна с премрежени клепачи.

— Страшно е.

— Остави ме да ти покажа, че може и да не е така.

Брадичката ѝ леко се повдигна.

— Да не би да смяташ да се промениш?

— Да. — Приседна до нея.

— Не можеш.

— Мога. Това е като да разбереш кога да дръпнеш ръката си от горещ котлон. Способен съм да взема подобно решение.

— За колко време?

— Завинаги.

В осветената от свещите стая се възцари пълна тишина, а разстоянието помежду им беше само сантиметри.

— Освен това имам и дете.

Дишането му се възстанови.

— Коего ме харесва.

— Наистина ми е трудно отново да се доверя на някого. — Трикси поглади нервно полите на роклята си.

— Остави ме да те разубедея.

— С това ли? — Насмете с ръка разпилените по леглото бижута.

— Не. С това! — Наведе се и я взе в прегръдките си сред облаци от шумоляща коприна. — Обичам те! — Притисна я нежно.

— Знаеш ли значението на тази дума?

— Ще го научим заедно.

— Защото аз не съм специалист в областта.

Той се усмихна.

— Просто любезничех.

Тя се разсмя.

— Така е по-добре. — Наведе се да целуне ъгълчето на устата ѝ. — Избра ли си венчален пръстен? Защото този път съм решил да

направя всичко както трябва, да падна на колене и да поискам ръката ти.

— На колене? — Лицето ѝ се оживи.

— Не гледай толкова доволно. Какво ще кажеш за този рубин? — Подаде ѝ един пръстен с камък във формата на сърце, обграден с диаманти.

— Харесва ми.

— В такъв случай... — Свали я от скута си и я остави на ръба на леглото, ангелски прекрасна в бялата си рокля. После падна на коляно, вдигна глава към нея и изрече сериозно: — Обичам те с цялото си сърце. Обикнах те от първия миг, в който те видях. Трябваше да се сетя... Трябваше да обърна внимание... — Зачуди се как бе могъл толкова време да остане сляп за истината. Смирен и изпълнен с желание за изкупление, сега, когато отново я беше намерил, той попита тихо: — Ще ми окажеш ли огромната чест да станеш моя съпруга?

Очите на Трикси плувнаха в сълзи.

— Трябва да кажеш „да“!

Тя кимна, тъй като не можеше да говори от вълнение.

Беше достатъчно. Нямахше намерение да поставя на изпитание противоречивите ѝ емоции. Сложи пръстена на пръста ѝ, изправи се и я вдигна на ръце.

— Ще те направя щастлива! — Занесе я до прозореца с изглед към залива. Белите поли на роклята ѝ се сипеха от ръцете му и галеха мургавите му крака. — Виж, Орион ни благославя!

— Като първата нощ, когато се срещнахме. — Погледна го с изпълнени с надежда очи. — Тогава ти се държа много мило с мен.

— А ти беше най-неустроимото изкушение на земята. Както сега.

— Заради бижутата?

— Едва ли. — Усмивката му бе изпълнена с обич. — Твърде парвенюшки изглеждаш.

— Защо тогава не ги свалиш — измърмори тя с интонация, която веднага привлече вниманието му.

— За мен ще е върховно удоволствие — прошепна ѝ Паша в отговор.

Сваляха бижутата едно по едно. Закачаха се и се целуваха. Накрая бъдещата невеста се оказа само по годежен пръстен, за който и

дватамата се съгласиха, че не е нужно да се сваля.

Свещите разпръскваха из стаята вълшебство, озаряваха преплетените им тела и сгрываха сетивата им. Мургавата му кожа беше придобила лилав оттенък на трепкащата светлина. Тъмната му дълга коса проблясваше в синьо-черни отсенки. Трикси бе изцяло погълната от неговата сила и могъщество. Дяволитите му очи бяха на сантиметри от нейните и я омагьосваха с изпепеляващия си поглед.

Едва не се размърка от благодарност. Беше огромен, изпълваше я, изгаряше я и ѝ даряваше прекрасно удовлетворение с удивителна издръжливост и финес. Когато вдигна поглед към него и не успя да изрече нищо, той наведе глава и захапа нежно ухото ѝ.

— За теб ще бъда готов винаги, моя ненаситна нимфо! На коя поляна те намерих, заспала на слънце? Виж колко си розова, сякаш си изгоряла. Погледни! — Посегна към огледалото, което тя преди малко беше преместила, за да се възхищава на бижутата. — Виж колко е черен и как влиза в теб! А колко бяла е твоята кожа. — Вдигна огледалото и ѝ го подаде.

Трикси поклати глава и прехапа устни. Опитваше се да се съпротивлява на това безсрамно и възбуждащо изживяване.

— Все още се изчервяваш, скъпа моя нимфо, след като съм те любил вече стотици пъти. Можеш да погледнеш, сладката ми. Позволено ти е. Няма кой да види колко си развратна. Виж го колко е дълъг. — Придърпа една възглавница и нагласи огледалото в сребърна рамка под нужния наклон. — Как го поемаш целия? Боли ли те? — Докато говореше, тазът му се движеше в бавен и изящен ритъм, по-скоро мъчителен, отколкото задоволяващ и възбуждащ.

Трикси изстена с няма молба да тласне по-надълбоко.

— Може да те заболи. Влязъл съм само наполовина — прошепна той, правейки се, че не разбира нейния зов. — Можеш да видиш още колко остава.

Тя го сграбчи за таза и се опита да го придърпа в себе си.

— Трябва да гледаш! — Взе брадичката ѝ с два пръста и нежно я обърна към огледалото.

Огромната му ерекция бе потопена само донякъде. Останалата част бе набъбнала, пулсираща, мургава, в хипнотизиращ контраст с млечнобялата ѝ плът. Омагьосана от тази твърда и неудържима

мъжественост, вагината ѝ потръпна, сякаш за да приласкае инструмента на удоволствието по-навътре в себе си.

Паша долови горещата тръпка.

— Вече си готова! — Пое си дъх, пъкна ръце под седалището ѝ, повдигна я и продължи да навлиза плавно в нея.

Трикси наблюдаваше как се плъзга — огромен и твърд. Почувства трепета на насладата, трескавия унес, надделяващ над всякакъв разум, и се отдаде на чувствена нирвана.

— Отвори очи!

Гласът му идваше отдалече, но тя разбра настойчивостта му. Клепките ѝ потрепнаха.

— Така е по-добре — прошепна той. — Каж ми, когато вляза целия.

Образът в огледалото беше омагьосващ и страховит, а чудната дължина все още бе скандално отвън.

— Може ли една нимфа да го поеме целия?

Сърцевината на тялото ѝ потръпна в отговор и тя кимна, останала без дъх.

— Не чувам?

— Да! — Тръпнеше от желание.

— Можеш ли да поемеш всичко това?

Образът на ерекцията му се разлюля пред очите ѝ. Тя се задъха от неизпитван досега екстаз.

— Каж ми!

— Искам го целия — изрече на един дъх, вече на ръба на оргазма. Трепереше от очакване.

— Гледай! — Мускулите на бедрата му се свиха.

И когато тя погледна, той се плъзна в нея. Ерекцията му бавно изчезна в плътта ѝ, съпротивляваща се на огромния размер. После се разтопи около него. Усещаше огнената ѝ влага и стегнатите мускули. Накрая влезе целият. Трикси затрепери неудържимо.

— Каж ми, че си моя. — Шепотът му бе много нежен, но нетърпящ възражение.

— След като го кажеш ти — прошепна тя без дъх, изпълнена и залята от наслада, но все още независима.

— Твой съм!

— Притежаваш тялото и душата ми! — Прошепна тя и жадно повдигна таза си, за да се потопи в първичната и незабравима страст.

— Толкова си сочна — изрече той задъхан.

— А ти си ми съвсем по мярка. — Усмивката ѝ беше флирт, кокетство и обич.

— Знам.

ГЛАВА 14

Бракосъчета ги архиепископ Грегориос. На скромната церемония присъстваха Макриянис и войниците му, братството на манастира „Свети Илия“ и поради изискването за законност — френският и английският консул.

Малкият Крис гордо даде ръката на майка си в параклиса, позлатен от светлината на стотици свещи и благоухаещ с аромата на цветната градина на манастира.

Трикси вървеше бавно, хванала за ръка малкия си син, а Паша чакаше невестата си пред олтара, влюбен и искрено благодарен. Беше облечена в проста рокля, която Макриянис бе закупил в Навплион, от розова коприна с бяла панделка на колана. Носеше букет бели рози. Венче от същите бели рози обрамчваше челото ѝ. Приличаше на ангел, златокоса, ефирна, зашеметяваща. И негова.

Гръцката сватбена церемония се проведе в съкратен вид заради четиригодишното дете, а може би и заради Паша, който мразеше церемониите. Когато ги обявиха за съпруг и съпруга, той с грациозен поклон и широка усмивка представи Трикси на малобройната публика.

— Моята съпруга, дами и господа. Днес аз съм най-щастливият човек на света.

Думите и усмивката му трогнаха Трикси и той веднага я целуна, защото това бе единственият познат нему начин за пресушаване на женски сълзи. Публиката заръкопляска и шумно изрази одобрението си. Трикси спря да плаче, но по някое време се наложи отецът да се прокашля гръмко, за да напомни на Паша бей, че все пак се намира в църква.

Тържеството се състоя в градината с лилиите. Всички се развеселиха, забравили за малко войната. Младоженците възнамеряваха да изкарат два дни в една вила до Навплион. Не съвсем сами, защото щяха да ги придружат Крис и неговите приятелчета. Макриянис и войската му щяха да останат на пост. После Паша отново да тръгне на поход.

Не смяташе да ѝ казва, че тя няма да го придружава, докато не стане съвсем наложително.

Не искаше да вгорчава сладостта на времето, което им оставаше да бъдат заедно. Войната все пак продължаваше да заема централно място в живота на всички. Макриянис и хората му бяха получили заповед да пробият обсадата на Мисалонги.

Когато напускаше манастира късно следобед, войската беше много шумна, тъй като виното се беше ляло безспир цял ден. Но всички бяха нащрек за Трикси и децата. Начело яздеха Паша и Макриянис.

Новината за сватбата се разчу из целия град, където едни информатори подаваха сведения на други информатори, а шпиони от десетина страни се интересуваха от точното местонахождение на групичката на Макриянис.

Марсел и Жером Клоар чакаха от сутринта. Разположен пред отворения прозорец, Жером беше наредил на масата пред себе си шест заредени пушки, а най-добрата държеше в ръце. Затова се развълнува, когато чу гласовете, спускащи се откъм хълма.

Идваха!

Действията и целите на Марсел вече бяха опорочени от лични мотиви. Откакто беше видял лейди Гросвенър, не спираше да бленува за нея. Почти долавяше допира на светлата ѝ копринена коса, виждаше покорните ѝ очи, усещаше как прониква в пицното ѝ тяло. Още малко, мислеше си той, стаен в едно крайпътно дърво. Дисциплиниран докрай, Марсел смяташе да скочи върху коня ѝ, когато се озвеше под него, и да избяга с нея.

Жером трябваше да застреля момчето — най-лесната задача. Марсел трябваше да се погрижи и за Паша бей. Професионалният убиец имаше пълно доверие в себе си. Когато чу мъжките гласове, адреналинът започна да се влива в кръвта му.

Докато групичката слизаше по пътя към града, ги наобиколиха тълпи от хора, които подаряваха на Паша цветя, поздравяваха го и му пожелаваха щастлив семеен живот. А той приемаше поздравленията и цветята, ръкуваше се с хората или просто кимаше.

— Дотук със секретността — каза усмихнато на Макриянис, който яздеше редом с него, и втъкна една китка в гривата на коня си.

— Новината вече пътува за Истанбул, Паша бей — отбеляза весело приятелят му. — Тайните са невъзможни в един бъкащ от шпиони град.

В този миг към тях изтича жена с цветя и Паша се наведе, за да поеме букета.

— Пожелавам ти дълъг живот, Паша бей, и много бебета.

Паша се засмя.

— Ще направя каквото мога.

— Бебета ли, Паша бей? — запита саркастично Макриянис.

— Обичам бебетата — отвърна ведро Паша и сложи цветята при другите букети. Сияеше от щастие и напълно бе забравил за Хюсеин.

— Сериозно? Доколкото си спомням, доскоро се гордееше с дискретността си точно в това отношение.

— Трикси обича бебетата.

— Аха! И ти си готов да се подчиниш?

— Винаги готов — изрече Паша с широка усмивка. — Затова не са ми нужни. — Погледът му бе привлечен от отражение върху метал. Още преди съзнанието му да е регистрирало цялостния образ, инстинктът му вече беше нащрек за опасността.

— Стрелец! — Сграбчи положената в скута си пушка, извърна се и стреля по застаналия на прозореца силует. Проклинайки се, че не беше прочистил пътя, той извърна рязко коня си и препусна с всичка сила към Трикси и Крис.

— Обръщайте! Връщайте се! — В следващия миг около тях се посипаха куршуми. Погледът му отскочи към прозореца. Мъжът беше ранен, но продължаваше да стреля. Паша препусна и постави приклада на рамото си, жертвайки една ценна секунда, за да се премери в целта.

Натисна спусъка.

Главата на Жером Клоар се пръсна.

Но наоколо се възцари неестествена тишина. Паша побърза да дръпне юздите на черния си жребец и видя, че върху коня на Трикси има някакъв мъж, обхванал талията ѝ с мускулеста ръка и опрял пистолет на слепоочието ѝ.

Мъжът притежаваше ледения и твърд поглед на човек, който знае да убива.

Крис беше бял като платно и напълно парализиран от страх. Войниците не смееха да помръднат.

— Ще ти дам, колкото пожелаеш — извика Паша. — Пусни я!

— Нещо не ти вярвам, Паша бей — изрече подигравателно Марсел. — Нека всички се махнат от пътя ми! Бавно, много бавно, иначе тази прекрасна дама ще получи куршум в главата. Знам, че никой от вас не го иска.

— Отведете Кристофър — настоя Трикси, тъй като най-много от всичко се страхуваше за сина си.

— Първо хвърлете оръжията си, в противен случай ще застрелям и момчето.

— Не! — избухна Трикси.

— Чухте какво каза хубавата дама. Не иска да убивам сина й. Хвърлете оръжията.

Паша пръв хвърли пушката си. Останалите го последваха.

— Доволен съм от съдействието ви — изрече сухо и безстрастно Марсел. — А сега, ако всички се върнете обратно в манастира, дамата и синът й ще останат живи — поне за известно време.

Макриянис погледна към Паша, той му кимна в знак на съгласие и пришпори коня си. Войската също се подчини. Не можеха да рискуват живота на Трикси и Крис. Паша се върна бързо в манастира, както му бе наредено, влезе в двора и скочи от коня веднага щом портите се затвориха. Извика Жул.

— Клоарови отвлякоха Трикси и Крис. Махни тези цветя и ни намери някакви по-небиещи на очи дрехи. — Обърна се към Макриянис, който също беше слязъл от коня и стоеше до него. — Как мислиш — като работници ли да се преоблечем или като селяни? — Жул вече предаваше нарежданията му на двама монаси. — Искам да съм по следите му до пет минути. Ще излезем през задната порта. Похитителят няма друг избор, освен да напусне Навплион незабавно. Защото знае, че в противен случай ще го заловим.

— Тогава давай към пристанището — каза Макриянис и съблече бродирания жакет.

Паша кимна.

— Първото място, което трябва да претърсим. — Докато чакаха дрехите си, Паша очерта набързо плана за преследване и припомни на мъжете най-преките маршрути до доковете, възможните места за укриване и обиколните пътища, които би използвал човек, който не иска да привлича вниманието. — Разпитвайте всички. Все някой може

да ги е видял. Претърсете алеите и задните улички. Ще изпратя двама патрули на доковете. Разполагаме с три часа до залез-слънце, господа! — Закрачи, напрегнат и мълчалив. После наметна някаква груба връхна дреха върху ризата си, скочи на седлото, пришпори коня си и препусна към задната порта.

Всички разбираха необходимостта да се бърза. След като се стъмнеше, похитителят лесно щеше да им се изплъзне и да отплава към някой далечен бряг. Пристанището бе пълно с кораби от цял свят, а пазарите за роби в Истанбул бяха само на няколко часа път оттук.

— Дотук беше лесно — промърмори тихо Марсел и Трикси усети дъха му върху бузата си. Пистолетът беше скрит в косата ѝ, в основата на ухото. Крис яздеше понито си мълчаливо, вперил уплашен поглед в майка си, защото виждаше долепеното до главата ѝ оръжие.

— Новият ти съпруг не оправда очакванията ми — пошегува се Марсел. — Но все пак е страхотен стрелец. Клоар практически остана без глава.

— Клоар ли? — Не успя да прикрие изненадата си.

— Този човек беше обсебен. Единствената му мисъл беше да убие сина ти. — Марсел говореше нехайно и не влагаше повече емоции, отколкото в обикновен разговор за времето.

— Което е ужасно глупаво, тъй като от хлапето могат да се изкарат доста пари на пазара за роби. Там предпочитат момченца.

Тези думи я ужасиха. Знаеше, че в Леванта много се търсеха момченца. Мисълта, че детето ѝ може да остане само и да изживее ужаса да бъде продавано на пазара за роби, беше толкова страшна, толкова тъжна и ужасяваща, че ѝ се прииска да плаче, да крещи и да проклина всички мъчения, които беше изживяла и продължаваше да изживява заради наследството на Тео. Почувства се обкръжена от всички страни, обсадена и нападната отвсякъде от Клоаровци, Гросвенъровци, Хюсеиновци, а сега и този непознат, опрял, пистолет в главата ѝ.

Моментът едва ли беше подходящ да се ядосва, но почувства, че я залива неудържима ярост и едва сдържано негодувание срещу алчните и хищни мъже, които смятаха, че могат да налагат волята си на нея и на сина ѝ.

Усещаше пистолета до бедрото си. Знаеше как да го използва. Яростта ѝ бе примесена със страх, че този път ще бъдат отведени някъде, където никой няма да ги открие. Дясната ѝ ръка се стрелна нагоре за част от секундата и отблъсна оръжието на нападателя. В това време левият ѝ лакът се заби в стомаха му с такава сила, че едва не си изкълчи рамото. В този момент посегна за оръжието си. Стреля отдолу — един, два, три пъти. Изпразни и двете цеви.

При звука от изстрелите, конят ѝ се вдигна на задни крака. Трикси сграбчи поводите и изкрещя:

— Бягай, Крис! Бягай!

Но хватката около кръста ѝ се затегна. Марсел издърпа юздите и изръмжа:

— Ще те убия! — По жакета му имаше кръв. — Веднага повикай сина си или ще го застрелям!

Крис доста се беше отдалечил, но беше спрял и чакаше, тъй като не можеше да остави майка си. Тя го повика. Детето веднага се върна. На лицето му беше изписан ужас.

— Вземи сега поводите — нареди Марсел и тикна дулото на пистолета в главата ѝ. — Погрижи се да стигнем до пристанището без повече инциденти, иначе ще ви убия и двамата.

Трикси не посмя да се обърне за помощ към малкото хора, които подминаха, защото не искаше да рискува живота на Крис. На пристанището ги очакваше лодка. Настаниха ги до похитителя. Пистолетът продължаваше да притиска ребрата ѝ. Докато ги откарваха към един кораб с кипърски флаг, никой не проговори. Частен кораб, помисли си тя. Ролята на Кипър във войната не беше много ясна. Качиха се на борда. После ги заключиха в една каюта.

Звукът на отдалечаващите се стъпки накара Трикси да се почувства напълно победена. На непознат кораб, в претъпкано пристанище, тя и Крис бяха напълно откъснати от света. А след като съдът отплаваше, щеше да изчезне и всяка надежда за свобода.

Крис не продумваше. Беше се сгушил в скута ѝ и мълчеше, очевидно напълно наясно с опасността.

Трикси го гушна, залюля го и му запя любимата приспивна песничка, като се надяваше по този начин да спре сълзите му. Но собственото ѝ сърце биеше учестено, а паниката постепенно завладяваше съзнанието ѝ.

— Паша ще ги застреля всичките.

Трикси се сепна и спря да пее.

— Паша със сигурност ще ги застреля, затова не се бой, мамо!

Очите ѝ се насълзиха при това тържествено изявление, тъй като то беше напълно абсурдно.

— Ще се молим да дойде и да ни спаси — изрече тя и прегърна още по-силно скъпото си момченце.

— Ще видиш, мамо. Той е силен.

Колко просто звучеше всичко в неговата уста. Сякаш силата и смелостта винаги побеждаваха и всички злодеи получаваха справедливо възмездие.

— Дали да не потърсим начин да помогнем на Паша и на останалите — предложи тя, за да го разсее. Това щеше да успокои и самата нея. Можеха поне да проучат възможностите за бягство.

В каютата имаше две койки, маса и стол. От малкия илюминатор се процеждаше светлина и се виждаше морето. Крис вече беше придърпал стола и надничаше, изправен на пръсти.

— Не се отваря, мамо — каза той и заудря стъклото с юмруче. — Трябва да го разбием и да скочим във водата. — Обърна се и я изгледа с интерес. — Ти обаче май няма да можеш да се провреш. — Отново погледна малкия илюминатор. — Ще остана с теб, докато дойде Паша — продължи решително, приемайки ролята на закрилник толкова сериозно, че гърлото ѝ се стегна. — Няма да се забави. Знам.

— Значи трябва да чакаме — изрече тя тихо и си пожела синът ѝ да е прав.

— Казвам ти, дори всички дяволи от ада да са по петите ми, не можем да отплаваме, докато не излезе вятър — изрече непреклонно на развален, но разбираем френски капитанът кипърец. — Погледни сам — посочи към главната мачта, — дори не подухва.

— Мамка му! — Марсел ядно заби пистолета в гърдите му. — Кога ще стане това, по дяволите? Плати ти се щедро, за да се погрижиш да отплаваме незабавно.

Възрастният прошарен капитан изгледа ранения, сякаш не вярваше на очите си.

— Никой не знае — отвърна той предпазливо. — На хоризонта май се задават буреносни облаци. Навярно след няколко часа...

— Няколко часа! — избухна Марсел. — Не разполагам с часове!

— Трябва да превържете раните си — изрече капитанът, като се надяваше да промени темата на разговора. Нямаше власт над вятъра, колкото и силно да крещеше този човек.

— Раните ми ще почакаат — отсече Марсел. — Прати още някой горе, мамка му!

— Жената и детето имат ли нужда от нещо? — попита капитанът. Бяха му платили за курс до Истанбул и без обяснения разбираше, че целта е пазарът на роби. — Предполагам държиш да са в добро здраве.

— Дай им нещо за ядене — изръмжа Марсел, чието съзнание бе обсебено от предстоящото отплаване. — А на мен ми дай бутилка ром.

Паша и хората на Макриянис се пръснаха из пристанището, разпитаха хората, претърсиха всяка жилищна и търговска постройка и накрая намериха едно момче, което им каза, че от доковете на един неизползван склад е отплавала лодка. На борда ѝ имало жена и малко дете. Но момчето не беше проследило курса на лодката. Паша го възнагради подобаващо и заоглежда корабите.

— Ще трябва да ги претърсим всичките!

— Разполагаме с достатъчно хора — отбеляза съчувствено Макриянис, който разбираше колко нищожни са шансовете им.

— Искам да се изпрати човек на всеки кораб — заяви Паша. — Капитаните да се информират, че давам един милион гроша награда, на този, който върне Трикси и Крис.

— Това е достатъчно, за да се намери един Юда.

— Да се надяваме — отвърна мрачно Паша. — Скоро ще се стъмни и ако излезе вятър... — Гласът му замря и той стисна челюсти. Обърна рязко гръб на морето и закричи, като махна на Макриянис да го последва. Двамата се насочиха към гостилницата, където се бяха разположили хората им. Мъжете получиха кратки инструкции и след като бяха осигурени достатъчно лодки, загребаха към корабите, за да предадат необичайното предложение на Паша.

Когато пратеникът се качи на борда на кипърския кораб и поиска лична среща с капитана, Марсел предпазливо го проследи. Но гъркът излезе от каютата на капитана много бързо, качи се на лодката си и загреба обратно към брега.

Марсел нахълта, без да чука, и изгледа с подозрение кипъреца, седнал зад бюрото си.

— Какво искаше този гръцки войник?

— Началникът на пристанището е наложил някакви нови такси — отвърна спокойно капитанът и сложи документите на бюрото си. — Информират всички.

— На мен ми заприлича на войник. Какви са тези документи?

— Сметки за товаренето на част от моето карго — обясни той охотно, тъй като предпочиташе да обсъжда това пред посещението.

— Покажи ми ги.

Капитанът му подаде документите, но Марсел не разбра нищо, тъй като бяха изписани със странни малки букви.

— Не ме лъжеш, нали?

За милион гроша кипърският капитан щеше да излъже в очите и Господ.

— Виж колоните с артикулите и цените. Возим стафиди и вино, това е.

Марсел впи поглед в него.

— Трябва да отплавам тази нощ!

Облекчен, че беше приел обясненията му за товара, капитанът почувства как тялото му се отпуска малко.

— Скоро ще излезе вятър. Погледни натам. — Той посочи през илюминатора към някаква неясна сянка на хоризонта. — Този облак ще донесе бриз. Искаш ли още ром?

Марсел отново го изучи напрегнато. Капитанът се постара да запази безизразната си физиономия. Загорялото му лице приличаше на маска. Мълчанието продължи още няколко секунди.

— Може — измърмори Марсел.

Съсхреното лице на капитана грейна. С милион гроша можеше да зареже превозите.

— Заповядай в моята каюта — предложи той и се надигна. — Аз ще ида на палубата, за да наблюдавам кога ще излезе вятър.

Отново пронизващият поглед, после кимване.

Войниците щяха да се върнат след около половин час, съобрази капитанът, докато затваряше вратата.

Слънцето беше вече ниско над хоризонта, когато из пристанището плъзнаха лодките на войниците. Първоначално не можа да определи посоката на движението им, но след петнадесетина минути, когато сенките се издължиха, стана ясно, че се насочват към кипърския кораб.

— Много странно — изрече един глас зад гърба му, — какви са тези посетители по никое време? — Капитанът се извърна и се озова срещу дулото на пистолета на Марсел. — Или идват, за да обсъдим пристанищните такси — отбеляза ехидно убиецът от Марсилия. — Отпрати ги! Или умираш на място!

— Няма да ме послушат. Тях не ги интересува дали ще ме застреляш. — Капитанът бе оцелял три десетилетия като контрабандист, защото никога не подценяваше противника. — Ще ни атакуват и ще ни вземат на абордаж.

— Значи не си ми необходим. — Марсел стреля с безизразно лице и когато възрастният капитан се свлече на палубата, се обърна и изтича към каютата на Трикси.

При звука от изстрела Паша изкрещя на хората си да побързат. След секунди те вече мятаха абордажни куки и се катереха по кораба, а кипърският екипаж гледаше да не им пречи.

Изстрелът не се беше чул долу, но Трикси беше застанала нащрек заради тичането и когато вратата на каютата се отвори, тя и Крис вече стояха прави.

— Идвайте! — излая Марсел и махна с пистолета си.

Възможно ли бе Паша да е наблизко? Похитителят ѝ бе видимо разярен. Трикси не помръдна.

— Излизай или ще застрелям това непотребно копеле! — Марсел насочи оръжието към Крис.

Трикси се опита да го закрие с тялото си, като го придърпа зад себе си.

— Излизай на палубата. По-живо! — Марсел ги избута през вратата към тесния коридор. Откъм общата каюта долитаха гласове, резки и неумолими.

Когато се появиха на палубата, Марсел беше сграбчил Трикси за рамото.

Всички звуци замряха. Хората заприличаха на огрени от залязващото слънце статуи.

— Пожертвахте капитана — заяви Марсел в гробовната тишина. — Убеден съм, че ще се споразумеем, за да не се случи същото и с тези двамата. Искам на кораба да остане само екипажът.

— Няма вятър — заяви Паша с безизразен глас. — Мога да ти наема един платноход, за да отплаваш незабавно, накъдето пожелаеш.

— Сигурно затова си толкова богат, Паша бей — изсумтя Марсел, — щото си много умен.

— Както и ти, убеден съм — отвърна Паша и се приближи. — Готов съм да платя, колкото пожелаеш, за да бъдат в крайна сметка доволни всички.

— Ще говорим за удовлетворение, след като видя платнохода — отвърна грубо Марсел. — Но не се приближавай! — Той затегна хватката около кръста на Трикси.

Паша се обърна и бързо каза нещо на Макриянис, който се оттегли заедно с още двама.

— Няма да отнеме много време — обясни той с преднамерено спокоен глас. — В пристанището има много свободни съдове. Междувременно, защо не пуснеш детето? Съвсем малко е.

— А вие защо не слезете от кораба и не ме оставите на мира? — отвърна Марсел.

— Бих го сторил, ако това не бяха жена ми и синът ми. — Паша не помръдваше и говореше напълно спокойно.

— Първо платнохода — отвърна рязко Марсел, — после ще говорим.

— Става. — Паша остана на мястото си. По протежение на всички перила се бяха строили въоръжените войници. Екипажът се беше скрил някъде.

Всички чакаха.

— Здравсти, Паша — изрече Крис в проточилото се мълчание.

Паша му се усмихна.

Трикси стисна сина си, за да го предупреди, и го придърпа поблизо до себе си, сякаш можеше да го защити с тялото си.

Той вдигна поглед към нея и изрече ясно и високо:

— Нали ти казах, че Паша ще дойде.

— Затвори устата на копелето — изръмжа Марсел.

— Тихо, бебчо — предупреди го Трикси. — Почакай малко.

— Колко малко, мамо? — Четиригодишните не стояха мирно и не мълчаха.

— Много малко, съкровище — прошепна тя и стисна по-здраво ръката му.

— Не искам! — Крис се задърпа, за да се освободи.

— Моля те! — Трикси се опита да го удържи.

— Стискаш ми пръстите. Боли! — Той се изви, дръпна се и успя да се освободи.

Без да я е грижа за собствения ѝ живот, Трикси се хвърли към него, за да го задържи, но успя да хване само крайчеца на ризата му.

Самопожертвователната ѝ постъпка превърна наемния убиец на Клоар в открита мишена.

— Наведи се! — изкрещя Паша.

Тя се просна на палубата и над главата ѝ отекна залпът на стотиците куршуми, които полетяха към похитителя ѝ. Паша се приведе, хвърли се напред, сграбчи Крис с една ръка и се затича към Трикси. След секунди понесе и двамата далеч от сцената на възмездието. Внезапно последва затишие. Партизаните бяха превъзходни стрелци. От главата на Марсел беше останала само съсирена кръв.

Заровила лице в рамото на Паша, Трикси се вкопчи в него и той ги изнесе далеч от кървавата сцена. Остави Крис върху камара навити въжета. После внимателно остави Трикси да стъпи и я прегърна.

— Беше много смел — каза той на Крис и го потупа по рамото. — От теб ще излезе безстрашен воин.

— На мама ѝ трябват силни мъже като нас — заяви гордо детето и на розовите му бузи разцъфна широка усмивка. — Ти го застреля по-мъртъв от всички мъртви. Покажи ми как и аз да стрелям така! Виж! Виж! Лодката идва.

Трикси изгледа сепнато изпълнения си с въодушевление син.

— Нищо му няма, скъпа — прошепна Паша, виждайки Макриянис на кърмата на бързия плавателен съд.

Тя свъси недоверчиво вежди.

— Започвам да си мисля, че това е нормалният начин на живот.

Паша поклати глава.

— Не, не и за теб. — Гласът му внезапно се изпълни с тревога.
— Твърде опасно е.

— За теб също.

— Има разлика.

— Така ли?

— Не се заяждай, скъпа. Не можеш повече да останеш тук.

— В Париж и Кент по-безопасно ли е?

— Да, след като свия сармите на всички Клоаровци и Гросвенъровци или ги избия до крак. Не можеш да останеш тук. Това е положението.

— Извинявай, заповядваш ли ми?

И двамата шепнеха, а Крис за щастие бе изцяло погълнат от пристигането на платнохода.

— По този въпрос съм абсолютно непреклонен — заяви Паша.
— Днес можеха да те убият.

Трикси го изгледа решително.

— Нямам намерение да живея в страх. Просто ще трябва да нося по-добро оръжие.

— Не можеш да контролираш събитията с един пистолет.

— Ти го правиш.

— Но зад гърба си имам цяла армия.

— Значи така ще стане и с мен.

Крис скочи на палубата и изтича към мъжете, които хвърляха въжета към платнохода.

— Както забелязваш, него изобщо не го е страх. А аз мога да се справям със себе си. Ако ти останеш, оставаме и ние.

Паша свъси вежди.

— Дори и ако не съм съгласен?

— Дори тогава. Казах ли ти, че сериозно се замислих, че искам дете?

— Не. — Устните му очертаха неумолима линия. — Не! Това е последното, което ми е нужно точно сега — бременна жена. Категорично не!

— Значи повече няма да ме докоснеш?

— Е, не бих отишъл чак толкова далеч, но ще се опитам да направя така, че да не забременяваш.

— Може вече да е станало. Това мина ли ти през ум? А ако не е, мога да се погрижа да стане — прошепна тя с най-невинна усмивка.

— Това предизвикателство ли е?

— Сигурно.

— Нямах шанс.

Но още същата нощ в леглото им във вилата за медения месец до Навплион, тя вдигна поглед към него:

— Моля те, моля те, моля те! — И той наруши принципите си. Лицето ѝ бе обляно от лунна светлина, а в очите ѝ блестяха сълзи. — Ами ако не те видя никога повече? Моля те, Паша... Толкова те обичам. Не ми казвай пак „не“.

Той притвори очи. Дали нямаше да я изгуби в тази война? Дали нямаше да я изложи на още по-голям риск, ако отстъпеше пред молбите ѝ? Беше ли способен вече да вземе някакво решение? Как щеше да живее, ако ѝ се случеше нещо?

— Аз ще внимавам, Паша, и няма да си търся белята — прошепна тя, сякаш четеше мислите му. После посегна и докосна мрачно свитите му устни.

Взе ръката ѝ и нежно целуна пръстите. В съзнанието му цареше хаос.

— Ако се съглася обаче — изрече той, като се чудеше дали разговорът не е безпредметен и дали вече не е бременна от Хюсеин или от него, — ще трябва да живееш под охрана.

— Да, да! Ти ще идваш ли да ме виждаш? — Ръката му се склони около нейната и тя си пожела от все сърце войната да не ги засегне, за да имат шанса да остарееят заедно и все така да се докосват.

Паша издиша бавно, все още обмисляйки ситуацията и вероятността продължилата вече три години обсада на Мисалонги сега да достигне кървавия си апогей.

— Ще идвам винаги когато мога.

— Благодаря ти — прошепна Трикси. — Надявам се, вече да сме направили бебето. Нашето бебе.

Думите ѝ отново го накараха да се замисли за отговорността на бащинството, която бе отбягвал да поеме толкова дълго. И за Хюсеин, когото не можеше да забрави. Но думите „нашето бебе“ обещаваха толкова радост. Надяваше се, че за всички тях ще има бъдеще. Обичаше я толкова много!

— И аз — отвърна нежно и взе лицето ѝ в ръце, за да целуне жената, която бе направила живота му толкова ценен за него самия.

Девет месеца по-късно

Паша Дюра държеше ръката на съпругата си, докато тя проклинаше него и собствената си глупост, че беше забравила какво представляват родилните болки. Самият той пребледня, докато наблюдаваше страданието ѝ. Подскачаше при всяка контракция. В тези безкрайни и за него часове на изпитание, реши, че ще се погрижи да нямат повече деца.

Но когато дъщеря им излезе на бял свят и родилните мъки бяха забравени, и двамата се съгласиха, че розово-бялата златокоска е най-съвършеното от всички съвършени същества на земята.

Кръстиха я Винъс^[1] и причините бяха очевидни. Заради красотата ѝ, заради сантименталното им отношение към Гърция, заради това, че тя беше материалната изява на любовта им.

Войната приключи, след като Британия, Франция и Русия се намесиха и победиха турската флота при Наварино, помагайки и на самите гърци, докато защитаваха собствените си интереси. Политиката им нямаше нищо общо със свободата, демокрацията или освобождението на гръцката култура от игото на султана. Беше просто плод на балансиране на силите.

Но с мирния договор Гърция получи известна свобода и кървавите битки стихнаха, а Паша и семейството му отплаваха към дома, за да покажат най-младата Дюра.

Андре и Тео ги посрещнаха в Ксанти. Там останаха две седмици. Андре стана любимецът на Крис. Истински, истински генерал, който беше командвал цели армии — според възхитените думи на детето — той се доближаваше много до приказните рицари. Двамата станаха неразделни приятели.

Тео прегърна първото си внуче и почувства неизмеримо задоволство. Годиците почти не бяха докоснали екзотичната ѝ красота и на четиридесет и четири тя все още привличаше погледите. Както и пухкавото златокосо бебе в ръцете ѝ. Тя и Трикси се сближиха, доловили една в друга духа на независимостта. Освен това и двете

бяха изживели нещастни първи бракове. Това те кара да цениш истинските мъже, каза един ден на снаха си Тео.

Трикси се усмихна в знак на съгласие.

— Макар да не съм убедена, че заслужават гласно ласкателство, при всички тези обожаваци ги жени.

— Нека това не те притеснява — отвърна с усмивка Тео. — И двамата знаят какви късметлии са.

Бащата и синът се съгласиха, макар и с мъжествена неохота.

— Харесвам Трикси — каза Андре Дюра, докато си пиеха аперитива преди вечерята и чакаха съпругите си.

— Не мога да живея без нея — отвърна Паша простичко.

— Знам какво имаш предвид.

Бащата и синът си размениха усмивки и Паша вдигна чашата си:

— За щастието!

— И семейството — добави Андре Дюра. — Нищо друго няма значение.

[1] Венера (англ.). — Б.пр. ↑

Издание:

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2000

Редактор: Теди Николова

ISBN: 954-585-142-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.